

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELE RİN EFENDİSİ

SKANDİYA'YI
KURTARMAK

JOHN FLANAGAN

1. baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2011

GÖLGELERİN EFENDİSİ - 4
Skandiya'yı Kurtarmak

John Flanagan

Özgün adı: Ranger's Apprentice - 4
Oakleaf Bearers

ISBN: 978-975-999-489-1

© John Flanagan, 2006

Kapak tasarımı © John Blackford, 2008

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları. Random House Avustralya'dan
alınmıştır ve Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Son okuma: Zübeyde Abat

İngilizceden çeviren: Çağdaş Özkan

Grafik uygulama: İlknur Muştı

Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Murat Bilgiç İş Mrk. No.14 Kat:l D.l
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: Yelpaze Dağıtım

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Murat Bilgiç İş Mrk. No.14 Kat:l D.l
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 5444646 - 5443202 - 03

Faks: 0212 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

NEW YORK TIMES BESTSELLER

SKANDÎYAYI KURTARMAK

JOHN FLANAGAN

İngilizce aslından çeviren: Çağdaş Özkan

**AHALUEN ve
KOMŞULARI
MS. 643**

Will: Araluen Krallığı'ndaki Redmont Eyaleti'nde, Baron Arald'in koruması altında büyüyen ufak tefek, çelimsiz bir yetim olan Will, yetimhanede şövalyelik hayalleri kurarken, kendini Orman Muhafızı Halt'ın çıracağı olarak bulur.

Halt: Gelmiş geçmiş en iyi Orman Muhafızları'ndan biri olan Halt, gölge gibi hareket edebilir, yayı ve oku kusursuz kullanır. Halt, yıllar önce Morgarath'ın ordusunun yenilmesini sağlamıştır.

Horace: Yetimhanede yetişen iriyari Horace, başta Will ile anlaşamasa da sonradan iyi dost olurlar. Savaş Okulu'na kabul edilen Horace, kusursuz kılıç kullanır.

Gilan: Halt'ın eski çıracağı. Esprili ve çok becerikli bir Orman Muhafızı.

Kral Duncan: Araluen'in kralı ve gözüpek bir savaşçı.

Evanlyn: Krai Duncan'ın kızı Prenses Cassandra, hayatta kalabilmek için Evanlyn kimliğiyle yaşamaya devam ediyor.

Erak: Skandiyalı kuvvetlerden birine komuta eden Erak, Will ile Evanlyn'i esir almış olsa da ikisine de sempati duyuyor.

Crowley: Orman Muhafızları'nın komutanı.

Ragnak: Skandiyalı kontların en kıdemlisi; Yüce Kont'u

Borsa: Ragnak'ın sağkolu ve ülkenin günlük işlerinin yürütülmesindeki sorumlu yönetici.

Slagor: Kurt Dişi gemisinin Skandiyalı kaptanı. Erak, ondan hiç hoşlanmıyor.

Baron Arald: Redmont Eyaleti'nin lordu. Adil bir yönetici ve cesur bir savaşçı.

Sör Rodney: Savaş Okulu'nun başkam ve savaş sanatları ustası.

Haz'kam: Temuçi ordusunun generali.

Nit'zak: Haz'kam'ın yardımcısı.

BİR

Will'i huzurlu, derin uykusundan uyandıran, ardı arkası kesilmeyen o tekdüze ses olmuştu.

Sesi ilk olarak ne zaman duymaya başladığını bilmiyordu. Uykusu sırasında sinsice zihnine giriyor ve bilinçaltında gitgide şiddetleniyor gibiydi; ta ki uyanıp nereden geldiğini merak edinceye dek.

Tıp...tıp...tıp...tıp...

Sesi hâlâ duyuyordu ama artık uyanık olduğundan, küçük kulübedeki diğer sesleri de işitebiliyordu. O nedenle şimdi kuşağında o kadar şiddetli yankılanmıyordu.

Evanlyn'e biraz olsun mahremiyet sağlamak amacıyla astığı çuval bezinden bozma perdenin ardından, onun düzenli soluklarını duyabiliyordu. Ses, belli ki onu uyandırmamıştı. Uyku mahmurluğundan kurtulduğunda, odanın ucundaki şöminenin yanında yığılı duran kömürlerden gelen boğuk çıtırtının kesildiğini fark etti.

Tıp... tıp... tıp...

Ses, yakınlarmda bir yerden geliyor gibiydi. Gerinip es-

neyen Will, tahta ve branda bezinden yaptığı kaba kanepeye oturdu. Rahatlamak için başını iki yana sallayınca, ses kesildi. Ardından tekrar başladı. Sesin pencerenin dışından geldiğini o an fark etti Will. Pencereleere cam niyetine konmuş yağlı kumaşlar yarı saydamdı; şafak öncesinin gri ışığını içeri sızdırsalar da bulanık görünüyorlardı. Will, dizlerinin üstünde doğrularak pencereyi açtı ve itti. Ardından, kulübenin önündeki minik verandayı gözetlemek için başını dışarı uzattı.

İçeri giren soğuk esinti, odayı doldurup çuval bezinden perdeyi dalgalandırdı ve şöminede kor halinde yanmakta olan ateşi canlandırdı. O sırada Evaniyn'in kımıldandığını duydu.

Ağaçların tepelerinde bir yerlerde öten kuş, doğan günün ilk ışıklarını selamlıyordu ve ses, yine duyulmaz olmuştu.

Birden anlayıverdi Will. Verandanın çatısındaki uzun sarkıt eriyor, erirken de köşedeki ters çevrilmiş kovanın üzerine su damlatıyordu.

Tıp.. .tıp.. .tıp... tıp.. .tıp.. .tıp...

Will, kaşlarını çattı. Bunun bir anlamı olduğunu biliyordu ama hâlâ uyku sersemydi ve ne olup bittiğini kavrayamıyordu. Gerinerek ayağa kalktı ve sıcak battaniyesinden uzaklaşıp kapıya yönelirken, hafifçe titredi.

Evanlyn'i uyandırmamaya çalışarak sürgüyü kaldırdı ve bel vermiş deri menteşeler kulübe zeminini sıyrmasın diye kapıyı kaldırarak yavaşça açtı.

Kapıyı arkasından kapatan Will, adımını attığı verandadaki kaba döşemenin, çıplak ayaklarını buz gibi ısırdığını hissetti. Suyun aralıksız bir şekilde kovaya damladığı noktaya doğru

yürürken, çatıda asılı duran diğer sarkıtların da aynı durumda olduğunu fark etti. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Sarkıtların normalde böyle erimediklerinden emindi.

Bakışlarını, güneşin ilk ışıklarının sızmakta olduğu ağaçlığa doğru çevirdi.

Bir kar kümesi, aylardır üstünde durduğu çam ağacının dallarından kayıp zemine düşerken, ormanda bir gümbürtü koptu.

Uyanmasına neden olan sesin anlamım o an kavradı Will.

Kapı gıcırdadı ve arkasını döndüğünde, üşümek için bataniyesine sıkıca sarınmış olan, saçı başı dağınık Evanlyn ile karşılaştı.

"Neler oluyor?" diye sordu Evanlyn. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

Will, bir an duraksadıktan sonra kovanın yanındaki su birikintisine bir göz attı.

"Buzlar eriyor," dedi sonunda.

Gelişigüzel ettikleri kahvaltının ardından, güneşin veranaya vuran ilk ışıkları altında oturdular. O ana dek buzların eridiğine dair başka belirtilere de rastlamış olmalarına rağmen, ikisi de Will'in keşfettiği şeyin önemi hakkında konuşmak istemiyordu.

Kulübenin etrafını kaplayan kar örtüsünün içinden kahverengi, ıslak çim parçacıkları fırlamıştı. Ağaçlardan yere düşen kar kütlelerinin gürültüsü ise giderek artıyordu.

Toprak ve ağaçlar, hâlâ kalın bir kar örtüsüyle kaplıydı elbette. Ancak işaretler, karın erimeye ba ladığını ve bunun kaçınılmaz bir şekilde devam edeceğini gösteriyordu.

"Sanırım artık yolculuk hazırlıklarına ba lamalıyız," dedi Will sonunda. Zaten ikisinin aklından da bu geçiyordu.

"Henüz yeterince güçlü değilsin," dedi Evanlyn. Çocuğun Ragnak'ın Mek nı'nda avlu kölesi olarak çalışırken aldığı sıcakotunun uyuşturucu etkisinden kurtulmasından bu yana, yalnızca    hafta geçmişti. Oradan kaçmadan önce Will, yetersiz beslenmiş, soğuktan korunamamı , üstüne üstlük fiziksel gücünü tüketen ağır i ler yüzünden bitkin d  m   haldeydi. Kul bedeki yetersiz    nler yalnızca hayatta kalmalarını sağlamış, Will'in kuvvetini toplamasına yetmemi ti. Kulübede buldukları mısır ununun yanında az miktarda sebze ve Evanlyn ile kim bilir ne dolaplar çevirerek elde ettikleri lifli etlerle besleniyorlardı.

Kı ın ortalıkta çok az hayvan vardı ve onları yakalamak için kurdukları yetersiz kapanların da    nlerine pek faydası olmamıştı.

Will, omuz silkip " dare ederim," dedi kısaca. "Etmek zorundayım."

Sorunun can alıcı noktası da buydu elbette. Yüksek geçitleri kaplayan kar eridi inde, yeniden tepelere çıkmaya ba layacak olan avcıların onları bulacağını ikisi de biliyordu. Evanlyn birilerine rastlamı tı bile - Will'in kendine geldiği gün ormanda görmüş olduğu gizemli atlı. Neyse ki o günden bu yana ortalıklarda g z kmemi ti süvari. Ama bu bir uyarıydı; onun arkasından ba kalari da gelecekti ve Will ile Evanlyn'in onlar

gelmeden önce kulübeden ayrılmaları, dağ geçitlerinin gerisine inerek sınırdan Tötonya'ya geçmeleri gerekiyordu.

Evanlyn başını kuşkuyla salladı ve suskun kaldı. Will'in haklı olduğunu fark etti. Buzlar iyice çözülmeye başladığında, Will'in seyahat edebilecek kadar güçlü olduğuna inansın ya da inanmasın, oradan ayrılmaları gerekecekti.

"Her neyse," dedi sonunda, "daha önümüzde birkaç hafta var. Buzlar erimeye yeni başladı. Kim bilir? Bir başka soğuk hava dalgası bastırabilir."

Bu gerçekten olabilir, diye düşündü kız. Çok olası değildi belki ama en azından imkân dâhilindeydi.

Will başını sallayarak "O da bir ihtimal," dedi.

Sessizlik bir kez daha battaniye gibi üstlerine örtülmüştü. Evanlyn, birden pantolonunu temizleyerek ayağa kalktı ve "Ben gidip kapanlara bakayım," dedi. Will ona eşlik etmek için ayaklanınca, çocuğu durdurdu.

"Sen burada kal," dedi nazikçe. "Şu andan itibaren gücünü elinden geldiğince koruman gerekecek."

Bir an duraksayan Will, başını salladı. Kızın haklı olduğunu fark etmişti.

Evanlyn, av çantası olarak kullandıkları bez çuvalı kaldırıp omzuna attı ve Will'e gülümseyerek ağaçların arasına yollandı.

Kendisini işe yaramaz ve keyifsiz hisseden Will, ağır ağır yemek yemek için kullandıkları tahta tabakları toplamaya başladı. Kederle *elimden gelen tek şey*, diye geçirdi aklından, *bu-laşık yıkamak*.

Kapan hattını, son üç haftadır kulübenin uzağına taşımaya

başlamışlardı Minik hayvanlar, tavşanlar, sincaplar ve nadiren kar tavşanları Will'in kurduğu kapanlara takıldıkça, bölgedeki diğer hayvanlar da uzaklaşmıştı. Bu nedenle kapanları **birkaç** günde **bir** yeni noktalara taşımak zorunda kalıyorlardı. Her yeni nokta, **bir** öncekine göre kulübeden daha uzakta oluyordu.

Evanlyn, en yakın kapana ulaşıncaya kadar, dar ve yokuş yukarı uzanan patikada kırk dakika kadar yürüyeceğini tahmin ediyordu. Kapanın bulunduğu noktaya doğru düz bir çizgide ilerleyebilse, yolu kısalacaktı elbette. Ancak kıvrılarak ilerleyen patika, ağaçların arasından geçerek alması gereken mesafeyi en az iki katına çıkarıyordu.

Artık iyice farkına vardığı üzere, buzlar dört bir yanda erimeye başlamıştı. Yürürken ayaklarının altında gıcırtilar çıkaran kar örtüsü yoktu artık. Zemin daha ağır ve ıslaktı ve adımları da karın içine gömülüyordu. Erimekte olan karla temas eden çizmeleri, sırsıklam olmuştu bile. Bu yoldan son geçişimde, diye düşündü Evanlyn, çizmelerim ince ve kuru bir toz tabakası halindeki karla kaplanıyordu.

Bunun yanında, bölgedeki hayvanların hareketlenmekte oldukları da gözüne çarpmıştı. Kuşlar, ağaçların arasından daha büyük sürüler halinde uçuyordu. Patikada rastladığı bir tavşan, ürkerek karla kaplı böğürtlen çalılığının güvenliğine çekildi telaşla.

En azından, diye düşündü Evanlyn, tüm bu hareketliliğin kapana kısılmış, tatlı bir av hayvanı olarak geri dönme ihtimali var.

Will'in çam ağaçlarından birine kazımış olduğu ihtiyatlı sembolü buldu ve onunla birlikte en öndeki kapanı yerleştirdikleri noktayı aramak üzere patikadan ayrıldı. Onun sıcakotu-

nun uyuşturucu etkisinden kurtulmasına ne kadar sevindiğini hatırlamıştı. Evanlyn, avlanma konusunda çok beceriksizdi. Kapanları kurup yerleştirirken uzmanlığını konuşturan Will, yiyecek bulmalarına büyük katkıda bulunmuştu. Tüm bunlar Halt'un yanında almış olduğu eğitimin bir parçasıydı, kıza öyle söylemişti.

Yaşlı Orman Muhafızı'nın adını andıkça, Will'in gözlerinin birkaç saniyeliğine buğulandığını ve sesinin titrediğini hatırladı. Will ile Evanlyn, kim bilir kaçınıcı kez, kendilerini evlerinden çok, çok uzakta hissediyorlardı.

Karla kaplı çalılar arasında geçip sıırılsıklam olurken, içini bir mutluluk dalgasının kapladığını hissetti Evanlyn. Hattın ön tarafındaki kapanın içinde minik bir kuş seçiliyordu. Daha önce de yakalamış oldukları bu kuşların etinin son derece lezzetli olduğunu biliyordu. Küçük bir tavuk büyüklüğündeki hayvan, boynunu dikkatsizce kapanın ilmiğine geçirmiş ve tuzaga düşmüştü. Evanlyn, bir zamanlar kuşun bu kadar gaddarca bir ölümü hak etmediğini söyleyip itiraz edebileceğini düşününce, acımasızca gülümsedi. Şimdiyse, güzel bir ziyafet çekecekleri için halinden memnundu.

Boş bir mide, insanın bakış açısını nasıl da değiştiriyor, diye düşündü, ilmiği boynundan çıkardığı kuşu eğreti av çantasına tıkarken. Arkasına birkaç parça mısır tohumu atarak kapanı yeniden kurdu. Ayağa kalktığı anda, erime aşamasındaki karın dizlerinde bıraktığı iki ıslak lekeyi fark ederek, can sıkıntısıyla kaşlarını çatı.

Birden arkasında bir hareketlilik sezerek oraya doğru dönmüştü ki...

Daha kımıldayamadan, demir bir pençe ağzını kapattı. Evanlin dehşet içinde nefes alıp vermeye çabalarken, ağzını ve burnunu kapatan duman, ter ve pislik kokulu kürk eldiven, yardım çığlığını bastırıvermişti bile.

Ağaçların içinden çıkan süvariler, önlerindeki boş otlağa doğru at sürüyorlardı.

Baharın gelişi, Tötonya'nın bu yamacında, önlerinde yükselen sarp araziye kıyasla daha çok hissediliyordu. Otlaktaki çimler şimdiden yeşillenmişti ve erimemiş kar yığınları, artık yalnızca günün büyük bir kısmında gölgede kalan noktalarda görülüyordu.

Sıradan birinin gözü, atlıların arkasından gelen beygirlere takılabilirdi. Hatta uzaktan bakınca, atlıları, Skandiya'nın içine uzanan dağ geçitlerini arkalarında bırakıp sezonun yüksek açılış fiyatlarından faydalanma amacı güden iki tüccar bile sanabilirdi.

Ama yakından bakıldığında, bu adamların tüccar olmadıkları hemen anlaşılıyordu. Silah kuşanmış iki savaşçıydı onlar.

Ufak tefek olanı, yani kımıldadıkça titreşip yer değiştiriyormuş gibi duran grili yeşilli tuhafpelerinine sarınmış, sakallı adam, uzun yayını omzuna asmış, bir ok kılıfını da eyerine bağlamıştı.

Yol arkadaşı, ondan daha cüsseli, genç bir adamdı. Sirtında düz kahverengi bir pelerin vardı; ancak bahar güneşi boynuyla ellerinde görülen zincir zırhın üzerinde parlıyor, pelerininin altında kalan uzun bir km göze çarpıyordu. Üzerinde kaba bir meşe yaprağı arması bulunan yuvarlak kalkanı ise görüntüyü tamamlarcasına sırtına asmıştı.

Atlar da en az binicileri kadar uyumsuz görünüyorlardı. Genç adam iri, doru bir ata biniyordu; uzun bacakları, güçlü kalçası ve omuzlariyle gerçek bir savaş atıydı bu. Bir ipin ucuna bağlanmış siyah at ise arkalarından geliyordu. Sakallı yol arkadaşının bineği ise oldukça küçüktü, karmakarışık tüyleri ve fiçı gibi bir göğsü vardı; daha çok bir midilliyi andırıyordu aslında. Ama gürbüz bir hayvandı ve oldukça dayanıklı görünüyordu. Ona benzeyen bir başka arkadaşı da temel kamp ve seyahat malzemeleriyle yüklü halde, hemen arkasından geliyordu. Bu son atı öndekine bağlayan bir ip yoktu. Kendi isteğiyle uysal bir şekilde diğerini takip ediyordu.

Horace, boynunu uzatıp tepelerinde dikilen dağların en yükseğine bir göz attı. Dağın üst yarısı hâlâ kaim bir kar örtüsüyle kaplıydı; kardan yansıyan güneş ışıkları karşısında kamaşan gözlerini hafifçe kıstı.

"Şuranın üstünden mi geçeceğiz demek istemiştin?" diye sordu.

Hafifçe tebessüm eden Hah, oğlanı şüpheli bir ifadeyle süzdü. Ancak heybetli dağları incelemeye devam eden Horace, bunun farkına varmadı.

"Üstünden değil," dedi Orman Muhafızı. "İçinden."

Horace, bunun üzerine düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. "İçinde tünel gibi bir şey mi var?"

"Bir geçit," dedi Halt. "Dağın içinden kıvrılıp bükölerek bizleri Skandiya'ya götüreceğ olan dar bir geçit."

Horace, birkaç saniye boyunca bu bilgiyi zihninde tarttı. Onun nefes alarak omuzlarını dikleştirdiğini fark eden Halt, bu hareketin beraberinde bir diğ soruyu getireceğini tahmin ediyordu. Tek başına yaşadığı ve hayatın, bitmek tükenmek bilmeyen bir soru dizisinden ibaret olmadığı eski günlerini hatırlayarak gözlerini kapattı.

Ve birden garip bir şekilde, şu anki halini geçmişe tercih ediyor olduğunu anladı. Bununla birlikte, onun sorusunu beklerken istemsiz bir ses çıkarmış olmalıydı, zira Horace'in dudaklarını kararlı bir şekilde, sıkıca kapadığını fark etti. Horace, Halt'un verdiği tepkiyi anlamıştı belli ki ve bir başka soruyla onu rahatsız etmemeye karar verdi. Şimdilik.

Ki bu da Halt'u garip bir açmaza sokmuştu. Çünkü kendisini Horace'ın sorusunu merak etmekten alıkoyamıyordu. Rahatsız edici bir boşluk hissetti içinde. Aldırmamaya çalıştı ancak bu konu, aklından bir türlü çıkmıyordu. Öte yandan Horace, bir kerelik olsun karşı koyamadığı soru sorma ihtiyacını bastırmış gibi duruyordu.

Halt bir iki dakika bekledi ama koşumların şıkırtısıyla eyerlerden gelen gıcırtilar dışında ses çıkmıyordu. Eski Orman Muhafızı, sonunda daha fazla dayanamadı.

"Ne?"

Soru kelimesi, istemeden çıkmış gibiydi ağzından. Gafil avlanan Horace'ın atı, korkuyla irkilerek yana kaçtı.

Atını yatıştırıran Horace, akıl hocası karşısında incinmiş bir ifade takındı.

"Ne ne?" diye sordu Hah'a. Ufak tefek adam, sinirli bir el hareketi yaptı.

"Ben de bunu bilmek istiyorum," dedi öfkeli bir sesle.
"Ne?"

Horace, Halfa dik dik baktı; aklını kaçırmış gibi görünüyordu. Onun artan öfkesini yatıştıramamıştı.

"Ne?" dedi tamamen şaşkına dönen Horace.

"Dediklerimi papağan gibi tekrar etme!" diye hiddetle haykırdı Hah. "Ağzımdan çıkanları tekrarlamayı bırak! Sana 'Ne?' diye bir soru sorarsam, dönüp bana 'Ne,' diye cevap verme, anlaşıldı mı?"

Horace, soruyu bir iki saniye aklında tarttıktan sonra, o ihtiyatlı tavrıyla cevap verdi. "Hayır."

Halt, kaşlarını kaim bir V şeklinde çatarak derin bir nefes aldı; gözleri öfkeden alev alev yanıyordu. Ancak ağzını bile açamadan Horace erken davrandı.

"Sen bana neyin 'ne'sini soruyorsun ki?" dedi. Sonra nasıl daha açık konuşabileceğini düşünerek ekledi. "Ya da şöyle diyeyim, neden bana 'Ne?' diye soruyorsun?"

Öfkesini inanılmaz bir iradeyle bastıran ve bunu gizlemeye çalışmayan Halt, kesin bir dille konuştu. "Bir soru soracaktın."

Horace, kaşlarını çattı. "Ben mi?"

Halt, başını salladı. "Evet. Soruyu sormak için nefes aldığımı gördüm."

"Anlıyorum," dedi Horace. "Peki, bu som ne hakkındaydı acaba?"

Halt, bir iki saniye kadar sessiz kaldı. Ağzını açtı, yeniden kapadı ve nihayet konuşacak gücü bulabildi.

"Sana sorduğum şey de bu," dedi. "'Ne?' dediğimde bana ne soracağını soruyordum sana."

"Ben bir şey sormayacaktım ki," dedi Horace. Halt onu şüpheli gözlerle süzmeye başladı. Aklına Horace'ın şaka yaptığı, aslında içinden ona güldüğü gelmişti. Ona diyebilirdi ki, bu kariyerin açısından hiç de doğru bir hareket olmaz. Orman Muhafızları, yüzlerine gülünmesinden hoşlanmazdı. Çocuğun temiz yüzüyle derin bir maviliğe ve içtenliğe sahip gözlerini inceleyince, boş yere şüphelendiğine kanaat getirdi.

"Tamam, şu sözcüğü bir kez daha kullanmak durumunda kalıyorum ama ne soracaktın söyle?"

Horace, bir kez daha derin bir nefes alıp duraksadı. "Unuttum," dedi. "Neden söz ediyorduk ki?"

"Neyse, boş ver," diye mırıldandı Halt, sonra da yol arkadaşının önüne geçmek üzere Abelard'ı dirseğiyle dürttü.

Kızgınlıkla kendi kendine söylenmeye devam ediyordu. Horace, onun 'bir dakika evvel neden söz edildiğini hatırlayamayan sersem çıraklar' gibi homurtularından bazılarını yakalayabilmişti. Bundan, Halt'un az önce gerçekleşen kafa karıştırıcı sohbetten pek de hoşnut kalmadığı sonucunu çıkardı. Tekrar kaşlarını çatarak sorusunu sormak üzere olduğu ana dönmeye çalıştı. Sorusunun ne olduğunu hatırlamalıymış, bunu Halfa bir şekilde borçluymuş gibi hissediyordu kendisini. Garip bir

durumdu bu aslında, çünkü Horace ne zaman bir soru sorsa, Halt hep iç geçirir ve gözlerini devirirdi.

Halt, bazen anlaşılmaz bir yol arkadaşı olabiliyor, diye düşündü Horace. Ve sık sık basma geldiği üzere, sorusunu hatırlamaya çalışmaktan vazgeçtiğinde, birden aklına geliverdi soru.

Bu kez aklındaki unutup dikkati dağılmadan, pat diye söze girdi.

"Çok geçit var mı burada?" diye seslendi Halfa.

Orman Muhafızı, atının sırtında iki büklüm olarak döndü. "Ne?"

Horace akıllılık edip o malum sözcükle bir kez daha tehlikeli sulara yelken açmak üzere oldukları gerçeğini görmezden geldi. Önlerinde yükselen dağları işaret etti.

"Dağların içinden diyorum. Skandiya'ya açılan çok geçit var mıdır?"

Birkaç saniyeliğine Abelard'ın adımlarını ayarlayarak doru atın onu yakalamasına izin veren Halt, ilerlemeye devam etti.

"Üç ya da dört tane."

"Skandiyalılar geçitleri tutmuyor mudur?" diye sordu Horace. Geçitlerin korunuyor olması fikri, akla yatkındı.

"Elbette tutuyor," diye cevap verdi Halt. "Başlıca savunma hatlarını dağlar oluşturuyor."

"Öyleyse yanlarından nasıl geçeceğiz?"

Orman Muhafızı, duraksadı. Bu soru, Montsombre Şatosu'ndan ayrıldıklarından beri zihnini kurcalıyordu. Tek başına olsaydı eğer, kimseye görünmeden geçmek konusunda hiçbir sıkıntı yaşamayacaktı. Ancak yanında kocaman, görkemli savaş atının sırtındaki Horace varken, bu iş o kadar

kolay değildi. Birkaç fikri vardı ancak henüz net bir karar vermemiştir.

"Bir şey düşünürüm," diye geveledi ve Hah'un gerçekten de bir şeyler düşüneceğine güvenen Horace, başıyla onayladı. Horace'a göre Orman Muhafızları'nın elinden gelen en iyi şey buydu; bir savaşçı çırağının elinden gelen en iyi şey ise. Orman Muhafızı'nın düşünmesine izin verip, yollarına çıkan belalı adamları pataklamaktı. Payına düşenden hoşnut bir şekilde, eyerine iyice yerleşti.

Hah da önceki kadar işkillenmiyordu. Horace'ın ağzından çıkmayan sorunun ne olduğunu biliyordu artık.

Sonra yüreğini birden kuşku sardı, öncekinden daha güçlü bir kuşku. Ya bu başka bir soruysa ve asıl soru henüz sorulmadıysa, ne olacaktı? İşte o soruya yanıt verememe düşüncesine katlanamıyordu.

"Bana soracağın şey buydu, öyle değil mi?"

Boş bulunan Horace, hızla başını çevirip, "Ne?" dedi. Sonra kabalık ettiğini düşünerek "Yani, affedersin, anlayamadım?" diye toparladı lafı.

Halt, utangaç bir tavırla omuz silkti. "Şu deminki soru; geçitlerle ilgili olan. Önceden soracağın soru oydu, değil mi?" Yanıtı bilen ama bildiğinden emin ohnak isteyen biri gibi konuşmuştu.

"Sanırım," diye şüpheyle cevap verdi Horace. "Pek emin olamıyorum artık... biraz kafamı kaşıtırdın da." Sesi, pek de ikna edici çıkmıyordu.

Sinirlenen Halt atım mahmuzladıgında, Horace, miritıların arasından bu kez tekrarlayamayacağı kadar galiz küfürler duydu.

ÜÇ

Kurt gemisi kaptanı ve kıdemli Skandiya kontlarından biri olan Erak StarfoUower* alçak tavanlı, ahşap kapılı Mekân 'm içinden geçerek Büyük Salon'a doğru ilerledi. Yürürken suratını asmıştı. İlkbahar baskın sezonunun yaklaşıyor olması nedeniyle işleri çok yoğundu. Gemisinin tamir ve bakıma ihtiyacı vardı. Özellikle de sadece denizde geçirilecek birkaç günde oturabilecekleri bir ayarlamaya ihtiyaç duyuyordu.

Ama Ragnak'ın huzuruna çağrılmak, planlarını bozmuştu. Özellikle de Yüce Kont'un müdürü ve idarecisi Borsa tarafından davet edildiği için. İşin içine Borsa'nın karışması, çoğu zaman Ragnak'ın Erak'a önemsiz bir görev vereceği anlamına gelirdi. Pek o kadar önemsiz bir görev de olmayabilir, diye acı acı aklından geçirdi kurt gemisi kaptanı.

Kahvaltı sona ereli çok olmuştu, dolayısıyla içeri girdiğinde Salon'da yalnızca temizlik yapan birkaç hizmetkâr bulunuyordu. Ragnak'ın Büyük Tahtı'nın hemen yanındaki kaba, çam masada oturan Ragnak ile Borsa'mn başlan, masadaki parşö-

* İng. Yıldızkovalayan (Ç. N.)

men demetine dönüktü. Erak, parşömenleri tanımişti. Skandiya boyunca yer alan muhtelifkasaba ve eyaletlere ait vergi ödemeleri idi bunlar. Ragnak için bir saplantıydı bu belgeler. Borsa'ya gelince, adamın hayatına vergi belgeleri yön veriyordu zaten. Nefes alıyor, uyuyor ve vergi ödemeleriyle Ragnak'ı aldatmaya kalkışan ya da Borsa'nın sıkı denetiminden geçer not alamayacak herhangi bir iddia ya da indirimde bulunan tüm yerel kontların başına felaketler gelmesini hayal ediyordu adam.

Erak, kafasından hesabını yaptı ve bir iç geçirdi. Huzura çağrılışını ve masanın üzerindeki vergi belgelerinden oluşan yığını bir araya getirdiğinde, aklına gelen en olası sonuç, bir diğer vergi toplama görevine gönderileceğiydi.

Vergi toplamak, Erak'in hoşuna giden bir iş değildi. O bir baskıncı, bir deniz kurduydu; korsan ve savaşıydı. Bu anlamda. Yüce Kont ve hevesli müdüründen çok, vergi kaçırانların tarafında yer abna eğilimindeydi aslında. Erak, gecikmiş ya da ödenmemiş vergileri toplamaya gönderildiği görevlerde, ne yazık ki çok başarılı olmuştu. Artık ne zaman bir kasaba ya da eyaletin vergi borcundan kuşku duyulsa, Borsa'nın aklına hemen Erak geliyordu.

İşin kötü tarafı, Erak'ın tavrı ve göreve yaklaşımı da Borsa ile Ragnak'ın onu tercih etme nedenlerinden biriydi. Canı sıkı kıldığı ve durumu utanç verici bulup küçümsediği için, görevi mümkün olduğunca çabuk tamamlamak için elinden geleni ardına koymuyordu Erak. Entrika dolu tartışmalar ya da tüm kesintilerin uygun bulunup onaylanması ardından yapılan borç hesaplamaları ona göre değildi. Soruşturma altındaki kişiyi bulup, çift uçlu bir baltayı çenesinin altına dayayarak, tüm vergilerini derhal ödemediği takdirde adamı sakat bırakma

tehdidinde bulunmak gibi, daha doğrudan bir yöntemi tercih ediyordu kont.

Bir savaşçı olarak tüm Skandiya'da şöhrat salmıştı. Savurduğu tehditleri yerine getirme fırsatı bulamadığı için canı çok sıkılıyordu. Ziyaret ettiği dik kafalılar, borçlarını hemen ödüyor, hatta hiç sözünü etmediği halde, tartışma ya da tereddüt olmaksızın bir miktar fazladan ödeme bile yapıyorlardı.

Sıraların arasından geçip salonun ucuna doğru yürürken, masadaki başlar da yukarı kalktı. Büyük Salon, birden fazla amaca hizmet ediyordu. Ragnak ve yakın dostları yemeklerini burada yiyordu. Salon, ayrıca Skandiya'nın kaba ve hızlı sosyal takviminde yer alan ziyafetlerle resmi toplantılara da ev sahipliği yapıyordu. Ragnak ile Borsa'nın vergi ödemelerini inceledikleri küçük, ek yapı ise Ragnak'ın ofisiydi. Kıdemli ya da kıdemsiz tüm kontların günün her saatinde Salon'a girme izinleri olduğundan, burası pek de özel bir yer sayılmazdı. Ama Ragnak da mahremiyete ihtiyaç duyan biri değildi zaten. Gizlisi saklısı olmayan bir yöneticiydi ve geçirdiği tüm kanunları etrafındakilere açıklardı.

"Hey Erak, geldin demek," dedi Borsa. Erak'ın aklına, müdürün açıkça ortada olan gerçekleri bizzat söyleme ihtiyacı duyduğu geldi. Kimbilir kaçınıcı kez yapıyordu bunu.

"Bu kez nereye gidiyorum?" diye sordu. Sesi, teslimiyetini belli ediyordu. Yeni görevinden iki adamla tartışarak kurtulamayacağını bildiği için, bir an önce yola koyulmak istiyordu. Şansı varsa, kıyıdaki küçük kasabalardan birine yollanacak, en azından eşzamanlı olarak tayfalarıyla kurt gemisini de baskın sezonuna hazırlama şansı olacaktı.

"Ostkrag," dedi Yüce Kont. Böylece Erak'ın gönderileceği görevden kendine fayda sağlama umutları, çabucak suya düştü. Ostkrag doğuda, karanın içlerindeydi. Skandiya'nın girintili çıkıntılı omurgasını oluşturan ve yalnızca dağların üzerinden ya da içlerine uzanmakta olan yarım düzine dolambaçlı geçit sayesinde ulaşılabilen sıradağların uzağında kalan küçük bir yerleşim birimiydi.

En iyi ihtimalle midilli sırtmda can sıkıcı bir yolculuk yapması gerekecekti. Ancak Erak, midilliye binmekten nefret ediyordu. Hallasholm'un tepesinde dikilen sıradağları düşününce, aklına birkaç ay önce kaçmalarına yardımcı olduğu Araluenli iki köle geliverdi. Çocuklar neler yaşamıştı acaba; tepelerdeki küçük avcı kulübesine vanp, kış boyunca hayatta kalabilmişler miydi? Birden Borsa ile Ragnak'ın cevabım beklediklerini fark etti.

"Ostkrag mı?" diye tekrarladı. Ragnak, sabırsızca başını salladı.

"Üç aylık ödemeleri gecikti. Gidip onları hizaya getirmeni istiyorum," dedi Yüce Kont. Ragnak ne zaman vergi ve ödemeler hakkında konuşsa, gözlerinde ağgözlü bir ışıltı belirmesine engel olamıyor, diye düşündü Erak. Öfkeyle iç geçirdi.

"Ödemeleri bir haftadan fazla gecikmiş olamaz," diyerek zaman kazanmaya çalıştı ancak Ragnak kararlıydı. Yüce Kont, başını şiddetle iki yana sallayarak "On gün!" diye bağırdı. "Ve bu ilk gecikme de değil! Onları daha önce uyarmıştım, öyle değil mi Borsa?" dedi başını sallayan müdüre dönerek.

"Ostkrag'daki kontun adı Sten Hammerhand," dedi Borsa, yeterli bir açıklama yapmış gibi. Erak, anlamaz bakışlarla ada-

mı **Süzdü**. "Adı Sten Yapışkanel olmalıymış," diye devam etti müdür, alaylı alaylı. "İş vergisini ödemeye gelince, daha önce de cebinde akrep varmış gibi davranmıştı. Vergilerin tamamını toplasa bile son ödeme gününü geçirip bizleri bekletmeyi âdet edindi. Ona bir ders vermemizin zamanı geldi artık."

Erak ufak tefek, çelimsiz adama alaylı bir ifadeyle gülümsemi. Borsa'dan şöhretli bir kabadayı olurdu, diye düşündü; tabii yanında, savurduğu tehditleri yerine getirecek bir adamı bulunması halinde.

"Yani **benim** ona bir ders vermemin zamanı geldi mi demek istiyorsun?" dedi ama Borsa, Erak'ın sesindeki alaycı tonu fark etmemişti.

"Aynen öyle!" dedi memnuniyetle. Ancak Ragnak'ın sezgileri, müdüründen daha kuvvetliydi.

"Ne de olsa söz konusu olan benim param, Erak," dedi, neredeyse hırçın bir ses tonuyla. Yüce Kont'un bakışlarına karşılık verdi. Ragnak'ın yaşlanmakta olduğunu ilk kez fark ediyordu. Bir zamanlar alev gibi parlayan kızıl saçlarının rengi donuklaşmış ve beyaza çalmaya başlamıştı. Bu durum karşısında şaşkına döndü Erak. Hiç de yaşlanıyormuş gibi hissetmiyordu, ancak Ragnak ondan çok da büyük sayılmazdı. Bu gerçeğin farkına vardığı gibi, Yüce Kont'taki diğer değişiklikleri de fark ediyordu. Adamın saçları beyazlıyor, gerdanı sarkıyor ve beli kalımlaşıyordu. Onda da böyle değişiklikler olup olmadığını merak etti Erak ama bu fikri hemen aklından kovdu. Her sabah parlatılmış metal bir aynada incelediği yüz hatlarında öyle çarpıcı bir değişiklik yoktu. Bu durumu Yüce Kont olmanın getirdiği baskılara bağlamaya karar verdi.

"Zorlu bir kış oldu," dedi. "Belki de geçitler hâlâ açılmamıştır. Mevsim sonuna doğru çok kar yağdı."

Ragnak'ın masasının ardındaki duvarda asılı duran geniş ölçekli Skandiya haritasına yöneldi. Ostkrag'ı buldu ve işaret parmağıyla kasabaya en yakın geçidi takip etti.

"Yılan Geçidi" dedi, kendi kendine. "Sezon sonu yağışla-nyla karın aniden erimesinden ötürü heyelan olması mümkün." Haritadaki mevkiyi işaret ederek, Ragnak ile Borsa'ya döndü.

"Belki de haberciler daha geçitten geçememiştir?" dedi. Ragnak başını iki yana salladı ve Erak, adamın hırçınlığını, bir isteği geri çevrildiğinde ya da kararı sorgulandığında ortaya çıkan mantıksız öfkesini bir kez daha hissetti.

"Söz konusu kişi Sten, ondan eminim," dedi Yüce Kont. "Başka biri olsaydı, seninle hemfikir olabilirdim, Erak." Ragnak'ın yalan söylediğinin farkında olan Erak, başını salladı. Ragnak, nadiren karşıt görüştekilerle hemfikir olurdu. "Git oraya ve parayı getir. Karşı çıkması halinde, Sten'i de tutukla ve yanına kat. Hatta karşı çıkmasa bile tutukla onu sen. Yanına yirmi adam al. O herife dünyanın kaç bucak olduğunu göstermek istiyorum. Bu değersiz kontlar tarafından aptal yerine konmaktan bıktım artık."

Erak, şaşkın bakışlarını Ragnak'a doğru kaldırdı. Bir kontu kendi mekânında tutuklamak, hafife alınacak bir durum değildi; hele ki gecikmiş vergi ödemesi gibi önemsiz bir suçtan dolayı. Vergi kaçırmak, Skandiyalılar arasında neredeyse bir gelenektir. Yakalanırsan borcunu ödüyordun, böylece sorun hemen çözülüyordu. Erak, bu suçtan dolayı kimsenin tutuklanma utancına maruz bırakıldığını hatırlamıyordu. Skandi-

yalılar özgür ruhlu insanlardı, bağımsızdılar ve bununla gurur duyarlardı. Ve takipçilerinin yerel bir konta duyduğu sadakat, Ragnak'ın egemen olduğu Merkez Salon'dan önce gelirdi.

"Bu pek akıllıca olmayabilir," dedi Erak, usulca. Bakışlarını önündeki masaya dağılmış parşömenlerden kaldıran Ragnak, Erak'a bir bakış attı.

"Neyin akıllıca olduğuna ben karar veririm," dedi. "Yüce Kont olan benim, sen değilsin."

Saldırgan sözlerdi bunlar. Erak, kıdemli kontlardan biriydi ve Skandiya âdetlerine göre, liderinin düşüncesine ters düşse bile, görüşünü dile getirme hakkı bulunuyordu. Dilinin ucuna kadar gelen öfkeli yanıtı yuttu Erak. Ragnak'ı bu ruh halindeyken daha fazla kızdırmamanın anlamı yoktu.

"Yüce Kont sensin biliyorum, Ragnak," dedi usulca. "Ama Sten de kendi mekânında bir kont ve belki de ödemeyi geciktirmesinin son derece geçerli bir mazereti vardır. Bu şartlar altında onu tutuklamak, gereksiz tahrik anlamına gelir."

"Sana 'geçerli bir mazereti' olmayacağını söylüyorum, lanet olası!" Ragnak'ın gözleri kısılmış, yüzü öfkeden kızarmıştı şimdi. "O bir hırsız ve üçkâğıtçı! Diğerlerine ibret olması için cezalandırılmalı!"

"Ragnak..." diye son bir kez şansını denemek üzere söze başladı Erak. Ancak bu kez sözünü kesen. Borsa oldu.

"Kont Erak, talimatlarınızı aldınız! Lütfen gidip gereğini yapın!" diye bağırınca, Erak öfkeyle müdüre doğru döndü.

"Ben Yüce Kont'un emirlerini yerine getiririm, müdür. Seninkileri değil."

Borsa, hatasının farkına varmıştı. Masanın Erak ile arasın-

da kalmasına dikkat ederek, bir iki adım geriledi. Gözlerini Erak'inkilerden kaçırdı ve bu esnada aralarında nahoş bir sessizlik yaşandı. Ragnak, bir parça -çok da değil- alttan almak gerektiğini nihayet anlamış gibi duruyordu. Sinirli bir sesle "Bak, Erak, git ve şu vergileri Sten'den tahsil et," dedi. "Ve ödemeyi kasten yapmıyorsa, yargılanması için onu da yanında getir. Tamam mı?"

"Peki, ya geçerli bir nedeni varsa?" diye ısrar etti Erak.

Yüce Kont, pes etmiş gibi bir el hareketi yaptı. "Geçerli bir nedeni varsa, onu rahat bırakabilirsin. Senin için de uygun mu?"

Erak başını sallayarak "Bu şartlar altında, evet," diye yanıtladı.

Meseleyi uzatmaması gerektiğini asla öğrenemeyen Ragnak, alaylı bir sesle "Hey, gerçekten mi?" dedi. "Eh, sizin adınıza pek sevindim. Kont Erak. Yaz bitmeden yola koyulmayı düşünüyor musunuz acaba?"

Erak, sertçe başını sallayıp arkasını döndü. Aradığı boşluğu yakalamıştı. Ona kalsa, Ragnak'ın katlanılmaz bir baş belası olması gerçeği bile vergileri zamanında ödememek için geçerli bir nedendi. Sten'i tutuklamadan geri dönmesi durumunda, bu durumu başka bir şekilde dile getirmesi gerekecekti.

DÖRT

Will, uykusundan sıçrayarak uyandı. Güneşin altında, verandanın kenarına oturmuştu ve uyuklamakta olduğunu geç fark etti. Pişmanlıkla, bu günlerde zamanının çoğunu uyuyarak geçirdiğini düşündü. Evanlyn, gücünü toplama aşamasında olduğu için bunun normal olduğunu söylemişti. Kızın haklı çıkmasını umut ediyordu.

Başka bir sorunu daha vardı oğlanın; Skandiya başkentinden kaçtıklarından beri, zamanlarını geçirmekte oldukları kulübenin etrafında yapacak hiçbir şey yoktu neredeyse. Ortalığı temizlemiş, kahvaltıdan kalma bulaşıkları yıkamış, ardından yatakları toplayıp, kulübedeki birkaç parça eşyayı düzenlemişti. Bu işler yalnızca yarım saatini aldığı için, kulübenin arkasındaki ahırda bulunan midillinin tüylerini taramıştı. Hayvan Will'i ve kendisini şaşkınlıkla izlemişti. Will, geçmişte kimse- nin hayvanla bu kadar ilgilenmediğini tahmin ediyordu.

Sonrasında Will, kulübenin ve minik açıklığın etrafında amaçsızca gezinmiş, kar örtüsünün altından kendilerini göstermeye başlayan nemli çimleri incelemişti. İşsiz güçsüz kalınca yeni kapanlar kurmayı planlamış, sonra bu fikri kafasından

uzaklaştırmıştı. Ellerinde zaten ihtiyaç duyduklarından fazlası vardı. Canı sıkkın, işe yaramaz hissederek Evaniyn'in dönüşünü beklemek için verandaya oturmuştu. Bir an için güneşin sıcaklığıyla gevşeyip sızmış olmalıydı.

Birden havanın uzun süre önce ısınmış olduğunu fark etti. Güneş, artık iyice jukselmişti ve çam ağaçlarının uzun gölgeleri artık kulübenin üzerine düşüyordu. İkinci vakti olmalı, diye tahmin yürüttü Will.

Birden çatılan kaşları, alnının buruşmasına neden oldu. Evanlyn, kapanları kontrol etmek üzere öğlenden epey önce ayırmıştı. Kapan hattını kulübeden gitgide uzağa taşıdıkları düşünülse bile, şimdiye dek kapanların yanına varmış, onları kontrol etmiş ve geri dönmüş olmalıydı. En az üç saattir -belki de daha uzun süredir -ortalarda yoktu Evanlyn.

Tabii çoktan dönmüş, Will'i uyurken görmüş ve uyandırmak istememiş de olabilirdi. Kaskatı olmuş eklemlerinin isyanına aldırmadan ayaklanan Will, kulübenin içini kontrol etti. Ancak Evaniyn'in dönmüş olduğuna dair hiçbir işaret göremedi. Av çantası ve kızın kalın, yün pelerini ortalarda yoktu. Kaşlarını çatan Will, ne yapması gerektiğini düşünerek minik açıklıkta bir ileri bir geri yürümeye başladı. Evaniyn'in tam olarak kaç saat önce kulübeden ayrıldığını bilmesi gerekiyordu. uykuya-kaldığı için kendi kendini sessizce azarlardı. Yol arkadaşının başına ne geldiğini merak ederken, kamının endişeyle sancılandığını hissedebiliyordu. Sakin olmaya çalışarak, olasılıkları gözden geçirdi.

Evanlyn, yolunu kaybetmiş ve giderek gürleşmekte olan, karla kaplı çam ağaçlarının arasından kulübenin yolunu bul-

maya çalışıyor olabilirdi. Bu, pek olası değildi ama. Will, kapı hatlarına uzanan patikaları gizli simgelerle işaretlemişti ve Evanlyn de bakacağı noktaları biliyordu.

Belki de yaralanmıştı. Düşmüş, bileğini burkmuş olabilir-
di. Yollar bazı noktalarda engebeli, dik bir hal alıyordu. Gece
yaklaşırken, yaralı ve yürüyemez halde karın üstünde yatıyor
olabilirdi.

Üçüncü olasılık ise, Evaniyn'in birilerine rastlamış olma-
sıydı. Ve bu dağlarda karşılaşacağı kimse, iyi niyetli olmazdı.
Belki de yine Skandiyalılar tarafından yakalanmıştı. Bunu dü-
şününce, Will'in nabızı birden hızlandı. Skandiyalılar'ın kaçak
bir köleye pek de merhamet göstermeyeceklerini biliyordu.
Erak, onlara bir kez yardımcı olmuştu ama bu sefer -fırsat bul-
sa bile- elinden bir şey gelmezdi.

Bunları düşünürken kulübenin içinde dolaşmaya ve
Evanlyn'i aramaya koyulmak için eşyalarını toplamaya baş-
lamıştı bile. Tulumlardan birine, her gün nehirden kulübeye
kadar taşıdığı kovadan su doldurdu ve birkaç parça soğuk eti
bağlayıp çıkın haline getirdi. Ardından kalın yürüyüş botları-
nın bağcıklarını bağlayıp, koyun derisinden yeleğini kapının
arkasında asılı durduğu çividen çıkardı.

Her şeyi hesaba katacak olursak, diye düşündü, ikinci seçe-
nek en akla yatkın olardı. Evanlyn, büyük olasılıkla bir yerler-
de yaralanmış yatıyordu. Skandiyalılar tarafından kaçırılmış
olma ihtimali gerçekten de çok düşük, diye düşündü. Dağlara
çıkma için vakit hâlâ erkendi. Yalnızca bir avcı şansını de-
nemek isteyebilirdi. Ve ortalıkta, dağdaki tüm yolları tıkamış
olan kar yığınlarıyla mücadele etmeye değer bir av da yok-

tu henüz. Hayır, her şey hesaba katılacak olursa güvendeydi Evanlyn ama hareket edemez haldeydi.

Ki bu da Will'in, dizginleyip eyerlediği midilliyi de yanında götürmesi gerektiği anlamına geliyordu. Böylece kızı bulduğunda, midilliyi bindirip kulübeye geri götürebilecekti. Evaniyn'i bulacağına emindi. Hah ya da Gilan kadar olmasa da iz sürme konusunda oldukça iyiydi ve karla kaplı arazide kızın izini takip etmesi kolay olacaktı.

Ama yine de... Midilliyi yanına alıp almamak konusunda kararsızdı Will. Minik at gereksiz yere gürültü yapacaktı ve içinde yeşeren berbat şüphe tohumu, Will'e ihtiyatlı olması gerektiğini fısıldıyordu. Evaniyn'in yabancılara rastlamış olduğunu sanmıyordu ama imkânsız da değildi bu.

Olan biteni anlayıncaya kadar, dikkat çekmeden ilerlemesi daha akıllıca olacaktı. Kararını verir vermez, yataklardaki battanileri bir araya getirerek omzuna attı. Geceyi açıklıkta geçirmesi gerekebilirdi ve hazırlıklı olması lazımdı. Hemen yanındaki şömineden aldığı bir parça çakmaktaşını da cebine koydu.

Artık yola çıkmaya hazırdı. Kapıda durup başka bir şeye İhtiyacı var mı diye kulübeyi inceledi. Gayriihtiyari bir şekilde kapının pervazına dayalı duran küçük avcı yayıyla ok kılıfını kaldırdı ve kılıfı da battaniye yumağıyla birlikte sırtına vurdu. Derken aklına düşen bir diğer fikir üzerine şömineye giderek küllerin arasından yarısı yanmış bir sopa buldu.

Dışarı çıkınca, kapının üzerine kaba saba harflerle "Seni aramaya çıktım. Burada bekle," diye yazdı.

Ne de olsa Evaniyn'in Will ayrıldıktan sonra kulübeye dönme ihtimali vardı ve kızın onu bulmak için bir daha dışarı

ıkmasını istemiyordu. Evaniyn'in geri dönmesi halinde, ayak izleri Will'i nasılsa bir süre sonra kulübeye geri getirecekti.

Birkaç saniyesini harcayarak yayın telini gerdiğinde, Halt'un sesi kulaklarında çınladı. "Gevşek kırışlı bir yay, an-garya bir işe benzer. Gergin kırışlı bir yay ise gerçek bir silah-tır." Yaya küçümseyerek baktı. Ahım şahım bir silah sayılmaz, diye düşündü. Ama bütün silahları, onunla kemerindeki minik bıçaktan ibaretti. Açıklığın ucuna giderek Evaniyn'in kar s-tnde açıkça seçilen ayak izlerini buldu. Güneşli bahar sabahı-nın ardından bir parça bulanıklaşmış olmalarına rağmen, izleri hâlâ seçebiliyordu. Düzenli adımlarla ormana girdi.

Evaniyn'in dağın st kısımlarına doğru ilerleyen ayak iz-lerini kolaylıkla takip edebilmişti Will. Aradan çok zaman geçmeden hızlı adımları yerini yürüyüş temposuna bırakmış, ilerledikçe nefes nefese kalmaya başlamıştı. Formda değildi. Eskiden böyle zorlu koşulara saatlerce dayanabilirken, şimdi yirmi dakika geçmeden soluk soluğa kalmış, bitkin düşmüştü. Memnuniyetsizlikle başını sallayarak ayak izlerini takibe de-vam etti.

Evaniyn'in ne tarafa gittiğine dair net bir fikri olması, ta-kibini daha kolay kılıyordu elbette. Birkaç gün önce kapanla-rı yeniden kurmasına yardımcı olmuştu kızın. O gün, bundan daha yavaş bir tempoda ilerlediklerini ve Will yorulmasın diye sık sık mola verdiklerini hatırlıyordu. Evanlyn, başta kararsız kalsa da sonunda çocuğun bu kadar uzağa gelmesine razı ol-

muştı. Kapanları nasıl yerleştireceğine dair en ufak bir fikri yoktu çünkü. Öte yandan tuzak kurmak, Will'in uzmanlık alanlarından biriydi. Tavşanlarla kuşların hareketlerini gösteren minik işaretleri, tuzağa düşebilecekleri noktaları aramayı ve bulmayı iyi biliyordu Orman Muhafızı Çırağı.

Evaniyn'in o sabah kapan hattına varışı, kırk dakika sürmüştü. Soluklanmak için giderek daha sık mola vermeye başlayan Will, aynı mesafeyi bir saati aşkın sürede alabilmişti. Verdiği molalar günışığından faydalanma süresini azalttığı için, canı çok sıkılıyordu. Ama başka çaresi yoktu. Bitap düşünceye dek kendini zorlayamazdı. Evaniyn'i bulduğunda kıza yardımcı olabilmesi için zinde olması gerekiyordu.

Kapan hattının başlangıcını gösteren, işaretli ağaca vardığında, güneş, dağın tepesini aşmıştı bile. Bir eliyle kesik ağaç kabuğuna dokundu ve gözüne çarpan izleri incelemek için çam ağaçlarına yöneldi. Kalbinin, neredeyse göğsünde donmasına neden olan izleri.

Karın üzerinde, bir ata ait olan toynak izleri seçiliyordu ve bunlar, Evaniyn'in ayak izleriyle kesişiyordu. Belli ki birileri, kızı takip etmişti.

Bitkinliğini unutan Will, kalın çam ağaçlarının arasında düşe kalka ilk kapanı kurdukları noktaya doğru ilerledi. Kapanın etrafındaki kar örtüsü bozulmuş ve bir mücadele yaşanmıştı. Olan biteni yerdeki izlerden okumaya çalışan Will, dizlerinin üstüne çöktü.

İlk önce boş kapanı inceledi: Evaniyn'in ilmiği baştan kurduğu, etraftaki karı düzelttiği ve üzerine birkaç parça tohum

attığı noktayı görebiliyordu. Demek ki oraya vardığında, kapanın içinde bir hayvan vardı.

Derken bakışlarını ileriye doğru çevirdi; büyük olasılıkla bir şeyler yakaladığı için sevinç içinde kapanı yeniden kuran, diz çökmüş Evaniyn'in arkasında pozisyon alan diğer kişinin ayak izlerini fark etti. Atın toynak izleri, yaklaşık yirmi metre ötede bitiyordu. Hayvanın sessizce hareket etme eğitiminden geçtiği belli oluyordu; tıpkı Orman Muhafızı atlan gibi. Will'in içini bir endişe kapladı. Bu tür yetenekleri bulunan bir düşmanları olması, hiç hoşuna gitmemişti ve artık nasıl bir düşmanla karşı karşıya olduğunu biliyordu. Yabancı her kim ise, Evanlyn ile giriştiği mücadelenin izleri, Will'in eğitilmiş gözleri tarafından kolaylıkla görülüyordu. Adamın erkek olduğunu varsayıyordu- hafifçe arkasına geçtiği Evaniyn'i yakalayışını ve mücadele eden kızı kar üstünde sürükleyişini neredeyse gözünün önüne getirebiliyordu.

Zemindeki karmaşa, Evaniyn'in nasıl mücadele edip teknikler savurduğunu gösteriyordu. Sonra dövüş birden sona ermişti; iki adet düz çizgi, atın beklediği yere doğru uzanıyordu. Bunu gören Will, Evaniyn'in baygın vücudunun topuklarından sürüklendiğini anladı.

Baygın mı? Yoksa ölü mü? diye düşündü. Bu düşünce, bir an için kalbini sıkıştırdı. Ama kararlılıkla hemen kendini topladı.

"Eğer onu öldürmüş olsaydı, yanında götürmesinin bir anlamı olmazdı," dedi kendi kendine. Neredeyse inanmıştı da bu söylediklerine. Ama atın izlerini anayola ve oradan da kulübeye giden yolun tam ters yönüne doğru takip ederken, içini belirsiz bir his kemiriyordu.

Battaniyeleri yanında getirmeyi akıl ettiğine çok memnundu. Soğuk bir gece olacak, diye düşündü. Keltika'daki köprüde kaybetmiş olduğu sağlam, eğimli yayın yanında olmasını tercih etmesine rağmen, kulübedeki yayı yanında getirdiğine de sevindi. Kendi yayı, her şeye rağmen etkisiz Skandiya avcı yayından çok daha etkiliydi. Ve içinde, çok yakında silah kullanması gerekeceğine dair rahatsız edici bir his vardı.

B   

d  nyatersine d  nm   , bir yukari bir a  ağı gidip geliyordu.

Evanlyn, giderek daha net g  rmeye ba  ladı. Y  z  , bir atın sol sağırsından yalnızca birkaç santimetre uzaklıkta, ba   a  ağı sallanmakta olduğunu fark etti. Bulunduğu ters konum nedeniyle kan ba  ına h  cum etmi  ti ve bu, kıza acı veriyordu. Acı, atın sabit temposu nedeniyle iyice g    lenmekteydi. Hayvanın kestane rengine olduğunu fark etti; acil olarak tımarlanmasını gerektiren uzun, kaba t  yleri vardı. G  rebildiği b  lge, hayvanın teriyle ve kurumu     amurla kaplıydı.

Atın salınarak attığı her adımda, kamına sert bir   ey batıyordu. Baskıyı azaltmak i  in hafif  e kımıldandı ama kafasına sert bir darbe yiyince, mesajı alarak kımıldanmayı kesti.

Ba  ını   evirdiğinde, onu esir etmi   olan ki  şinin sol bacağını se  ebiliyordu. Adam, eteği andıran uzun, k  rkl   bir palto ve yumu  ak deriden botlar giymi  ti. Altında ise yolu kaplayan karmakarı  ık kar   rt  s   hızla ge  ip gidiyordu. Baygın bedeninin eyerin   n tarafına rastgele fırlatılmı   olduğunu fark etti. Kamına batan sert nesne de eyer topuzu olmalıydı.

Olan biteni hatırlıyordu artık. Arkasında bir ses duymuş, bakmak için döndüğünde belli belirsiz bir hareketlenme hissetmişti. Leş gibi ter, duman ve kürk kokan bir el, çığlık atmasını engellemek için ağzını kapamıştı. Sanki beni duyabilecek biri varmış gibi, diye geçirdi aklından Evanlyn, kederle.

Saldırganın, dengesini kaybetmesi için Evaniyn'i geriye doğru ittiği mücadele, kısa sürmüştü. Adamın elinden kurtulmak için uğraşmış, tekme savurup onu ısırma çalışmıştı. Ama dişlerini adamın kalın eldivenine geçirememişti. Üstelik sürüklenirken tekme atmanın da bir anlamı yoktu. En sonunda, sol kulağının hemen arkasında büyük bir acı hissetmiş, ardından da karanlığa gömülmüştü.

Yediği darbeyi aklından geçirirken, son kulağının arkasındaki şişliğin zonkladığını fark etti. Bu şekilde seyahat etmek, ona yeterince sıkıntı veriyordu. Ama hiçbir şeyi, özellikle de onu tutsak almış olan adamı görememek, daha da kötüydü. Eyerin üzerinde iki büküm yatarken, geçtikleri arazileri bile göremiyordu. Yani kaçmaya kalkışsa bile dönüş yolunu bulamayacaktı.

Fark ettirmeden başını çevirip, biniciye bir göz atmayı denedi. Ancak adam, kızın hareketlendiğini fark etmişti. Böylece başına bir darbe daha alan Evanlyn, tam da ihtiyacım olan şey, diye düşündü.

Adama karşı çıkmanın bir anlamı yoktu. Böylece kaslarını elinden geldiğince gevşetmeye çalıştı kız. Oldukça başarısız bir denemeydi bu. Ama en azından başını aşağı bırakınca, kasılan boynu ve omuz kasları biraz olsun rahatlamıştı.

Yol, altından geçip gitmeye devam etti. Atın ön toynakları,

kar örtüsünü bozarak alttaki ıslak çimlerin açığa çıkmasına neden oluyordu. Birden yokuş aşağı gittiklerini fark etti Evanlyn. Binici, atın dizginlerini şimdi daha sıkı tutuyordu. Kız, biniciden uzaklaştığını hissetti. Atın dengesini sağlamak için üzen-gilere dayanarak arkasına yaslanıyordu adam.

Yüz üstü yatarken, hemen önlerinde bulunan ve eriyip tekrar donmuş olan kar yığınına görebiliyordu kız. Kaygan ve buzlu bir yerdeydiler. Atın toynakları, Evanlyn adamı uyaramadan kar yığına dalıverdi. Hareketlerini kontrol edemeyen hayvan, buzun üstünde yokuş aşağı kaymaya başladı. Evanlyn'in irkilerek homurdandığını duyduğu binici, panikleyen atı yatıştırmak için, dizginleri sıkıca çekerek iyice geriye yaslandı. Kaydılar, eşelendiler ve nihayet durdular. Buzlu kısım geride kalmıştı artık ve süvari, yeniden normal temposuna dönmesi için atı dürttü.

Evanlyn, önüne bir fırsat çıktığının farkındaydı. Bir daha aynı durumun yaşanması halinde, kaçması için bir fırsat doğabilirdi.

Sonuçta ata bağlı değilim, dedi kendi kendine. Yalnızca her iki taraftan sallanıyordu, hepsi o. Atın tökezlemesi durumunda, binici ayağa kalkıncaya dek kaçıp kurtulabilirdi... ya da o öyle sanıyordu.

Çünkü ne adamın sırtına geçirdiği yayı ne de yanında asılı duran ok kılıfını görebiliyordu. Neyse ki at, bir daha tökezlemedi. Yolda başka meyilli arazilerle hayvanın ön bacaklarının kilitlendiği ve arka toynakları üzerinde yokuş aşağı metrelerce sürüklendiği kaygan noktalardan geçemediler değil. Ancak bunlar olurken, binicisi bir an bile kontrolünü kaybetmemiş, atın paniklemesine de izin vermemişti.

Nihayet hedefe varmışlardı. Evanlyn bunu, atın kayarak durmasından ve binicinin kızı yakasından kavrayıp ıslak karın üzerine fırlatmasından anlamıştı. İki büküm halde külçe gibi yatarken, zihnini toplayıp etrafını gözlemesi için birkaç saniye geçmesi gerekti.

İçine küçük bir kamp kurulmuş bir açıklıktaydı. Onu esir almış olan adamı atından inerken görebiliyordu artık. Üstü başı kürkle kaplı, kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Geniş etekli, uzun kürk paltosu, vücudunun büyük bir kısmını kapatıyordu. Kafasında koni biçimli, tuhafbir kürk şapka vardı. Paltosunun ahında ince keçeden yapılma biçimsiz bir pantolon görülüyordu. Yaklaşık diz hizasına gelen yumuşak deriden botları, pantolonun üzerine çıkarılmıştı.

Zamanının çoğunu at sırtında geçiren bir adamın yamuk adımlarıyla Evanlyn'e doğru yürüyordu şimdi. Keskin yüz hatları vardı. Yıllar boyu rüzgâr altında uzun mesafeleri gözlemekten ve sert arazinin gözünü kamaştırmamasından dolayı, badem şeklindeki gözleri neredeyse görülmeyecek kadar kısalmıştı. Koyu tenliydi, güneşin altında dolaşmaktan dolayı cildi, neredeyse ceviz rengini almıştı.

Bumu küçük ve geniş, dudakları ise inceydi. Evaniyn'in edindiği ilk izlenim, adamın kaba bir suratı olduğuydu. Hemen sonra fikrini değiştirdi. Adamın yüzüne umursamaz bir tavır hâkimdi. Yanma varıp boynundan yakaladığı Evaniyn'i zorla ayağa kaldırdığında, gözlerinde ne bir şefkat ne de ilgi işareti okunuyordu.

"Kalk," dedi adam. Kısık bir sesi ve gırtlaktan gelen bir aksanı vardı ama Evanlyn, Skandiya lehçesindeki o tek kelimeyi

tanımıştı. Temelde Araluen dilini çok andırıyordu ve yanlarında geçirdiği aylar sayesinde Skandiya dilini anlıyordu artık. Adamın, onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Biraz da şaşkınlıkla, neredeyse aynı boyda olduklarını fark etti. Ancak ufak tefek de olsa, adamın kızı sürükleyerek kaldıran kolları son derece güçlüydü.

Nihayet adamın yayıyla ok kılıfını gören Evanlyn, içten içe kaçması için bir fırsat doğmadığına sevindi. Onu sürükleyen adamın usta bir okçu olduğundan şüphesi yoktu. Becerikli biri gibi duruyor, diye düşündü. Kendinden çok emin, kontrolü elinden hiç bırakmayan bir havası vardı adamın. Bir avcıydı belki de. Sol kalçasındaki, pirinç kabızalı uzun, kıvrımlı kılıç ise onun bir savaşçı olduğuna işaret ediyordu.

Evaniyn'in adamla ilgili gözlemleri, kamptan gelen seslerle kesildi. O tarafa baktığında, gözüne benzer giyimli ve silahlı beş savaşçı çarptı. Kabarık tüylü minik atları, iki ağacın ortasına gerilen bir ipe bağlıydı ve açıklıkta da keçeden yapılmışa benzeyen üç küçük çadır görülüyordu. Açıklığın ortasına küçük taşlardan örülen çemberde, diğerlerinin etrafında oturdukları bir ateş yanıyordu. Adam Evanljor'i onlara doğru itince, şaşkınlıkla ayağa fırladılar.

İçlerinden biri, diğerlerine kıyasla biraz daha öne çıktı. Bu hareket ve adamın sesindeki otoriter ton, onun küçük grubun lideri olduğunu gösteriyordu. Lider, Evaniyn'i yakalayan adamla hızlı bir konuşmaya daldı. Evanlyn kelimeleri anlamıyordu ama adamın ses tonu, hislerini açıkça belli ediyordu. Grubun lideri öfke içindeydi.

Küçük grubun başı olmasına karşın, Evaniyn'i yakalayıp

oraya getiren adamın da oldukça kıdemli biri olduğu belliydi. Diğerinin öfkesi ve hakaretleri karşısında sinmemiş, aynı sınırlı ses tonuyla konuşarak Evaniyn'i işaret etmişti. Yüz yüze durmuş, giderek şiddetlenen bir şekilde tartışıyordu iki savaşçı. Ara ara birinden birinin onu işaret etmesinden anlaşılacağı üzere, Evanlyn hakkında konuşuyorlardı.

Evanlyn, diğer dört adama bir göz attı. Adamlar tutsağa ilgilerini kaybetmiş, bir kez daha ateşin etrafına yerleşmişlerdi.

Tartışmayı ilgiyle, ama endişe etmeksizin izliyorlardı. İçlerinden biri, uçlarında birkaç parça taze etin kızarmakta olduğu yeşil ağaç parçalarını çevirmek üzere hareketlendi. Etlerden kömürlerin üstüne damlayarak cızırdayan yağ ve sıvılar, havaya hoş kokulu bir duman yayılmasına neden oluyordu.

Evaniyn'in karnı, hafifçe guruldadı. Will ile paylaştıkları yetersiz kahvaltıdan bu yana hiçbir şey yememişti. Güneşin konumundan, akşamüstü olduğunu tahmin etti. Hesaplarına göre yolculukları, en az üç saat sürmüştü.

Tartışma, nihayet -onu yakalamış olan adamın lehine- sonuçlanmış gibi duruyordu. Lider, ellerini öfkeyle havaya kaldırarak arkasını döndü ve ateşin başındaki yerine dönerek bacak bacak üstüne attı. Evanlyn'e göz atarak öteki adama ilgisizce bir el işareti yaptı. Evanlyn, akıbetinin belirsizliğinden kaynaklanan kuşkularının hafiflediğini ve rahatladığını hissetti. Belli ki grubun lideri, onu tutsak olarak tutmayı gereksiz buluyordu. Öte yandan diğer adam, onu özel bir nedenle esir etmişti. Peki, neydi bu neden?

İçinden bir korku dalgasının geçmesine neden olan şey de bu soruydu.

Ama sorusuna hızlı bir yanıt alamayacaktı. Binici, eyer topuzundan çıkardığı bir kangal iple Evaniyn'in boğazına iki hızlı düğüm attı. Ve açıklığın ucundaki geniş çam ağacına doğru sürüklediği kızı iple ağaca bağladı. Evaniyn'in kımıldayacak çok az yeri kalmıştı. Adam onu kaba hareketlerle ite kaka döndürdü ve yakaladığı ellerini zorla arkaya döndürüp bileklerini üst üste getirdi. Bunu neyin takip edeceğini fark eden Evanlyn, içgüdüsel bir şekilde tepki gösterdi. Ama cevabı, başının hemen arkasına aldığı bir diğer acı verici darbe oldu. Bunun üzerine adamın, ellerini daha kısa bir ip parçasıyla arkadan kabaca bağlamasına izin verdi. Sertçe atılan düğümlerin verdiği acıyı, irkilip mırıldanarak protesto etti. Hata etmişti. Kafasının arkasına yediği yeni darbe, ona sesini çıkarmamasını söylüyordu.

Ellerinden ve boynundan ağaca bağlı bir şekilde, ne yapacağını bilemeden kalmıştı Evanlyn. Bir parça rahat edeceği şekilde oturmanın yollarını ararken, sorun bir anda çözülmüştü. Süvarinin bacaklarına doğru savurduğu bir tekme, kalçasının üstüne oturmasına neden olmuştu. Bunun üzerine, ateşin etrafında oturan adamlardan kıkırtılar yükseldi.

Evanlyn, bunu takip eden birkaç saat boyunca yavaş yavaş uyuşan elleriyle rahatsız bir şekilde oturmaya devam etti. Adamlar artık ona aldırış etmiyormuş gibi duruyorlardı. Yemekler yeniyor, deri mataralardan kuvvetli bir içeceği andıran bir sıvı içiliyordu. İçtikçe de çıkardıkları gürültü artıyordu. Ama Evanlyn, sarhoş gibi görünseler bile, adamların dikkatlerinin bir an olsun azalmadığını fark etti. İçlerinden biri, daima küçük ateşin aydınlattığı alanın dışında durup nöbet tutuyor ve her yöne hâkim olmak için sürekli hareket ediyordu. Nöbetçinin hiçbir tartışma yaşanmadan, düzenli aralıklarla değiştiğini

fark etti kız. Her biri, eşit sürelerle nöbet tutuyormuş gibi duruyordu.

Gece ilerledikçe adamlar da küçük çadırlara çekilmeye başladılar. Kubbe şeklindeki çadırlar, bellerinin hizasına ancak geliyordu, dolayısıyla adamların alçak bir kapıdan sürünerek içeri girmeleri gerekiyordu. Ne olursa olsun, diye kıskançlıkla aklından geçirdi Evanlyn, buradan çok daha sıcaktır içleri.

Ateş söndü ve adamlardan biri -onu tutsak eden değil, bir başkası- aynı yamuk adımlarla Evaniyn'in yanına gelip, kaim bir battaniyeyi kızın üzerine fırlattı. Kaba tüylü battaniyeye, atların iğrenç kokuları sinmişti ama sağladığı sıcaklık Evaniyn'i memnun etmeye yetiyor da artıyordu bile. Yine de yeterince rahatlayamamıştı kız. Böylece ağaca yaslanıp battaniyeyi omuzlarına iyice sararak, onu bekleyen huzursuz geceye hazırlandı.

ALTı

Arkasına yaslanan Halt, memnuniyetle eserini inceledi,

"İşte," dedi. "Bu işimizi görür."

Gözlerini, Halt'un memnun yüz ifadesinden henüz şekil vermiş olduğu resmi görünümlü belgeye kaydıran Horace, Orman Muhafızı'nı kuşkulu bakışlarla süzdü.

"Şu alt taraftaki kimin mührü?" diye sordu sonunda, parşömenin sağ alt köşesindeki kocaman balmumu damganın içinde bulunan şahlanmış boğayı işaret ederek. Hah, sertleşip sertleşmediğini anlamak için, balmumuna hafifçe dokundu.

"Şey, ille de birine ait olması gerekiyorsa, bana ait," diye itirafetti. "Ama Skandiyalı dostlarımızın, Galya Kralı Henri'ye ait olduğuna inanmalarını umut ediyorum."

"Onun kraliyet mührü buna mı benziyor?" diye sordu Horace ve Halt, balmumunun içindeki sembolü biraz daha yakından inceledi.

"Çok benziyor," diye yanıt verdi. "Sanırım gerçeğindeki boğa biraz daha zayıftı ama benim mührü satın aldığım kalpanın elindeki şekil de biraz belirsizdi zaten."

"Ama..." diye mutsuz bir sesle söze başladı Horace ve durdu. Halt, merakla *yüzünü* ona çevirdi.

"Ama?" diye tekrar etti, kelimeyi bir soru haline getirerek. Horace başını sallamakla yetindi. Aklındakini söylemesi halinde, Halt'un itirazına gülüp geçeceğini biliyordu.

"Neyse, boş ver," dedi sonunda. Eski Orman Muhafızı'nın hâlâ onu beklediğini fark edince, konuyu değiştirdi.

"Galya'nın bir yöneticisi yok dememiş miydin?" dedi. Halt, başını salladı.

"Galya'ya hâkim olan bir yönetici yok," dedi genç adama. "Kral Henri, Galya tahtının varisi ama ipler onun elinde değil. Ülkenin güneyinde bir sarayı var ve bölgenin savaş beylerine ne isterlerse yapma serbestliği tanıyor."

"Evet. Onu ben de fark ettim," dedi Horace anlamlı bir şekilde; despot Depamieux'ye karşı verdikleri, Galya'dan geçişlerini geciktiren mücadeleyi hatırlamıştı.

"Yani yaşlı Kral Henri, bir tür yalandan pehlivan," diye devam etti Halt, "ama zaman zaman diğer ülkelere temsilciler gönderdiği bilinir. Bu da o işte." Mürekkebin kuruması ve bal mumu mührün sertleşmesi için usulca havada salladığı parşömeni işaret etti. Mührün görüntüsü, Horace'a tüm endişelerini hatırlattı birden.

Kendini tutamayıp, "Hiç de gerçekmiş gibi durmuyor!" diye ağzından kaçırıverdi. Islak mürekkebi hafifçe üflemeyle meşgul olan Halt, sabırla oğlana gülümsedi.

"Elimden bu kadarı geliyor," dedi nazikçe. Ayrıca sıradan bir Skandiya sınır nöbetçisinin mührün sahte olduğunu fark

edeceğinden şüpheliyim; hele ki Depamieux'den aldığı şü zarif Galya zırhı üstüneyken."

Ama Horace başım kararlı bir biçimde sallıyordu. Endişeleri artık su **yüTüne** çıkmış olduğuna göre, devamını da getirmeye kararlıydı.

"Kastettiğim o değildi," dedi, "bunu sen de biliyorsun."

Halt, genç adamın sıkıntılı ifadesi karşısında sıırttı. "Ahlak anlayışın bazen beni hayrete düşürüyor," dedi nazikçe. "Will ile kızı bulabilmek için sınır muhafızlarının arasından geçmemiz gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evanlyn," diye düzeltti Horace çabucak.

Hah, aldırmadığını gösterircesine elini sallayıp, "Kim olduğunun bir önemi yok," dedi. Horace'ın Araluen Kralı'nın kızı Prenses Cassandra'ya, kızın Will ve Horace ile tanıştığında kullandığı isimle hitap etme eğiliminde olduğunu biliyordu. "Bunun farkındasın, değil mi?"

Horace, derin bir iç geçirdi. "Evet, sanırım, ama işte bir şekilde öylesine... ahlaksızca gözüküyor ki gözüme."

Halt'un, birlikte mükemmel bir kemer oluşturan kaşları yuvarkan kalktı. "Ahlaksızca mı?"

Horace, beceriksizce devam etti konuşmaya. "Şey, ben mühür ve armaların şey olduğunu düşünürdüm... bilemiyorum, kutsallığı olan şeyler. Yani..." Kırmızı balmumunun üzerindeki boğa armasını işaret etti. "Bu bir **kralın** imzası."

Halt, düşünceli bir tavırla dudaklarını büzerek "Pek de kral sayılmaz," diye yanıtladı.

"Konu bu değil. Bu bir prensip, anlamıyor musun? Şey gibi..." Benzer bir örnek düşünmeye alışan Horace, nihayet aradığını buldu. "Başkasının postasını karıştırmak gibi."

Araluen'de, posta hizmeti Kraliyet tarafından kontrol ediliyordu ve postalara müdahale edenler, korkunç cezalara maruz kalıyordu. Bu cezalar, geçmişte bazı postalara müdahale etmesi gerektiğinde Hah'u durdurabilmiş değildi ya, neyse. Bunu Horace'a şimdi söylememenin daha akıllıca olduğuna karar verdi. Redmont Kalesi Savaş Okulu'nda verilen ahlaki düsturun Orman Muhafızları Birliği tarafından benimsenene kıyasla çok daha katı olduğu ortadaydı. Kraliyet Postası'nın koruması, elbette ki diyardaki şövalyelere verilmişti, dolayısıyla savaşçı çıraklarının eğitimlerinin başından itibaren bu tür tavırlara bürünmesi normaldi.

"Sen olsan bu problemi nasıl zerdin?" diye sordu sonunda Hah. "Bizi sınırdan nasıl geirirdin?"

Horace, omuz silkti. O, her zaman basit çözümleri tercih ederdi. "İçeri dövüşerek girebiliriz," diye öneride bulundu. Halt, bu fikir zerinebakışlarının kyzne doğru kaldırdı.

"Yani resmi bir belgeyle blfyaparak içeri girmemiz ahlaki değil..." diye söze başladı ama Horace onu dzelitti.

"Sahte bir belge. Altında sahte bir mühür bulunuyor."

Halt, ona katılmak zorunda kaldı.

"Pekâlâ, sahte belge diyelim istersen. Yaptığımız, ahlak dışı. Ama görünürdeki herkesi kırıp geçerek sınırdan içeri girmemiz kabul edilebilir bir şey mi? Konuya bu şekilde mi bakıyorsun?"

Bunun zerine, Horace da düşünce tarzında bir anormallik

olduğunu İtirafetmek zorunda kaldı. "Ben görünürdeki herkesi öldürelim demedim," diye itiraz etti. "Dövüşerek içeri girebiliriz, hepsi bu. Daha şerefli bir yol ve bence şövalyelerin yapması gereken de bu."

"Şövalyeler belki ama Orman Muhafızları değil," diye mırıldandı Hah. Ama Horace'ın duymaması için bıyık altından konuşmuştu. Kendi kendine Horace'ın henüz çok genç ve idealist olduğunu hatırlattı. Şövalyeler sıkı bir şeref ve ahlak düsturuyla yaşıyordu ve bu unsurların vurgulanmasına, çıraklık eğitiminin ilk yıllarında başlıyordu. İdeallerini bir parça fırsatçılıkla karıştırmayı yumuşatmayı ancak ileriki yıllarda öğreniyordu genç şövalyeler.

"Bak," dedi barışçıl bir sesle. "Şu şekilde düşün: Paldır küldür sınırdan girip Hallasholm'a gidersek, sınır muhafızları arkamızdan haber gönderecektir. Yani sürpriz baskın yapma şansımız tamamen kaybolacak ve başımız büyük belaya girecek. Eğer içeri savaşıp girme karan alırsak, bunun tek yolu, olan biteni başkalarına aktaracak kimseyi sağ bırakmamaktan geçiyor. Anlaşıldı mı?"

Horace mutsuz bir ifadeyle başını salladı. Halt'ının sözlerinin gerisinde yatan mantığı görebiliyordu. Orman Muhafızı, aynı uzlaşmacı ses tonuyla devam etti. "Oysa bizim mühürle kimse zarar görmeyecek. Sen Kral Henri'nin gönderdiği belgeleri taşıyan bir Galya elçisi kılığına gireceksin. Depamiuex'nun kara zırhını -Galya modasına uygun olduğu apaçık ortada- giyecek, bumu büyük bir adam havası takınacak ve konuşma işini hizmetkârın olan bana bırakacaksın. Kendini beğenmiş bir Galya soylusundan da böyle bir tavır beklenir zaten. Ragnak'a iki yabancının sınırı geçtiğine dair haber göndermelerinin de bir anlamı olmayacak, sözde onu görmeye gidiyoruz zaten."

"Peki yanımda taşıdığımı iddia edeceğim belgelerde ne yazıyor?" diye sordu Horace.

Halt, yüzüne yerleşen tebessüme engel olamadı. "Üzgünüm, bu bilgi çok gizli. Posta sisteminin gizliliğini ihlal etmemi istemezsin, değil mi?" Horace, ona kederli bir bakış atınca. Orman Muhafızı yumuşadı. "Pekâlâ. Bu basit bir ticaret meselesi aslında. Kral Henri, Skandiyalılar'dan üç kurt gemisi kiralamak için haber gönderiyor, hepsi bu."

Horace bunun üzerine şaşırmış gibi göründü. "Bu biraz sıra dışı bir durum değil mi?" diye sorunca. Halt başını iki yana salladı.

"Hiç de değil. Skandiyalılar, paralı askerdir. Hizmetleri, daima ona buna kiralanır. Biz yalnızca Henri'nin Arridiler'e karşı düzenleyeceği baskın için birkaç gemi ve tayfa kiralamak istediğini iddia edeceğiz."

"Arridiler mi?" dedi Horace, tereddütle kaşlarını çatarak. Hah, sahte bir çaresizlik ifadesiyle başını salladı.

"Rodney'nin ahlak derslerine ara verip siz çocuklara biraz coğrafya öğretmesi daha yerinde olur. Arridiler, güneyde yaşayan çöl insanlarıdır." Sustu ve söylediklerinin genç adam üzerinde hiçbir etki yapmadığını fark etti. Horace, ona boş boş bakmaya devam ediyordu. "Sakin Deniz'in ötesindekiler?" diye ekleyince, Horace anlar gibi oldu.

"Ah, onlar," dedi ilgisizce.

"Evet, onlar," diye yanıtladı Halt, onun sesini taklit ederek. "Ama onlar hakkında bir şey düşünmeni beklemiyorum. Sayıları yalnızca milyonlarla ifade ediliyor."

"Ama bizim düşmanımız değil, doğru mu?" dedi Horace rahatlıkla. Halt, kısa bir kahkaha patlattı.

"Şimdilik hayır," diye onayladı. "Ama dua et de olmasınlar."

Horace, Halt'un bir uluslararası strateji ve diplomasi nutuğu çekmenin eşiğinde olduğunu hissedebiliyordu. Bu, genellikle ilk birkaç dakikanın ardından, kimin kiminle ittifak kurduğu, kimin komşularına karşı komplolar hazırlayıp bundan fayda sağlama amacı güttüğü gibi bilgileri sindirmeye çalışan Horace'ın başının dönmesine neden oluyordu. O, Sör Rodney'nin vaazlarınintercih ederdi: doğru yanlış, siyah beyaz, kılıçlan çekin, vur kır. Halt'un henüz başlangıcında olduğu söylevin önüne geçmesinin, yararına olacağını düşündü. Geçmiş deneyimlerinden de bildiği üzere, bunun en iyi yolu, Orman Muhafızı ile aynı fikirdeymiş gibi yapmaktan geçiyordu.

"Şey, sanırım kopyacılık konusunda sen haklısın," dedi. "Sonuçta kopyaladığımız şey yalnızca Galyalıların mührü, değil mi? Kral Duncan'a ait bir belgeyi kopyalamıyoruz ya. Sen bile o kadar ileri gitmezdin, öyle değil mi?"

"Elbette gitmezdim," diye cevap verdi Hah. Dolmakalemi, mürekkebi ve diğer kalpazanlık aletlerini toplamaya başladı. Sahte Galya mührünü bu kadar kolay bulduğu için çok memnundu. Yoksa çantasında ne var ne yoksa çıkartmak zorunda kalacaktı. Bunu yapsaydı, Horace, Kral Duncan'ın mührünün Halt'taki mükemmel kopyasını görebilirdi. "Şimdi senden şu zarifteneke kıyafetini kuşanmanı rica edebilir miyim? Böylece Skandiya sınır muhafızlarına hikâyemizi anlatmaya gidebiliriz," dedi çocuğa.

Öfkeyle homurdanan Horace, arkasını döndü. Ama Hah'un aklına başka bir fikir gelmişti; bir süredir aklında olan bir şeydi bu aslında.

"Horace..." diye söze başlayınca yüzünü ona döndü. Orman Muhafızı'nın sesi, bu kez az önceki neşeli tondan yoksundu. Horace, Halt'un ona önemli bir şey söyleyeceğini anlamıştı.

"Evet, Halt?"

"Will'i bulduğumuzda, ona şeyden söz etme... Kral'la yaşadığım tatsızlıktan, olur mu?"

Will'i aramak üzere Araluen'i terk etmesine izin verilmeyen Halt, aylar önce ümitsiz bir plan yapmıştı. Halk içinde krala hakaret etmiş ve bunun sonucu olarak da bir yıllığına sürgün edilmişti. Bulduğu bu kaçamak yöntem, son aylarda Halt'un çok acı çekmesine neden olmuştu. Sürgüne gönderildiği için, Orman Muhafızları Birliği'nden de atılmıştı. Birliğin sembolü olan gümüş meşe yaprağının elinden alınması, onun için belki de cezaların en büyüğüydü, yine de kayıp çırağını bulmak uğruna seve seve katlanıyordu bu acıya.

"Sen nasıl istersen," diye Hah'un suyuna gitti Horace. Ancak Halt, bu kez daha fazla açıklama yapması gerektiğini düşünüyordu gibiydi.

"Doğru zaman geldiğinde, ona bunu bizzat söylemenin bir yolunu bulmak istiyorum, tamam mı?"

Horace, omuz silkerek "Nasıl istersen," diye tekrarladı. "Haydi, artık gidip şu Skandiyalılarla konuşalım."

Ancak konuşma falan olmayacaktı. Arkalarındaki küçük kafiyle ilerleyen iki atlı, sınır noktası görüş alanlarına girin-

ceye dek, zikzaklar çizen geçit boyunca ilerledi. Halt, her an küçük tahta çit ve kuleden çıkacak olan bir askerin onları karşılamasını bekliyordu. Atlarından inmelerini ve taleplerini sıralamalarını isteyecekti mutlaka. İşin doğrusu da buydu. Ama onlar yaklaştıkça, küçük savunma hattında hiçbir yaşam işareti bulunmadığı ortaya çıktı.

"Kapı açık," diye mırıldandı Horace, iyice yaklaşp detayları seçebilecek hale geldiklerinde.

"Bu tür bir garnizona genellikle kaç asker yerleştirilir?" diye sordu Horace.

Orman Muhafızı, omuz silkti. "Yarım... belkidr de bir düzine."

"Etrafta kimse yokmuş gibi duruyor," dedi Horace. Halt, ona dik dik baktı.

"O kadarını ben de fark ettim," diye yanıt verdi. "Hey, şu da nedir?"

Açık kapının hemen içindeki gölgelerde, bir şey şekillenmeye başlamıştı şimdi. İçgüdüsel bir şekilde aynı anda atlarını mahmuzlayan yol arkadaşları, son hızla savunma hattına daldı. Halt, o şeyin ne olduğunu görmeden anlamıştı.

Bir kan gölünün ortasında, erimiş kardan sıırıslıklam olmuş, ölü bir Skandiya askeri yatıyordu.

İçeride, tıpkı onun gibi göğüs, kol ve bacaklarından yaralanarak hayatlarını kaybetmiş on askerin daha cesedi vardı. İki arkadaş dikkatle atlarından indiler ve korkunç manzarayı inceleyerek cesetlerin etrafında dolandılar.

"Bunu kim yapmış olabilir ki?" dedi Horace, dehşete düşmüş bir sesle. "Sayısız bıçak yarası almış bu adamlar."

"Bıçak yarası değil," dedi Halt. "Vurulmuşlar. Bunlar ok yarası. Katiller oklarını cesetlerden toplamış. Şu hariç." Cesetlerden birinin altında saklı duran kırık bir ok parçasını kaldırdı. Skandiyalı, muhtemelen çıkarmaya çalışırken oku kırmıştı. Okun kalan yarısı, hâlâ kalçasına saplıydı. Hah, okun arka ucundaki çıkıntı ve işaretleri inceledi. Okçular oklarını genellikle kendi simgeleriyle işaretlerdi.

"Bunu kimin yaptığını söyleyebilir misin?" diye usulca sordu Horace. Halt, başını kaldırıp ona baktı. Horace, Orman Muhafızı'nın gözlerindeki derin endişeyi fark etti. Kamına bir sancı girmesine neden olan şey, etraflarındaki katliam manzarasından çok, bu gerçektir. Halt'un kolay kolay endişelenen biri olmadığını biliyordu.

"Sanırım," dedi Orman Muhafızı. "Ve bundan hiç hoşlanmadım. Görünen o ki, Temuçiler yeniden harekete geçmiş."

YEDİ

İzler doğuya doğru gidiyordu. En azından Will, öyle anlıyordu. İsimsiz atlı dağdan aşağı inerken, arkasında bıraktığı izler de kalın çam ağaçlarının arasındaki dar, dolambaçlı yollar nedeniyle kıvrılıp bükülüyordu. Ama ne zaman seçme şansı olsa ya da bir yol ayrimına gelse, atlı daima onu doğu yönüne götürecek olan yolu tercih ediyordu.

Bir saat dohnadan bitkin düşen Will, karin içinde tökezleyip birçok kez boylu boyunca devrihp inleyerek inatla yoluna devam etti.

Şurada kalsam ne güzel olur, diye düşündü. Gücsüz kaslarındaki acıların yavaş yavaş dinmesine, şakaklarında atan nabzının yavaşlamasına izin verse ve sadece... dirlense.

Ancak ne zaman baştan çıkmanın eşiğine gelse, Evaniyn'i getiriyordu aklına. Kızın, onu dağın tepesine kadar nasıl çıkardığını, avlu kölelerinin ölümü bekledikleri hapishaneden kaçmasına nasıl yardımcı olduğunu, onu nasıl bir çocuk gibi beslediğini ve sıcakotunun bıkkınlık verici bağımlılığından nasıl kurtardığını düşünüyordu. Evanljo'i ve kızın onun için yaptıklarını her aklına getirişinde, içinde gizli bir güç hisse-

diyordu. Ve bir şekilde yeniden ayağa kalkıp tökezleyerek de olsa kardaki izleri takibe devam ediyordu.

Gözleriyle izleri takip ederek ilerliyordu Will. Başka hiçbir şey görmüyor, hiçbir şeyi fark etmiyordu. Yalnızca kar üstündeki toynak izlerine yoğunlaşmıştı.

Dağın arkasında kaybolan güneşe eşlik eden soğuk, terinden ötürü nemlenen kıyafetlerinin içine girip etini kemirmeye başlamıştı artık. Battaniyeleri yanında getirmeyi akıl ettiği için kendini kutladı. Geceyi geçirmek üzere durduğunda, ıslak kıyafetleri bir ölüm tuzağına dönüşecekti. Vücudunu saran sıcak ve kum battaniyeler olmaksızın, ıslak kıyafetlerinin içinde donarak ölme ihtimali vardı.

Gölgeler uzadı, gecenin çökmesine fazla bir şey kalmamıştı artık. Yine de yol üzerinde seçebildiği kadarıyla toynak izlerini takip etti. İzlerdeki değişiklikleri fark edemeyecek kadar yorgundu. Dik patikalar boyunca aşağı doğru kayan atın ön toynaklarıyla kazıdığı çukurları es geçti. O çukurları, yalnızca üstlerine devrildiğinde fark edebiliyordu. Eğitimi almış olduğu gizli mesajların hiçbirini okuyamıyordu. Arkasından gideceği belirgin bir iz olması ona yetiyordu.

Elinden gelen tek şey buydu.

Karanlık çökeli çok olmuştu artık; izleri takip etmek zorlaşmıştı. Ama bir yönü diğerine tercih etmesini gerektirecek bir yol ayırımına rastlamayan Will, ilerlemeye devam etti. Seçim yapmam gereken bir yere denk gelince, diyordu kendi kendine, dump geceyi orada geçiririm. Battaniyelere sarınacaktı. Kıyafetlerini kurutmak için koranaklı, minik bir ateş yakma riskine bile girebilirdi. Ateş, sıcak demektir. Ve rahatlama. Ve ışık.

Ve duman.

Duman mı? Ateş yakmaya dair düşünceleri daha aklından çıkmadan, bir yerlerden burnuna duman kokusu gelmeye başlamıştı bile. Çam kütüklerinin yakılmasıyla ortaya çıkan bir dumandı bu. Skandiya'nın her yanını kaplayan o koku; alevlerin içinde çıtırdayan dalların içinden sızan o taze çam sakızı kokusu. Yalpalayarak durdu. Ateşi hayal ettiği an duman kokusu almaya başlamıştı. Yorgun zihniyle bir bağ kurmaya çalışıyordu; derken bunun bir bağ değil, yalnızca bir tesadüften ibaret olduğunu kavradı. Duman kokusu alıyordu, çünkü yakınlarda bir yerlerde, birileri bir ateş yakmıştı.

Düşünmek için kendini zorladı. Ateş, orada bir kamp kurulmuş olduğunu işaret ediyordu. Ve Evanlyn ile kızı kaçırان adamı bulmuş olduğunu. Yakınlarda bir yerdeydiler, geceyi geçirmek üzere durmuşlardı. Artık tek yapması gereken, onları bulmak ve...

"Ve ne?" diye yorgunluktan boğuklaşan bir sesle sordu kendi kendine. Beline asılı tulumdan bir yudum su aldı. Kendine gelmek için başını iki yana salladı. Saatlerdir tüm benliğiyle bir tek işe; görünmez atlıyı yakalamaya odaklanmıştı. Şimdi amacına neredeyse ulaştığında, bir sonraki adımının ne olacağına dair hiçbir planı yoktu. Kesin olan bir şey vardı, o da Evaniyn'i kaba kuvvetle kurtaramayacağıydı. Yorgınluktan neredeyse bayılacaktı; yalpalayarak yürüyordu ve bir serçeye bile meydan okuyamayacak kadar güçsüzdü.

"Halt olsa ne yapardı?" diye sordu kendi kendine. Aylar boyunca ne zaman kararsız kalsa, bunu soruyordu kendine. Eski akıl hocasının yanında olduğunu, onu alaycı gözlerle süzdüğü-

nü, problemini kendi basma çözmesi için onu cesaretlendirdiğini hayal etti. Halt, konuyu önce derinlemesine düşünmesini, daha sonra harekete geçmesini isterdi. Çok iyi hatırladığı o sesi kulaklarında duyuyor gibiydi sanki.

Önce etrafa bir bak, derdi Hah. *Sonra harekete geç.*

Sorunu şimdilik çözmüş olmaktan dolayı rahatlayan Will, başını salladı.

"Önce etrafa bir bak," diye tekrarladı boğuk sesiyle. "Sonra dinlen. Sonra harekete geç."

Kendi kendine birkaç dakikalık bir mola vererek yere çömeldi ve bir çam ağacının kaba gövdesine yaslanıp dinlendi. Tutulan kasları isyan edince, bir kez daha ayağa kalktı. Dikkatli adımlarla izleri takip etmeye devam etti.

Duman kokusu artmıştı. Burnuna bir koku daha geliyordu; kızarmış et kokusu. Dikkatle ilerlediği birkaç dakikanın ardından, hemen önündeki turuncu parıltıyı ayırt edebilecek kadar yaklaşmıştı ateşe. Her yanı kaplayan bembeyaz kar örtüsünden yansıyan alevler, giderek güçleniyor gibiydi. Ateşin bulunduğu noktaya doğru yoluna devam etti. Işıkla arasında elli metre kadar mesafe kaldığında, diz hizasındaki -bazen daha da yüksek- kar örtüsünü yara yara ağaçların içine daldı.

Biraz ilerledikten sonra ağaçların seyredildiği küçük bir açıklığı ve ateşin etrafında kurulu kampı fark etti. Yüz üstü uzanıp çam ağaçlarının derin gölgelerine saklanarak yavaş hareketlerle ilerledi. Ateşin etrafında yarım çember şeklinde düzenlenmiş, kubbe şeklindeki çadırları görebiliyordu artık. Ortalıkta hiçbir hareket belirtisi yoktu. Kızarmış et kokusu, yemeğin ardından esintisiz, temiz havaya takılıp kalmış olmalı, diye

düşündü. Yavaşça ileriye doğru hareketlenirken, çadırların arkasında gözüne çarpan hareketlenme, onu durdurdu. Adamın biri alevlerin kıyısına adımını attığında, olduğu yerde donakaldı Will. Kürklere sanlı tıknaz adamın yüzü, kürklü şapkası tarafından gizleniyordu. Ama silahlıydı. Will adamın belinde asılı duran kıvrımlı kılıcı ve sağ elinde tuttuğu, arka ucu kara dayanmış ince mızrağı görebiliyordu.

İzledikçe, daha fazla ayrıntı çarpıyordu gözüne. Yan taraf-taki ağaçlara altı at bağlıydı. Bunun altı adam anlamına geldiğini varsaydı. Evaniyn'i oradan nasıl kurtarabileceğini merak ederek kaşlarını çattı ve hemen sonra, kızın ortalarda olmadığı düşüncesi geldi aklına. Çadırlardan birinin içinde olup olmadığını merak ederek bakışlarını kamp boyunca gezdirdi. Ve sonra, onu gördü.

Omuzlarına dek çektiği battaniyesiyle ağaçlardan birinin altına yığılmıştı kızcağız. Will, yakından baktığında kızı ağaca mihlayan düğümleri seçebiliyordu. Acıyan gözlerini ovuşturdu ve dikkatinin dağılmaması için burnunu sıktı. Yapabileceği fazla bir şey yoktu aslında. Yorgunluktan ölüyordu.

Saklanıp dinlenebileceği bir yer bulmak üzere ormanın içine doğru sürünmeye başladı. Kafilenin bu gece hiçbir yere gitmeyeceğini anlamıştı ve harekete geçmeden önce dinlenip gücünü toplaması gerekiyordu. O kadar yorgundu ki, mantıklı bir plan yapmaya başlayamıyordu bile.

Saklanabileceği kadar uzak ama sabahleyin kamptakiler uyan-dığında seslerini duyabileceği kadar yakın bir yer bulup dinlenecekti. Ateş yakıp ısınma planının suya düştüğünü fark etti, üzölerek. Olsun, battaniler yanındaydı ya, bu da bir şeydi.

Dev bir am ağacının geniş dallarının altında bulduğu çukurun içine emekleyerek girdi. Sabah olunca adamların kampın etrafında devriye gezip, onu fark etmeyeceklerini umuyordu. Zaten bunu engellemek için yapabileceği bir şey de yoktu. Tomar halindeki battaniyeleri çözerek sıkıca etrafına sardı ve dev ağacın gövdesine yaslandı.

Gözleri kapanmadan önce uykuya dalıp dalmadığından emin olamadı. Dalınadıysa da kesinlikle uykuya yakın bir şeydi hissettiği.

Evanlyn, iki savaşçı arasındaki düşmanlığı önceki gece hissetmişti. Sabah olduğunda ise bu düşmanlık, bir krize dönüşmüştü.

Evanlyn bilmiyordu ama iki adam arasındaki kavgalar zincirinin son halkası yaşanıyordu aslında. Küçük grup, Skandiya sınırını aşan birçok keşifkolundan biriydi. Aslında birkaç hafta önce. Will ile kış ıeirdikleri kulübenin yakınlarında, sınırı ilk geçen gruplardan birine bağlı bir izciyi görmüştü Evanlyn.

Evaniyn'i tutsak eden adam, yani Ch'ren, soylu bir Temuçi ailesinin oğluydu. Temuçi geleneklerine göre genç soylular, subay sınıfına yükseltilmeden önce bir sene boyunca sıradan bir asker gibi orduya hizmet ederdi. Grubun lideri At'lan ise, yıUann tecrübesine sahip, eski bir avuştu. Ancak halk tabakasından biri olarak, bu rütbenin üstüne asla çıkamayacağını biliyordu. Dediğim dedik, ukala Ch'ren'in kısa süre içinde onun üstü olacağını biliyor, buna çok kızırıyordu. Aynı şekilde Ch'ren de 'alt tabaka'dan birinden emir almayı kendine yedi-

remiyordu. Önceki gün, çavuşa nispet yaparcasına, tek başına atını dağlara vurmuştu.

Evaniyn'i, sonuçlarını pek de düşünmeksizin, geçici bir hevesle esir almıştı. Kendisini belli etmeyip kızın yoluna gitmesine izin vermiş olsaydı, çok daha iyi edecekti. Keşifkoluna, yerlerini kesinlikle belli etmemeleri emredilmişti. Esirler konusunda ne yapmaları gerektiği ise söylenmemişti. Esir alıp yanlarında tutacak kadar erzakları da yoktu zaten.

At'lan, en basit çözümde karar kılmıştı; kızın öldürülmesi gerekiyordu. Hayatta kaldığı sürece, kaçıp etrafa haber salabilirdi. Böyle bir durumda, At'lan bunu hayatıyla ödeyeceğini biliyordu. Kıza hiçbir yakınlık beslemiyordu ama ondan nefret de etmiyordu. Konuya tarafsız bir gözle bakıyordu. Kız, Halk'ından biri değildi; onun gözünde insan bile değildi.

"Haydi," diyerek, Ch'ren'e kızı öldürmesini emretti. Ch'ren bunu reddetti; Evaniyn'in varlığına aldırıldığından değil, sırf çavuşu çileden çıkarmak için yapmıştı bunu.

Onlar kavga ederken, Evanlyn de olan biteni kaygıyla izliyordu. Önceki gece olduğu gibi, adamların durmadan onu işaret etmelerinden, anlaşmazlığın nedeninin kendisi olduğunu anlamıştı. Tartışma alevlendikçe durumunun belirsizliği de artıyordu. Yaşlı asker sonunda dayanamayıp yüzüne bir tokat attığı genç adamın birkaç adım tökezlemesine neden oldu. Hemen arkasından Evanlyn'e yaklaşmaya başladı, bir yandan da kıvrımlı kılıcını kınından çıkarıyordu.

Evanlyn bakışlarını, adamın elindeki kılıçtan yüzündeki gerçekçi ifadeye çevirdi. Kötülük, öfke ya da nefret yoktu o yüzde. Yalnızca en ufak bir tereddüde bile mahal vermeksizin

hayatını sona erdirmek üzere olan bir adamın kararlı bakışlarını görüyordu.

Çılgılık atmak için ağzını açtı. Ancak yaşadığı dehşet yüzünden sesi çıkmıyordu. Ölüm üzerine gelirken, ağzı açık bir şekilde bekledi. Onu buraya kadar sürükleyip geceyi geçirmesine izin verdikten sonra öldürmelerinin ne kadar garip olduğunu düşündü.

O kadar anlamsız bir ölümdü ki...

SEKİZ

Etrafına bakınıp yumuşak karın üstündeki karmaşayı inceleyen Halt, ipuçlarını bir araya getirirken kaşlarını çatmıştı. Horace, meraktan patlamak üzereydi.

Nihayet ayağa kalkan Halt, topraktaki bir oyuğu incelemeye koyuldu.

"En az otuz kişiler," diye mırıldandı. "Belki de daha fazla."

"Halt?" diyerek şansını denedi Horace. Halt'un ona daha fazla detay verip vermeyeceğini bilmiyordu ama sabredemeyecekti artık. Orman Muhafızı, küçük çitten uzaklaşmasına rağmen, geçidin ötesindeki dağlara uzanan diğer izleri takip ediyordu.

"Küçük bir grup, beş ya da altı kişi Skandiya'ya girmiş. Diğerleri ise geldikleri yoldan geri dönmüş."

Yayının ucuyla kastettiği yönleri işaret etti. Horace'dan çok kendi kendine konuşuyor, yerdeki işaretlerden okuduklarını doğruluyordu.

"Kim bunlar. Halt?" dedi Horace, Orman Muhafızı'nın tek bir konuya odaklanmış olan zihnini dağıtabilmek umuduyla.

Halt, küçük grubun ilerlediği yöne doğru birkaç adım attı.

"Temuçiler," dedi kısaca, omzunun üstünden.

Horace, bıkkınlıkla gözlerini devirdi. "Onu söyledin zaten de kimdir bu Temuçiler?"

Halt, durup dönerek ona bir göz attı. Horace, bir an için onun eğitim üzerine bir vaaz vermeye başlayacağını sandı. Ama düşünceli görünen Orman Muhafızı, her zamankinden yumuşak bir sesle konuşmaya başladı, "Evet, sanırım daha önce adlarını duymuş olman için hiçbir neden yok, öyle değil mi?"

Araya girmek istemeyen Horace, başını sallamakla yetindi.

"Doğu Stepleri'nde yaşayan süvariler," dedi Orman Muhafızı. Anlamayan Horace, kaşlarını çatı.

"Step mi?" diye tekrarlardı Horace. Hah gülümsedi.

"Stepler, Doğu'daki geniş düzlük ve otlaklardır. Temuçiler'in nereden geldiklerini kimseler bilmez. Bir zamanlar küçük kabilelerden oluşan, düzensiz bir gruptu; ta ki Tem'gal onları bir araya getirip ilk Şaşan oluncaya dek."

"Şaşan mı?" diye araya girdi Horace; kelimenirine anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Başını sallayan Halt, açıklamaya devam etti.

"Kabile liderleri Şaşan olarak bilinirdi. Tem'gal üstünlüğü ele geçince, Şaşan unvanını yarattı; Şanlıların Şanlısı ya da liderlerin lideri demek bu."

Horace, usulca başını salladı. "İyi de, şu Tem'gal kimin nesi?" diye sordu. "Yani ilk olarak nerede ortaya çıkmış?"

Omuz silkme sırası, bu kez Halt'taydı. "Kimse tam olarak bilmiyor. Efsaneye göre, bir zamanlar basit bir çobanmış. Ama

nasıl başardıysa bir kabilenin lideri olmuş, sonra da kabileleri teker teker birleştirmiş. Böylece Temuçiler'i savaşçı bir halk haline getirmiş. Dünyanın en güçlü hafifsüvarileri onlardadır. Son derece örgütlü, korkusuz ve acımasız savaşçılardır. Bildiğim kadanyla daha önce hiç yenilmediler."

"Peki, burada ne anyorlar?" diye sordu Horace. Bu sorunun yanıtını düşünmekte olan Halt, kasvetli bir bakış attı ona.

"Mesele de bu zaten, değil mi?" diye sordu. "Belki de bu küçük grubu takip edip, ne bulacağımıza bir bakmalıyız. En azından gitmek istediğimiz yöne gittikleri sürece."

Ve yayını omzuna asarak, sabırla bekleyen Abelard'a doğru yürümeye başladı. Orman Muhafızı'nın ardından koşturan Horace, sınır muhafızlarını etkilemek için binmekte olduğu siyah savaş atının sırtına atladı. Galyalı bir haberci gibi görünmek için sırtına geçirdiği süslü kıyafet, gözüne uygunsuz geliyordu artık. Atını mahmuzlayarak Halt'u takip etti.

Diğer iki at, yine peşlerindeydi; yularından çektikleri savaş atının yanındaki Çekici, usul usul ilerliyordu.

Atının sırtından aşağı sarkan Halt, kar üstündeki izleri inceledi.

"Bak kim gelmiş," dedi, kardaki izleri işaret ederek. Horace, atını dürtüp yaklaşarak zemine bir göz attı. Yumuşak, ıslak karın içinde karmakanşık toynak izlerinden başka bir şey görmüyordu.

"Nedir bu?" diye sordu sonunda.

Halt bakışların izlerden kaldırmadan cevap verdi. "Tek başına ayrılan atlı geri dönmüş."

İzler daha geride birbirinden ayrılmış, atlılardan biri, grubu terk edip atını Skandiya'nın derinliklerine doğru sürerken, grubun geri kalanı sınırla mesafesini koruyarak kuzeye doğru ilerlemişti. O tek atlı da artık gruba katılmış gibi görünüyordu.

"Eh, bu işleri kolaylaştırdı. Artık diğerlerini takip ederken, o arkamızdan gelir diye endişe etmemiz gerekmiyor," dedi Halt. Abelard'ı birkaç adım yürütüp durdu; gözlerini kısmıştı.

"Çok garip," dedi ve atından aşağı kayarak dizüstü çöktü. Zemini yakından inceledikten sonra, atının gruba katıldığı yöne doğru bir göz attı. Sonra homurdanıp dizlerindeki ıslak kan temizleyerek ayağa kalktı.

"Ne oldu?" diye sordu Horace. Halt, yüzünü buruşturmuştu. Gördüklerinden emin olamıyordu ve bu, onu çok rahatsız ediyordu. Belirsizliklerden hiç hoşlanmazdı.

"Tek başına ayrılan atlı, grupla burada buluşmamış. Onlar bu yoldan en az bir gün önce geçmiş," dedi Halt sonunda. Horace, aldırma bir ifadeyle omuz silkti. Bunun mantıklı bir nedeni vardır, diye düşündü.

"Yani onlarla buluşmak üzere arkalarından gidiyormuş," dedi. Halt da başını sallayarak onun söylediklerini onayladı.

"Çok büyük ihtimalle. Belli ki bu bir keşifbirliği ve atlı da etrafı gözlemek üzere tek başına ayrılmış. Peki dönüşte onu takip eden kimdi?"

Bunun üzerine kaşları yukarı kalkan Horace, "Bir takipçi

mi var?" diye sordu. Halt, düş kınkılığma uğramış halde, derin bir nefes aldı.

"Emin değilim," dedi kısaca. "Ama öyle görünüyor. Kar hızla eriyor ve izler seçilmiyor. Toynak izlerini takip etmek kolay ama bu takipçi yürüyor... eğer bir takipçi varsa tabii," diye ekledi kararsızlıkla.

"Yani..." diye başladı Horace. "Ne yapacağız?"

Hah, kararını vermişti. "Peşlerinden gideceğiz," dedi atına yeniden binerken. "Neler olup bittiğini öğrenmeden rahat bir uyku uyuyamam. Bilmecelerden hoşlanmıyorum."

Sakin sakın arkalarından gelen Çekici, yaklaşık bir saat sonra aniden başını geriye atıp gürültülü bir şekilde kişneğinde, bilmece daha da çetrefillenmişti. O kadar beklenmedik bir şeydi ki bu, dönüp midilliye bir göz atan Halt ile Horace az kalsın şaşkınlıktan küçük dillerini yutacaktı. Çekici bir kez daha kişneyerek, endişeli, uzun bir çığlık attı. Bunun üzerine, Horace'ın yedek atı da dizginlerini çekiştirerek korkuyla kişnemeye başladı. Horace, altındaki siyah aygırı sakinleştirmeye çalışırken, Abelard, doğal olarak, sessizliğini koruyordu.

Hah, öfkeyle Orman Muhafızları'na has sessizlik işaretini yaptı ve Çekici'nin sesi bir anda kesiliverdi. Bunu gören diğerleri de yavaş yavaş sakinleşti.

Ama Çekici, ön ayaklarını iki yana açmış halde yolda durmaya devam ediyor, başını yukarı kaldırıp buz gibi havayı kokluyordu. Hayvan bir titreme nöbeti geçiriyordu. Onu o ıstırap dolu çığlıklardan tekrar atmaktan alıkoyan tek şey, tüm Orman Muhafızı atlarına verilmiş olan disiplin ve mükemmel eğitimdi.

"Neler oluyor..." diyen Halt, atından inip midillinin yanma geldi ve sıkıntılı hayvanın ensesini nazikçe okşadı.

"Sakin ol, oğlum," diye mırıldandı. "Sakinleş. Neye sıkıldın, bakalım?"

Orman Muhafızı'nın yumuşak sesi ve nazik elleri, küçük atı yatıştırmışa benziyordu. Çekici, başını öne eğip alnını Halt'un göğsüne sürttü. Orman Muhafızı, nazik hareketlerle hayvanın kulaklarını kavramış, hâlâ yumuşak bir sesle mırıldanıyordu.

"İşte oldu... keşke konuşabilseydin, ha? Bir şeyler biliyorsun. Bir şey hissetin, öyle değil mi?"

Horace, hayvanın vücudunu saran titreme nöbeti şiddetini kaybederken, olan biteni merakla izliyordu. Ama Çekici tetikte görünüyordu; kulakları hâlâ dimdikti. Hayvan sakinleşmiş olsa da rahatlamamıştı.

"Daha önce bir Orman Muhafızı atının böyle tepki verdiğini hiç görmemiştim," dedi usulca. Gözlerini sıkıntıyla deviren Halt, onunla göz göze geldi.

"Ben de öyle," diye itiraf etti. "Beni kaygılandıran da bu zaten."

Horace, Çekici'yi dikkatle inceleyerek, "Biraz sakinleşmişe benziyor," dedi. Halt, elini midillinin böğrüne koydu.

"Hâlâ bir yay teli kadar gergin ama sanırım yolumuza devam edebiliriz artık. Karanlığın çökmesine yalnızca bir saat kaldı ve dostlarımızın gece nerede kamp kurduklarını görmek istiyorum."

Çekici'nin boynunu son bir kez okşayıp hayvam yatıştıran Halt, yemden izleri takip etmek üzere Abelard'a doğru hareketlendi.

DOKUZ

Onu pek ısıtmayan battaniyelere sarınarak çam ağacının altında rahatsız bir gece geçiren Will, uykuya dalabildiği nadir anlarda soğuk hava ve konudan konuya atlayan düşünceleri nedeniyle uyanıp durmuştu.

En çok kafasını kurcalayan konu, gücünü hâlâ toplayamamış olmasıydı. Evaniyn'i, o yabancıların elinden kurtarması gerekiyordu, ancak bunu nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ne yaptığını bilen, altı silahlı adamla karşı karşıyaydı. Will'in elindekiler ise küçük bir yayla hançerden ibaretti. Uçlarını ateşte sertleştirip keskinleştirerek düzleştirdiği tahta parçalarından ibaret olan okları, pek de etkili değildi. Bir Orman Muhafızı çırağıyken taşıdığı, kalın uçlu, jilet gibi keskin oklarla uzaktan yakından ilgisi yoktu bu okların. "Bir Orman Muhafızı, kemerinde iki düzine hayat taşır," denirdi eski bir Araluen atasözünde. Orman Muhafızları'nın efsanevi nişancılıklarına ve bir Orman Muhafızı'nın yanında yirmi dört ok taşımaya atıfta bulunuluyordu böylece.

Will, uyuyamadığı anlarda plan yapmaya çalışmıştı. Sözüm ona olayları enine boyuna düşünen ve bu doğrultuda planlar

yapan biri olacaktı. Doğru dürüst bir kurtarma planı yapamadığı için Evaniyn'i hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordu. Ve diğerlerini. Yan uyuklar haldeyken, zihninde Hah'un gülümseyen ve bir harekât planı yapması için onu teşvik eden sakallı yüzünü görebiliyordu. Sonra tebessüm yerini öfkeli bir bakışa, ardından da hayal kırıklığına bırakıyordu. Keltika'dan Morgarath'ın köprüsüne dek uzanan yolculuğuna eşlik eden yol arkadaşı Horace'ı düşündü. Will'in ikisinin adına da düşünmesi, iriyari savaşçı çırağının da işine geliyordu. Arkadaşının ona duyduğu güvenin yersizliğini düşünen Will, içini çekti. Belki de bir süre önce bağımlısı olduğu sıcakotunun yan etkisiydi bu. Belki de kullananın beynini çürütüyor, düşünmesini olanaksız kılıyordu.

O mutsuz gece boyunca kendi kendine "Halt olsa ne yapardı?" diye sorup durmuştu. Bununla birlikte, daha önceden son derece faydalı çözümler bulmasına yardımcı olan bu yöntem, etkisini kaybetmiş gibiydi artık. Bilinçaltının derinliklerinden gelip ona akıl ve tavsiyeler veren sesi duymuyordu artık.

Aslında durum ve şartlar göz önüne alındığında, Will'in gerçekten yapabileceği bir şey yoktu. Neredeyse silahsız, tek başına, bilmediği topraklarda ve yazık ki hiç de formda değilken elinden gelen tek şey, kampı gözlemek ve Evaniyn'e ulaşım kızı ağaçların içlerine kaçırmasını sağlayacak bir fırsat doğmasını beklemektir.

Nihayet çam ağacının altından sürünerek çıktı ve yetersiz malzemelerini topladı. Gökyüzündeki yıldızların durumu, ona şafağın sökmesine az kaldığını söylüyordu.

"En azından bu yeteneğimi kaybetmemişim," dedi keder-

le, karanlık çöktükten sonra yapmaya alıştığı üzere kelimeleri yüksek sesle telaffuz ederek.

Bir an duraksadıktan sonra kararını verdi ve ağaçların içinden kamp alanına doğru ilerlemeye başladı. İşler her an tersine dönebilirdi. Nöbetçi uyuyup kalabilir ya da şüpheli bir sesi araştırmak üzere uzaklaşabilirdi. Böylece Will'in Evaniyn'i kurtarması için aşması gereken yol boşalabilirdi.

Olacağı yoktu ya, bir ihtimaldi işte. Ve ayağına öyle bir fırsat gelmesi halinde, hızla değerlendirmesi gerekiyordu. En azından ne yapacağını biliyordu, dolayısıyla battaniyelerden birini pelerin gibi omzuna atarak, olabildiğince sessizce yürümeye başladı.

Küçük kamp alanına ulaşması, on dakikasını aldı. Ve kampa vardığında, tüm umutlan yıkıldı. Nöbetçi değişmiş, dinlenmiş, cin gibi bir asker görevi devralmıştı. Kampın çevresinde rutin devriyesini atıyor, onun arkasına saklandığı ağacın yirmi metre kadar yakınına geliyordu. Hareketlerinde hiçbir gevşeklik ya da dikkatsizlik belirtisi görülüyordu. Sürekli hareket halindeki adam, olağandışı bir hareketlenme var mı diye kampın çevresindeki ormanı gözlüyordu.

Will, adamın sağ omzundaki kirişi gergin, eğimli yayı kışkançlıkla izledi. Çıraklığa başladığı gün, Halt'un ona verdiği yaya çok benziyordu. Halt'un eğimli yay yapmasını Doğu Stepleri'ndeki savaşçılardan öğrenmiş olduğuna dair anlattığı hikâyeleri hayal meyal hatırlıyordu. Karşısındakilerin o savaşçılardan olup olmadıklarını merak etti.

Nöbetçinin sırtındaki yayın, onun oyuncaktan farksız avcı yayına kıyasla gerçek bir silah olduğunu düşündü.

Elinde öyle bir yay ve nöbetçinin tüylü oklarından birkaç tane bulunsaydı, bir şansı olabilirdi. Bunları düşününce, nöbetçiye etkisiz hale getirip yayını alma fikrinden vazgeçmek zorunda kaldı.

Kendini belli etmeden ya da gürültü yapmadan nöbetçiye ulaşması olanaksızdı. Zaten yanına varabilse bile, silahlı bir savaşçıyı alt etme şansı çok düşüktü. Taşıdığı minik hançerle adamın kılıcına karşı koyması, intihar etmekten farksız olurdu. Bıçağı fırlatmayı deneyebilirdi elbette, ama kabzasında uç tarafını hedefe taşıyacak kadar ağırlık bulunmayan dengersiz hançer, fırlatmaya pek uygun değildi.

Böylece ağacın dibine, karın üstüne çöktü ve ayağına asla gelmeyecek olan fırsatı beklemeye koyuldu. Kampın yan tarafındaki Evaniyn'i görebiliyordu. Kızın bağlı olduğu ağacın etrafında boş bir alan vardı. Nöbetçiye fark ettirmeden kıza yaklaşma imkânı yoktu. Durum, tamamıyla ümitsiz görünüyordu.

Soğuktan ve geçirdiği huzursuz geceden dolayı uyuşarak kendinden geçmiş olmalıydı; sabahleyin birtakım sesler duyarak uyandı.

Şafak sökeli henüz çok olmamıştı ve ağaçların arasındaki boşluklardan sızan sabah ışıkları, açıklıkta uzun gölgeler oluşturuyordu. Diğerlerinden daha uzakta duran iki savaşçı, hararetle tartışıyorlardı. Will söylenenleri anlamıyordu, ancak neden tartıştıkları belliydi. Adamlardan biri, battaniyesine sarmış, tetikte bekleyen Evaniyn'i işaret edip duruyordu.

Tartışma devam ettikçe, öfkeli sesler de yükselmeye başladı. Nihayet yaşlı olan asker kendini daha fazla kontrol ede-

medi ve genç adamın yüzüne tokadı yapıştırdı. Aldığı darbe, berikinin birkaç adım gerilemesine neden oldu. Yaşlı asker memnuniyetle başını salladıktan sonra, elini kılıcının kabzasına koyarak Evaniyn'e döndü.

Will, bir an için donup kaldı. Kılıcımı çekip kıza yaklaşan savaşçı, öylesine sıradan tavırları içerisindeydi ki, adamın Evanlyn'e bir zarar vermesi imkânsızmış gibi duruyordu. Bu manzarada, bütün düşmanca niyetleri yalancı çıkaran bir vurdumduymazlık saklıydı sanki. Ama Will'in yüreğinde giderek şiddetlenen dehşet hissinin nedeni de yine aynı vurdumduymazlıktı. Savaşçı, kızın tepesinde durup, kılıcını havaya kaldırdı. Evanlyn, ağzını dehşetle açmış ama sesi çıkmamıştı. Will, çarpık bacaklı tıknaz savaşçının kızı sinek gibi öldürebileceğini kavramıştı.

Çocuğun elleri kendi kendilerine harekete geçmiş, savaşçı daha elini kılıcının kabzasına attığı anda okunu kirişe yerleştirmişti bile. Kıvrımlı kılıç havalandı ve öldürücü darbeden korunmak üzere elini anlamsızca kaldıran Evanlyn, karın üstünde köşesine büzüldü. Bir anda ağaçlıktan çıkan Will, zihnini hızla durumu tartarken yayı ardına dek gerip nişan aldı.

Öldürücü bir atış olmayacaktı. Will'in okları, her ne kadar uçları ateşte sertleştirilmiş de olsa, sivri uçlu sopalardan farklıydı. Savaşçının vücuduna nişan alması halinde, adamın üstündeki kalın kürkleri ve deri yelek, okun vücuduna saplanmasını engelleyecekti. Adamın korunmasız olduğu tek bir nokta vardı. Kolu yukarı kalkınca kalın kürklü kıyafeti sıyrılmış, çıplak bileği açığa çıkmıştı. Will, tüm bunları nişan alıncaya dek geçen kısa sürede aklına kaydetmişti. Adamın bileğini hedefleyerek okun ucunu hafifçe yukarı çevirdi ve nefesini kontrol ederek oku bıraktı.

Hafifçe tıngırdayan yaydan fırlayan hafifok, aradaki mesafeyi aşarak hızla savaşçının bileğine gömülüyordu.

Will, elleri o çok iyi hatırladığı şekilde hareket edip, yayına sürdüğü diğer oku ilkinin arkasından gönderirken acı dolu, boğuk bir çığlık çalındı kulağına. Liderin elinden düşen kılıç, Evaniyn'in kolunu kılıpayı sıyırdı ve kız irkilerek geriledi. Bu arada ikinci ok, elinden kanlar damlayan savaşçının kalın kürklü kıyafetinin kol kısmına zararsızca saplanmıştı.

Gafil avlanıp şaşkına dönen adam, buna rağmen içgüdüsel olarak okun geldiği yöne döndü ve ikinci oku atan Will'in hareketini fark etti. Hiddetli bir tavırla yaralı bileğini bıraktı ve sol eliyle kemerinden uzun bir hançer çıkardı. Adamlarına Will'i takip etmelerini emretti. İsimsiz saldırıganın peşinden koşmaya başladığında, Evanlyn, aklından uçup gitmiş gibiydi.

Yüzünü kılıpayı sıyırp eğilmesine neden olan üçüncü ok, yavaşlamasına neden oldu. Ama hemen arkasından hızını arttırdı; bu kez peşinde iki de adamı vardı. Bu sırada dördüncü savaşçının Evaniyn'e yaklaştığını fark eden Will'in yüreği sızladı. O yana doğru umutsuzca bir ok daha gönderdi ama boşuna uğraştığının farkındaydı. Üzerine gelmekte olan savaşçıya döndü ve kullanışsız yayı yere bırakarak, kemerindeki bıçağına uzandı.

Ve sonra, geçmişten gelen bir ses duydu; Redmont Kalesi'nin etrafında zaman geçirmiş olanlara korkutucu bir biçimde tanıdık gelen bir sestir bu.

Arkasında bir yerlerden gelen derin tıngırtıyı, muazzam bir hızla seyreden ağır bir okun havayı yarıp geçen vızıltısı takip

etti. Hedefini bulan oktan çıkan "çatırtı", Will'in kulağına kadar geldi.

Kara gövdeli, gri tüylü ok, Will'in üzerine gelen savaşçının göğsünde bir anda belirmiş gibi duruyordu. Savaşçı, sırt üstü devrildi. Bir tıngırtı-vızılty-çatırtı sesi daha duyuldu ve ikinci savaşçı da devriliverdi. Bunun üzerine üçüncü savaşçı, arkasını dönüp kampın diğer ucunda bağlı duran atlara doğru koşmaya başladı. Duyduğu süratli toynak sesleri Will'e, esrarengiz nişancıyla karşılaşmak istemeyen diğer iki adamın tabanlan çoktan yağladıklarını söylüyordu.

Aklı karışan Will, duraksadı. İçten içe neler olduğunu biliyordu aslında. Ama ipuçlarını bir türlü bir araya getiremiyordu. Arkasını dönerek otuz metre kadar gerisinde, kirisinde yeni bir ok bulunan kocaman yayını hazırda tutan, gri pelerinli belli belirsiz şekle bir göz attı.

"Hah?!" diye bir çığlık attı çatlaman sesiyle. Ona doğru koşarken, birden Evaniyn'in tehlikede olduğunu hatırladı. Arkasını döndüğünde çeliğin çeliğe sürtünme sesi çalındı kulağına. Evaniyn düşen kılıcı kapıp, ilk darbeyi savuşturmuştu.

Ama yalnızca geçici bir kurtuluştı bu, zira kızın elleri birbirine, vücudu ise sıkıca ağaca bağlıydı hâlâ. Evaniyn'i işaret edip anlamsız sesler çıkararak bağırdı Will; çaresizlik içinde Hah'a okunu fırlatmasını işaret ediyordu. Ancak Orman Muhafızının görüş alanının, önündeki ağaçlar nedeniyle kapalı olduğunu fark etti.

Derken çırpınan kızla saldırgan arama bir başkası girdi. Uzun boylu, iriyari savaşçı, zincir zu-h ile göğsünde meşe yaprağını andıran tamdık bir sembol bulunan, beyaz bir tunik giyiyordu.

Savaşçının uzun ve düz kılıcı, savrulan palayı karşıladı. Hemen ardından kendisini Evanlyn ile saldırganın arasına attı ve göz kamaştırıcı birkaç kılıç darbesinin ardından rakibini kızıdan uzaklaştırdı. Karşısındaki silahşörden daha yetenekli olduğu ortadaydı. Bunun üzerine rakibi gerilemeye başladı; yenemeyeceği bir düşmanla karşı karşıya olduğunu fark eden adam, üst üste inen darbeleri savuşturmada giderek yetersiz kalıyordu. Acemice hareket edip, kıvrımlı kılıcıyla öne atıldı ve Horace'ın yana çekilerek kolayca savuşturduğu hamle sonunda dengesini kaybederek tamamen savunmasız kaldı...

"Onu öldürme sakın!" diye seslendi Halt, tam zamanında. Böylece Horace bileğini, kılıcın keskin olmayan yüzünü adamın kafasına vuracak şekilde çeviriverdi. Bilincini kaybeden savaşçı, sırtüstü yere yığıldı.

Çok şanslı bir savaşçıydı aslında.

"Onu tutsak alacağız," dedi Orman Muhafızı kibarca. Üzerine atılıp beline sarılan ufak tefek çocuktan dolayı birkaç adım geriledi; öğretmeni, akıl hocası ve arkadaşına umursamazcasına sarılan Will, ağlayıp mırıldanıyordu. Çocuğun omzunu nazikçe pırpırlayan Halt, yanağından aşağı joivarlanan gözyaşı damlası karşısında şaşkına dönmüştü.

Bu arada Evaniyn'in bağlarını kılıcının ucuyla kesen Horace, kızın ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"İyi misin?" diye sordu, endişeyle. Kızın bir şeyi olmadığını kavrayınca, yüzüne kocaman bir tebessüm yayılmasını engelleyemedi.

"Ah, Horace, neyse ki buradasın!" diye ağlayan Evanlyn, kollarını onun boynuna dolayıp, yüzünü göğsüne gömdü. Ho-

race bir an için ne yapacağını bilemedi. Kıza sarılmak istedi ama kılıcı hâlâ elindeydi ve duraksadı. Birden kararını verdi. Kılıcını yere bırakıp kollarıyla kızın yumuşak bedenini sardı ve saçlarıyla cildinin harika kokusunu içine çekti.

Horace'ın yüzündeki tebessüm, giderek yayılıyordu; aklından bile geçirmedığı bir duruma düşmüştü. Bir kahraman olmanın birtakım getirileri olduğunu kavırıyordu artık.

ON

Torace'in Galya'da gerçekten de bir kahraman olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Will kuşkuyla. Halt ile Horace'm ona şaka yapıp yapmadıklarından emin olamıyordu. Ama kır saçlı Orman Muhafızı, ciddiyle başını sallıyordu.

"Değişmez bir saygı abidesi," dedi. Kas yığını genç savaşçıya dönen Evanlyn, hafifçe onun eline dokundu.

"Buna inanırım," dedi. "Beni öldürmeye alışan Temuçi askerinin hakkından nasıl geldiğini gördünüz mü?" Kızın gözleri olağandışı bir sıcaklıkla parlıyordu ve bunu fark eden Will'in içini, eski dostuna karşı ani bir kıskançlık dalgası kaplayıverdi. Hemen sonra kendine gelerek bu değersiz düşünceyi attı aklından.

Halt, Temuçi kamp alanının yakınlarında kalmak istemişti. Sonuçta ana kuvvetin ne kadar uzakta olduğunu bilmiyorlardı ve kaçan iki adamın takviye kuvvetlerle geri dönmesi riskini almaya gerek yoktu.

Halt ile Horace'ın ülkeye girdikleri yoldan geri dönüp, Te-

muçi saldırısına dair ilk kanıtları ele geçirdikleri sınır geçidine geldiler. Gün ortasında kendilerine, kimse tarafından görülmeden yolu gözleyebilecekleri bir tepeyle yassı bir çukur buldular. Halt, bir sonraki hamlelerine karar verirken, orada kamp kurma kararı aldı.

Bir çam koruluğıyla gizlenen küçük bir ateş yakarak yiyecek bir şeyler hazırladılar.

Evanlyn ile Will, Orman Muhafızı'nın hazırladığı lezzetli güvece kelimenin tam anlamıyla saldırdılar. Bir süre için, yalnızca yemek sesleriyle bozulan kısa bir sessizlik yaşandı.

Yemeğin ardından birbirlerine, Uthal Ovaları'nda Wargal ordusu ile yapılan son çarpışmadan bu yana başlarına gelen olayları aktardılar. Halt, Horace'ın korkunç Lord Morgarath'ı yendiği düelloyu anlatırken. Will şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde dinliyordu.

Horace oldukça utanmış gibiydi ve bu durumu sezen Halt, hikâyesini daha neşeli bir sesle anlatmaya başladı. Şakayla karışık, çocuğun rakibini at sırtından indirmek üzere son bir denemede bulunayım derken, tökezleyip Morgarath'ın savaş atının altına düştüğünü söyledi. Kızaran savaşçı çırağı, kullandığı o son hamleyi, yani çifte bıçak savunmasını Gilan'dan öğrendiğine, Keltika'dan geçtikleri sırada hamleyi Will ile saatlerce çalıştıklarına dikkat çekti. Sanki elde ettiği bu basanda Will'in de payı varmış gibi konuşuyordu. O konuşurken kütüğün tekine rahatça sırtını yaslayan Will'in aklından, Horace'ın ne kadar değişmiş olduğu geçiyordu. Şatoda birer yetim olarak büyürlerken en büyük düşmanı olan Horace, şimdi en yakın dostu olup çıkmıştı.

Eh, en yakın arkadaşlarından biri, diye düşündü, tüylü bir kafanın omzuna dokunduğunu hissederek. Dönüp uzattığı eliyle Çekici'nin kulaklarını okşadı ve kulaklarının arasındaki bölgeyi hayvanın sevdiği gibi kaşdı. Çekici, efendisinin teması karşısında keyifle hınıdadı. Tekrar bir araya gelmelerinden bu yana, Will'den birkaç metreden fazla uzaklaşmıyordu.

Kamp ateşinin üzerinden Will ile Çekici'ye bir göz atan Halt, belli etmeden gülümsedi. Nihayet çırağını bulmuş olduğu için çok rahatlamıştı. Kendi kendini suçladığı günler geride kalmıştı artık; Will'in de içinde olduğu kurt gemisinin Araluen kıyılarından ayrılışım izlediği günden bu yana geçen aylar boyunca çok acı çekmişti. Başansız olmuş, adeta Will'e ihanet etmiş gibi hissetmişti kendini. Artık çocuk yanında ve güvende olduğu için derin bir rahatlama duymuştu. Bir önceki gün yaşanan olaylar zihnine yeni bir endişe düşürmüştü açıkçası ama bu, şimdilik bir kenarda bekleyebilirdi. Önce yeniden bir araya gelmelerini kutlamalıydılar.

"Şu atını bir iki dakikalığına diğerlerinin yanına gitmeye ikna edebilir misin acaba?" dedi sahte bir sertlikle. "Aksi takdirde kendini bizden biri sanmaya başlayacak."

"izlerinizi ilk bulduğumuzdan bu yana Halt'u çılgına çevirdi," dedi Horace, sohbetin kendi serüvenlerinden uzaklaşmasına sevinerek. "Kokunu almış ve takip ettiğimiz kişinin sen olduğunu anlamış olmalı; gerçi Halt bunun farkına varmadı ya, neyse."

Halt, ters bakışlarla Horace'ı süzdü. "Hah farkına varmadı, öyle mi?" diye tekrar etti, "ama sen fark ettin sanırım?"

Horace, omuz silkip "Ben yalnızca bir savaşçıyım," diye

yanıtladı. "Akıl yürütmem gerekmiyor. O işi siz Orman Muhafızları'na bırakıyorum."

"Durumun beni şaşırttığını itiraf etmeliyim," dedi Halt. "Bir Orman Muhafızı atının o şekilde davrandığına daha önce hiç şahit olmamıştım. Sakinleşip sessiz olmasını emrettiğim-de bile, hayvanın aklını kurcalayan bir şey olduğunu görebili-yordum. Ağaçların içinden çıkıp okunu fırlattığında, peşinden koşturacak sandım."

Will, vücuduna yaslanan tüylü kafayı okşadı. Tebessümü tüm yüzüne yayılmıştı. Artık Halt yanında, en yakın dostları da etrafında olduğu için bir kez daha güvende hissediyordu kendini; bir seneyi aşkın süredir keyfini çıkarmaktan mahrum kaldığı bir histi bu. Halt'un memnuniyeti karşısında rahatla-yarak ustasına gülümsedi, Evanlyn, Beyaz Fırtına Denizi bo-yunca yaptıkları seyahatleri ve Hallasholm'a varıncaya dek gerçekleşen olayları diğerlerine aktarmıştı.

Kız, Will'in azgın Beyaz Fırtına'dan kaçarak sığındıkları çorak adadaki soğuk, dumanlı kulübede kurt gemisi kaptanı Slagor'a verdiği dersi anlattıkça, Horace, hayran hayran arkadaşını seyrediyordu. Halt ise çırağına ciddi bir bakış fırlatıp başını öne doğru sallamakla yetinmişti. O tek hareket. Will için başkalarından gelecek sayısız övgüden daha önemliydi. Özellikle Hallasholm'da başlarına gelenler ve sonrasında kendisini kaptırmış olduğu sıcakotu bağımlılığından pek hoşnut olduğu söylenemezdi. Halt'un onu kınayacağından korkmuştu, ancak Evanlyn onu köle barakas-ında, aklını yitirmiş ve düşünemez bir halde bulduğunu aktardığında. Orman Muhafızı yalnızca bir kez daha başını sallamış ve uyuşturucuya alışmasının sorumlularına bıyık

altından küfretmişti. Gözleri, ateşin üzerinden Will'in tedirgin bakışlarıyla buluştuğunda, hocasının gözlerinde derin bir keder okudu Will.

"Tüm bunlara katlanmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm," dedi Halt, usulca. Will, artık her şeyin yoluna gireceğinden emindi.

İlerleyen haftalar boyunca unutulacak detaylar olacaktı elbette ama sonunda hepsi, birbirlerinin başlarından geçenleri öğrenmişlerdi işte.

Halt hikâyesinin bir parçasını kendine saklıyordu. Ne Will ne de Evanlyn, Hah'un sürgüne mahkûm olduğunu ve Orman Muhafızı Birliği'nden atıldığını biliyordu. Sının geçmeden önce Horace'a söylemiş olduğu üzere, Hah'un henüz konuşmak istemediği bir konuydu bu.

Gölgeler uzamaya başlarken, Halt bir kez daha el ve ayaklarından bağlı esirlerinin oturduğu tarafa doğru yürüdü. Önce elleri, ardından da ayakları olmak üzere ipleri birkaç dakikalığına gevşetti ve ikinci ipi çözmeden önce birincisiyle adamın ellerini yeniden bağladı. Temuçi savaşçısı, bu geçici rahatlama karşısında hafifbir memnuniyet hırıltısı koyuverdi. Halt, aynı uygulamaya öğleden sonra birkaç kez baş vurmuş, adamın el ve ayaklarına kan gitmemesi sonucu sakat kalmasını engellemiştir.

Aynı zamanda bağlarının hâlâ sımsıkı olduğunu ve adamın ipleri gevşetmediğini de anlamış bulunuyordu. Cevap almayacağını bile bile, adama ismini ve dâhil olduğu birliği sordu. Kendilerine verdikleri isimle 'Halk' arasında geçirdiği birkaç sene sayesinde Temuçi lisanını oldukça akıcı bir biçimde ko-

nuşmasına rağmen, tutsaklarının bunu bilmesi gerekmiyordu. Dolayısıyla her insanın bildiği ticaret dilini kullandı. Galya, Toton ve Temuçi dilinden kelimelerin, dilbilgisi hiçe sayılarak kuşdili misali karışmasından oluşuyordu bu dil.

Temuçi savaşçısı, tahmin ettiği üzere sorularına cevap vermiyordu. Omuz silken Halt, derin düşünceler içinde oradan ayrıldı. Ateşin başındaki Horace, dikkatle kılıcını temizliyor ve yağlıyordu. Nöbet tutan Evanlyn ise tepeye tırmanmış, alt taraflarında kalan yamaçları gözlüyordu. Yarım saat sonra nöbeti bir başkasına devredecekti. Aklını kurcalayan sorunla birlikte bir ileri bir geri yürürken, yanında birisinin olduğunu fark etti Halt. Başını çevirince, kendi kendine yaptığı yayla saks bıçağını taşıyan ve Halt'un getirdiği gri benekli Orman Muhafızı pelerinine sarman Will'i görüp gülümsedi. Çifte bıçak kını, Orman Muhafızları tarafından dağıtılan demirbaş bir donanımdı ve Birlik'ten atılan Halt, ona yanında bir kın getirememişti. Ancak Will, henüz durumun farkında değildi.

"Sorun nedir. Hah?" diye sordu Will.

Hah volta atmayı keserek çırağıyla yüz yüze geldi; kaşlan, Will'e tanıdık gelen bir kavis çiziyordu.

"Sorun mu?" diye tekrarladı. Kandırılmayı ve dikkatinin dağıtılmasını reddeden Will, sırtıttı. Son bir yıl içinde çok büyümüş, diye düşündü Hah, bu cevabın onu bir zamanlar şaşırtıp endişelendirdiğini hatırlayarak.

"Böyle kafesteki kaplan gibi volta attığında, genellikle aklında bir şeyleri tartıyorsun demektir," dedi Will. Hah, düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü.

"Ve senin de epeyce kaplan görmüşlüğün vardır, öyle değil mi?" diye sordu. "Kafeste ve özgür olanlardan?"

Will, hafifçe gülümsedi. "Soruma soruyla karşılık verdiğin zaman, anlıyorum ki ***bir problemin*** var," diye ekledi. Halt nihayet pes etti. Alışkanlıklarının böyle kolayca anlaşılacak kadar basitleştiğinden haberi yoktu. Huylarından bazılarını değiştireceğine söz verdi kendi kendine. Hemen arkasından da değişiklik yapmak için fazla yaşlı olup olmadığını merak etti.

"Şey, evet," diye yanıt verdi. "Aklımda bir şeyler olduğunu itirafetmeliyim. Çok önemli değil. Endişelenmene gerek yok."

"Nedir o?" diye üsteledi Will. Halt başını iki yana salladı.

"Bak işte," diye açıkladı, "'endişelenmene gerek yok' dediğimde, bu konu hakkında konuşmamıza gerek yok demek istiyorum aslında."

"Bunu biliyorum," dedi hâlâ gülümseyen çırağı. "Ama konu nedir?"

Derin bir nefes alan Halt, ciğerlerindeki havayı salıverdi. "Bir zamanlar ne kadar otoriter bir adamdım," dedi özlemle. Will'in hâlâ beklentiyle ona baktığını görünce, sonunda insafa geldi.

"Şu Temuçiler," dedi. "Neyin peşinde olduklarını bilmek isterdim." Temuçi savaçsısının elleri kollan bağlı oturduğu tarafa bir göz attı. "Ve şuradaki dostumuzdan bunu öğrenme şansım yok."

Will, omuz silkip, "Bu konu bizi gerçekten ilgilendiriyor mu?" diye sordu. "Bırakalım Skandiyalılar ile Temuçiler birbirlerini yesinler."

Halt, çenesini sıvazlayarak çırağının sözlerini aklında tarttı. "Sanırım şu eski 'Düşmanımın düşmanı, benim dostumdur' sözünü kastediyorsun, öyle değil mi?" dedi. Will bir kez daha omuz silkti.

"Tam olarak öyle düşünmüyordum," dedi. "Ama durumu gayet güzel özetliyor, ne dersin? Skandiyalılar şu Temuçiler'le savaşmak zorunda kalırlarsa, kıyı baskınlarıyla bizleri rahatsız edemezler, öyle değil mi?"

"Doğru, ama bir yere kadar," diye kabullendi Hah. "Eskilerin bir sözü daha vardır: 'Gelen gideni aratır'. Bunu duymuş muydun?"

"Evet. Yani Temuçiler'in başımıza Skandiyalılar'dan daha büyük bela açabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet, aynen öyle diyorum. Skandiyalılar'ı mağlup etmeleri halinde, Tötonya, Galya ve nihayet Araluen'e yönelmemeleleri için önlerinde hiçbir engel kalmayacak."

"Ama bunun için önce Skandiyalılar'ı yenmeleri gerek, öyle değil mi?" dedi Will. Skandiyalılar'ın vahşi, korkusuz savaşçılar olduklarını ilk elden biliyordu. Skandiyalılar'ın saldırıya geçen Temuçi ve batı memleketleri arasında etkili bir tampon bölge oluşturduklarını ve iki tarafın da savaş nedeniyle ciddi ölçüde zayıflayarak yakın gelecekte bir tehlike arz edemeyeceğini görebiliyordu. Mükemmel bir stratejik pozisyon bu, dedi kendi kendine rahatlayarak. Ancak Halt'un diğer sözleri, keyfinin kaçmasına neden oldu.

"Merak etme, onları yenecekler. O konuda endişelenme. Vahşi, kanlı bir savaş olacak ama sonunda Temuçiler galip gelecektir."

ON BİR

Akşam yemeğinden sonra Halt, küçük grubu bir araya topladı. Akşamın çökmesiyle artan rüzgâr, çam dallarının arasından ürkütücü bir şekilde esiyordu. Aydınlık bir geceydi ve pelerinlerine sarınarak ateşten arta kalanların etrafına oturduklarında, gökteki yarım ay, mükemmel bir biçimde parlıyordu.

"Az önce Will ile konuşuyorduk," dedi Halt çocuklara. "Ve konu hepimizi ilgilendirdiğinden, düşüncelerimi sizlerle paylaşmaya karar verdim."

Horace ile Evanlyn, şaşkınlıkla bakiştılar. Onlar, usta ile çırak kaybettikleri zamanı telafi ediyor, diye düşünmüştü. Ama belli ki ortada başka bir mesele vardı.

"Önce," diye devam etti Halt, ilgiyi tamamen üstüne çektiğini fark ederek, "benim amacım seni, Will ve pren..." Evaniyn'in gerçek unvanını kullanmak konusunda duraksadı. Eve dönünceye dek kızın takma adıyla yola devam etmesinin daha güvenli olacağı konusunda hepsi hemfikir olmuştu. "Will'i, Evaniyn'i ve elbette Horace'ı, sınırdan geçirip

Skandiya'dan çıkarmaktır. Kaçak esirler olarak Skandiyalılar tarafından yakalanmanız halinde, başınız büyük derde girecektir. Ve hepimizin bildiği üzere, tehlike, Evanlyn açısından çok daha büyük."

Dinleyiciler başlarını salladılar. Will, Ragnak'ın kızın gerçek kimliğini, yani Kral Duncan'ın kızı olduğunu anlaması ihtimalinden Halt ile Horace'a söz etmişti. Yüce Kont Vahalara, yani Skandiya bölgesine egemen olan üç vahşi tannya bir kan davası yemini etmiş, Araluen Kralı'nın tüm akrabalarını öldüreceğine dair ant içmişti.

"Öte yandan," dedi Halt, "Temuçiler'in burada, Skandiya sınırındaki varlığından da son derece endişeliyim. Yirmi yıldır bu kadar batıya gelmemişlerdi. Ve son gelişlerinde, tüm batı dünyası tehdit altında kalmıştı."

Artık dikkatleri iyice üzerine çekmiş olduğunu görebiliyordu. Horace ile Evanlyn, oturdukları yerde doğrulup öne eğildiler. Alevlerin ışığında, genç savaştının yüzündeki şaşkın bakışları görebiliyordu.

"Abartıyor olmayasın sakın. Halt?" diye sordu Horace.

Will arkadaşına şüpheyle baktı. "Ben de öyle sandım," dedi usulca, "ama abartmıyormuş."

Halt, başını sertçe sallayarak "Keşke abartıyor olsaydım," dedi. Ama Temuçi güçleri hareket halindeyse eğer, bu durum Araluen de dâhil olmak üzere tüm ülkeler için bir tehdit içeriyor."

"Geçen sefer ne olmuştu, Halt?" Kaygılandığı sesinden anlaşılan Evanlyn'di soruyu soran. "Sen de orada mıydın? Onlarla savaştın mı?"

Halt, duraksadı. Temuçiler hakkındaki deneyiminden söz etmeye pek istekli değilmiş gibi duruyordu. Ama nihayet kararını vermiş gibiydi.

"Hem yanlarında hem de sonrasında onlara karşı savaştım," dedi açıkça. "Bazı bilgileri elde etmek istiyorduk ve ben de bunun için görevlendirilmiştim."

Horace, kaşlarını çatıp, "Ne gibi?" diye sordu. "Orman Muhafızları bir grup vahşi süvariden ne öğrenmeyi umut edebilir ki?" Horace'ın Orman Muhafızları Birliği'nin abartılı bir bilgi dağarcığı olduğuna dair görüşleri, oradaki herkesçe biliniyordu. Orman Muhafızları'nın bilinmeye değer her şeyi bildiklerine inanıyordu çocuk.

"Yaylarını nasıl yaptıklarını öğrenmek istemiştiniz, değil mi?" dedi Will, birden. Süvarilerin taşıdıkları yayları ve bunların kendi yaylarına ne kadar benzediklerini düşündüğünü hatırlıyordu. Halt, dönüp başını salladı.

"Bu, işin bir parçasıydı. Ama daha da önemli bir şey vardı. Elleriindeki aygır ve kısrakların bazılarının değiş tokuş etmek üzere gönderilmiştim. Bugün kullanmakta olduğumuz Orman Muhafızları atları, esasen Temuçi sürülerinde doğmuştur," diye açıkladı. "Eğimli yaylarını oldukça ilginç bulmuştuk, ancak yapımlarının ne kadar zor olduğunu ve ne kadar zaman aldığını düşündüğünde, performans anlamında bizim uzun yaylarımızın çok da üstüne çıkamıyordu. Ama at meselesi, bambaşka bir şeydi."

"Değiş tokuş yapmak niyetindeler miydi, peki?" diye sordu Will. Konuşurken, birkaç adım arkasında duran tüylü minik atını incelemek üzere dönmüştü. Sahibinin yüzünü ona çevir-

diğini fark eden Çekici, hafifçe kişnedi. Temuçi kampında gördüğü atları bariz bir şekilde andırıyordu midillisi.

"Değillerdi!" diye başını salladı Halt. "Damızlık sürüleri, bir hazine gibi kilit altındaydı. Herhalde adım, Temuçi ülkesinde at hırsızlığından arananlar listesinde hâlâ duruyordur."

"Atlan çaldın mı yani?" diye sordu Horace, onaylamaz bir ses tonuyla.

Hah, cevap verirken gülümsemesini gizledi.

"Arkamda adil bir ücret bıraktım," dedi. "Temuçiler bu konuda farklı düşünüyordu. Mallarını, hiçbir ücret karşılığında satmayacaklardı."

"Her neyse," dedi Will sabırsızlıkla, atların çalınıp çalinmadıkları konusunu bir tarafa bırakarak, "ordulan işgale başladığında ne oldu? Nereye kadar ilerlediler?"

Halt, kavrulmuş bir sopamn ucuyla aralanndaki küçük kor yığmını, kızıl közlerin içinde birkaç alev titreşinceye dek eşeleyerek, "O zamanlar hedefleri güneydeydi," dedi. "Ursah Devleti ile Orta Krallıklar kısa zamanda istila edildi. Kimse onları durduramıyordu. Son derece kuvvetlilerdi; çok süratli, gözüpek askerleri vardı ama en önemlisi, inanılmaz derecede disiplinliydi. Büyük bir ekip halinde savaşır, ama rakipleri karşısında daima birer düzine savaşçıdan oluşan küçük birlikler kullanırlardı."

"Bunu nasıl yapabilirler ki?" diye sordu Evanlyn. Babasının ordularıyla, bir komutanın savaş başladıktan sonra karşı karşıya kaldığı en büyük problemin, altındaki birliklerin kontrolünü elinde tutmak ve onlarla iletişim kurmak olduğunu bilecek kadar haşır neşir olmuştu. Kızı izleyen Halt, sorusunun arkasında yatan profesyonel merakı fark etmişti.

"Ordunun merkez karargâhındaki komutanın, tüm birliklere ortak manevraları emretmesini sağlayan bir işaret sistemleri var," dedi kıza. "Renkli bayrakları farklı şekillerde kullanmaya dayalı, karmaşık bir sistem. Geceleri bile kullanılıyordu. Karanlıkta bayrakların yerini renkli fenerler alıyordu. İşin doğrusu, okyanusa doğru ilerledikleri sırada, önlerinde durabilecek tek bir ordu bile bulunmuyordu."

"Tötonya'nın kuzeydoğusundan girip, Galya'nın içinden geçtiler. Karşılarına çıkan bütün orduları yendiler. Birkaç kez sayıca kendilerinden son derece üstün ordularla karşılaştılar, ancak olağanüstü taktik ve disiplinleri sayesinde onları da yendiler. Nihayet durduklarında, Galya kıyılarıyla aralarında at sırtında üç günde gidilebilecek mesafe kalmıştı."

"Onları durduran neydi?" diye sordu Will. Hah, Temuçi ordusunun çetin istila hikâyesini aktarırken, genç dinleyicileri gözle görülür bir şekilde buz kesmişti. Sorulan soru üzerine, Orman Muhafızı bir kahkaha patlattı.

"Politika," dedi. "Ve bir tabak tatlı su istiridyesi."

"Politika mı?" Horace tiksintiyle homurdandı. Bir savaşçı olarak pohtikadan da politikacılardan da hiç hoşlanmıyordu.

"Aynen öyle. Bu durum, Mat'lik Şa'san iken, yani Temuçiler'in en rütbeli lideriyken gerçekleşti. Temuçiler arasında, oldukça istikrarsız bir rütbedir Şa'sanlık. En güçlü asker tarafından elde edilir ve eceliyle ölen Şa'san, yok denecek kadar azdır. Gerçi görünen o ki, Mat'lik yatağında öldü," dedi.

"Sonuç olarak, bu rütbenin olası adaylarına memleketten uzak kalmalarını sağlayacak görevler verilmesi doğaldı. Mat'lik'in kardeşi, yeğeni ve ikinci dereceden kuzeni en önde

gelen adaylar oldukları için, Mat'lik onların orduyla uzaklara sürüklenmelerini **sağlamıştı** Böylece basma üşüşüp ona sıkımtı vermelerini engelliyor, aynı zamanda birbirlerine göz kulak olmalarını da sağlıyordu. Doğal olarak adaylar birbirlerine hiç güvenmiyordu."

"Ordunun kontrolünü onlara vermek tehlikeli değil miydi?" diye sordu Will. Halt, bunun güzel bir soru olduğunu işaret etti.

"Normal şartlar altında, olabilir. Ama komuta yapısı, hiçbirinin kontrolü tam olarak elinde tutamayacağı şekilde tasarlanmıştı. Mat'lik'in kardeşi Twu'lik, askeri stratejiden sorumluydu. Yeğeni hazine sorumlusu, kuzeni ise levazım görevlisiydi. Yani, biri askerleri yönetiyor, biri besliyor biri de paraların ödüyordu. Ordu, her birine eşit derecede sadıktı. Bu şekilde, her biri diğerini kontrol altında tutuyordu."

"Peki, şu istiridyeye meselesi nedir?" diye sordu Horace. Yemek, daima ilgisini çeken bir konu olmuştu. Ateşin başına yeneden yerleşen Halt, sırtını bir kütüğe yasladı.

"Mat'lik, istiridyeye çok düşkünmüş," dedi dinleyicilerine. "O kadar ki, akılsızca davranıp sezonu gelmeden kansına koca bir tabak istiridyeye yemeği hazırlatmış. Belli ki bazıları bozuk çıkmış ve Şa'san yemeğini yerken ağır bir nöbet geçirmiş. Çılgınlıklar atıp boğazım yırtmış ve yere devrilip derin bir komaya girmiş. Sonunda ölmek üzere olduğu anlaşılmış."

Haberler orduya ulaştığında, üç lider adayı doğal olarak Şa'san'ın sarayına zamanında dönememişler. Lider, kıdemli Şanlar arasında yapılacak bir seçim sonucunda belli olacaktı ve rüşvetleri dağıtıp oylan satın almak üzere zamanında geri dönemezlerse, ödülü bir başkası kapacaktı."

"Yani istilaya öylece son mu vermişler?" diye sordu Will. "Hem de o kadar ilerledikten sonra?"

Halt, soruyu hafife aldığı gösteren bir işaret yaptı.

"Ordu komutanları pratik düşünüyordu," dedi. "Galya kaçmıyordu ya. Savaşa savaşa oraya kadar gelebildiklerine göre, istedikleri zaman yine gelebilirlerdi. Ama liderlik şansı ayaklarına yalnızca bir kez gelecekti."

"Yani batı yanküre, bir tabak bozuk istiridye tarafından mı kurtarıldı?" dedi Evaniyn. Kır saçlı Orman Muhafızı, acımasızca sırtıttı.

"Tarihin sıklıkla bozuk istiridye gibi önemsiz şeyler tarafından yazılıyor olması ne şaşırtıcı bir şey," dedi kıza.

"Bütün bunlar olup biterken sen neredeydin, Halt?" diye sordu Will, ustasına.

Halt, hatıraları aklına gelince yeniden gülümsedi. "Sanırım şu asla unutamayacağınız anlardan birini yaşadım," dedi. "Yanımda küçük bir at sürüsüyle..." Duraksayıp Horace'a şüpheyle baktı, "yani yeni satın almış olduğum atlarla uzaklaşmışım ve bir Temuçi devriyesi de hemen arkamdaydı. Üstelik aradaki mesafe de hızla kapanıyordu. Bir sabah, birdenbire peşimi bırakıp doğuya, memleketlerine döndüler."

Hikâyesini bitirdiğinde kısa bir sessizlik anı yaşandı. Halt, bir sonraki sorunun Will'den geleceğini adı gibi biliyordu. Nitekim, hayal kırıklığına uğramadı.

"Yeni Şa'san kim oldu peki?" diye sordu çocuk. "Kardeş mi, yeğen mi yoksa kuzen mi?"

"Hiçbiri," dedi Halt. "Seçimleri, Temuçi anayurdunun doğusunda kalan ülkelerle ilgili planları olan, beklenmedik bir

aday kazandı. Diğer üçü, batıdaki görevlerini yanda bıraktıkları için idam edildiler." Peşinden gelen süvarilerin takibi aniden bırakıp, kaçmasına izin verdikleri o günü çok iyi hatırlıyordu. Düşünceli bir tavırla ateşi yeniden eşelemeye başladı.

"Ve şimdi geri döndüler," dedi düşünceli bir sesle. "Acaba kafalarında neler var?"

ON İKİ

Ertesi sabah kampı erkenden toplayarak, onları bir kez daha Asınırin ötesine taşıyacak olan geçide yollandılar. Horace, Evaniyn'e Depamiuex,'nün siyah savaş atına binmesini önermişti. Evaniyn, atın Vurucu'dan çok daha görkemli bir binek olduğunu söyleyip itiraz edince, utangaç utangaç gülümsedi savaşçı çırağı.

"Olabilir. Ama ben Vurucu'ya alışkınım, o da beni tanıyor." Böylece sorun halloldu. Esirlerini ise Temuçi kampından aldıkları atlardan birine bindirdiler. Bir diğer Temuçi midillisi ise, şimdiye dek Çekici tarafından taşınan çantayla erzağı taşıyordu. Minik Orman Muhafızı bineği, doğal olarak uzun zamandır ayrı kaldığı efendisini gururla taşıyordu sırtında.

Tepenin dibindeki ağaçlığa yaklaştıklarında. Çekici başını sallayıp kişneyerek, memnuniyetini bir kez daha gözler önüne serdi. Hah, dönüp gülümsedi.

"Onun mutlu olmasından çok memnunum," dedi, "ama umarım eve dönene kadar böyle davranmaz."

Yanıt olarak sıritan Will, minik atın tüylü boynunu okşamak

Üzere öne eğilerek "Yakında sakinleşir," dedi. Çekici, çocuğun teması üzerine hareketlenerek başını sağa sola savurdu. Bu kez Abelard da şaşırtıcı bir biçimde arkadaşına katılmıştı.

"Benim atıma da bulaştırdı," dedi Halt şaşkınlıkla. Abelard'ı usulca fısıldadığı bir kelimeyle yatıştırıp, yeniden Will'e döndü. "Atlar arasında oldukça popülersin sanırım. Bana kalırsa..." Birden sesi kesildi ve cümlesini bitiremedi. Will, ustadının gerilip dikkat kesildiğini fark etti ve gri pelerinli Orman Muhafızı, her iki taraftaki ağaçlara göz atarak atının sırtında iki büküm oldu.

"Lanet olsun!" diye mirlrandı, usulca. Esirle birlikte arkalarından at süren Horace ile Evaniyn'e döndü. Ancak tek kelime edemedi ağaçların içinden çıkıp arkaalannda beliren bir grup silahlı savaşçı, kaçış yollarını kapattı.

Halt, ikinci bir grup daha ağaçların arasından çıkıp etraflarını sardığında, tekrar süratle öne uzandı.

"Skandiyalılar!" diye bağırdı, sessiz savaşçıların boynuzlu miğferleriyle yuvarlak, tahta kalkanlarını tanıyan Will. Halt'un omuzlan, tiksintiyle çöktü.

"Evet. Atlar bizi uyarmaya çalıştı. Ben de Çekici'nin olağandışı tavırlarına o kadar dalmıştım ki, farkına varamadım."

Çift uçlu bir savaş baltasını sağ omzunda gelişigüzel taşıyan, koca boynuzlu bir miğfer takmış, iri kıyım bir adam Öne çıktı. Halt, çeliğin deriye sürtünmesinden çıkan o uğursuz sesi duyunca, arkasındaki Horace'ın kılıcını çektiğini fark etti. Arkasını dönmeden konuştu.

"Kaldır şunu, Horace. Sayılan çok fazla, senin için bile."

Horace hareketlenirken, dev balta da aniden saldırı pozis-

yonuna geçmişti. Skandiyalı, silahı oyuncakmış gibi rahat bir şekilde tutuyordu. Adam konuşmaya başlayınca, Will, aşına olduğu o sesle yerinden sıçradı.

"Kusura bakmazsanız, atlarınızdan inmenizi rica edeceğim."

Kendini tutamayan Will, "Erak!" dedi. Ona bir adım yaklaşan adam, hemen önündeki pelerinli şeikle bir göz attı. Kapüşonu yüzünü gizlediği için Will'i tanıyamamıştı. Artık oğlanın yüz hatlarını seçebiliyordu ve atlılardan bir diğerini daha tanıdığını fark edince, kaşları çatıldı. Pelerinine sanlı duran Evaniyn'i de ilk görüşte tanımamıştı. Ancak artık kızın o olduğundan emindi. Bıyık altından usulca küfrettikten sonra toparlandı.

"İnin!" diye emretti. "Hepiniz."

Onlar atlarından inerken, adamlarına işaret etti. İlgiyle fark ettiği üzere, beşinci yol arkadaşları atına bağlıydı ve verdiği emre itaat edemiyordu. Adamlarından ikisine, tutsağı at sırtından indirmelerini işaret etti.

Halt, pelerininin kapüşonunu geriye attı ve Erak, karşısındaki sakallı, sert yüzü inceledi. Atından indiğinde, özellikle de Erak'ın iriyan vücudu karşısında ufak tefek kalıyordu gizemli adam. Will de kapüşonunu açmaya yeltendi ama Erak, bir el hareketiyle onu durdurdu.

"Şimdilik dur," dedi alçak sesle. Aylar önce Hallasholm'dan kaçan eski esiri adamlarından kaçı tanırdı bilmiyordu, ama şimdilik içinden bir his, kendini ne kadar az belli ederse, o kadar iyi olacağını söylüyordu, İkaz edercesine Evaniyn'e dikti gözlerini.

"Sen de öyle," diye emretti ve kız da başını salladı. Erak bakışlarını tekrar Halfa dikti.

"Seninle daha önce karşılaştık," dedi. Halt, başıyla onayladı.

"Eğer Kont Erak sensen, bataklıkların yanındaki sahilde kısa bir süreliğine de olsa görmüştük birbirimizi," dedi. Bunun üzerine Erak'ın gözleri parladı. Hatırasını canlandıran şey, adamın suratı değil, duruşuydu; vücudunu ve sırtındaki iri yayı taşıma tarzıydı. Halt, "Hatırladığım kadarıyla aramızda epey bir mesafe vardı," dedi.

Erak, homurdanarak, "Ok menzili içinde olduğumuzu gayet iyi hatırlıyorum," dedi. Halt da başını salladı. Orman Muhafızı'nın yayına ve kemerinde asılı duran ok kılıfına bir daha göz atan Skandiyalı'nın *yüzü*, öfkeyle karardı.

"Ve şimdi sen de aynı pis işlere bulaştın," dedi. "Gerçi bu ikisinin bu işle alakasını hâlâ çözebilmiş değilim." Son cümlesi ağzından şaşkınlık dolu bir sesle çıkmış, parmağını Will ile Evaniyn'e doğru sallamıştı.

Şaşırmış gibi görünme sırası Halt'daydı artık. "Hangi pis işler?"

Erak, tiksintiyle homurdandı. "Seni yayın dindeyken gördüm, hatırladın mı? Neler yapabileceğini biliyorum. Ve Yılan Geçidi'nde yaptıklarına da şahit oldum."

Halt, Skandiyalı'nın neden söz ettiğini anladı. Sınırdaki küçük garnizonda bulunan cesetlerin perişan görüntülerini hatırladı. Skandiyalı'nın sözünü ettiği geçit, orası olmalıydı. Garnizondakilerin okçular tarafından öldürülmesi bir yana, Halt'un nişancılığından haberdar olan Erak, hiç de mantıksız olmayan, hızlı bir yargıya varmıştı.

" Biz yapmadık," dedi Halt, başını iki yana sallayarak. Öne doğru bir adım attı Erak.

"Öyle mi? Adamları gördüm. Hepsi okla vurulmuş. Ve izlerinizi buraya kadar takip ettik."

"Olabilir," dedi Halt sakın bir dille, "ama eğer iz sürmekten biraz olsun anlasaydınız, yolda birbirinden farklı iki iz grubu olduğunu görürdünüz. Geçide vardığımızda garnizondaki adamlar zaten ölmüştü. Ve biz de önümüzdeki izleri takip ettik; adamlarınızı öldürenlerin izlerini."

Erak, duraksadı. O, bir izci değil gemi kaptanıydı. Yanında getirdiği adamlardan birinin az da olsa av tecrübesi bulunuyordu. İz sürme konusunda Orman Muhafızları'nın esrarengiz yeteneklerine sahip olmasalar dahi, adamının iki ayrı izden söz ettiğini hatırlıyordu şimdi.

"O zaman," dedi, bu beklenmedik yanıt karşısında serseme dönerek, "siz yapmadıysanız, kim yaptı bunu?"

Halt, parmağını esire doğru savurarak, "O ve arkadaşları," dedi. "Dün karşımıza çıkan bir Temuçi keşifgrubuna dâhildi. Büyük bir kuvvetle sınır garnizonuna saldırıp içlerinden altısını Skandiya'ya soktular."

"Temuçi diyorsun, ha?" diye sordu Erak. Doğulu savaşçılardan haberi vardı elbette, ancak uzun zamandır bu kadar batıya geldikleri görülmemiştir.

"Birkaç tanesini öldürdük," dedi Halt. "İkisi kaçtı ve bunu da yakaladık."

Erak, etrafını saran iriyan kuzeylilere öfkeli bakışlar fırlatan, elleri önden bağlı esirin yanına doğru yurüdü. Adamın donuk hatlı kahverengi yüzünü ve üzerindeki kürkleri inceledi.

"O bir Temuçi, tamam... ama burada ne ariyor acaba?" diye sordu, neredeyse kendi kendine konuşarak.

"Ben de bunu merak ediyorum," diye cevap verdi Halt. Erak, öfke dolu bir bakış fırlattı Orman Muhafızı'na. Zihninin bulanmasından nefret ediyordu. Dolambaçsız, basit sorunları tercih ederdi; geniş baltasıyla çözebileceği türden sorunları.

"Ya sen," diye çıkıştı, "sen ne ariyorsun burada?"

Halt, Skandiyalı'nın sesindeki öfkeden etkilenmemişe benziyordu. "Onu almaya geldim," dedi usulca. Erak gözlerini önce onun, ardından da yüzü gri benekli kapüşonla hâlâ büyük ölçüde gizlenen Will'in üstünde gezdirdi. Öfkesi parladığı gibi sönüvermişti.

"Evet," dedi daha sakın bir ses tonuyla. "Geleceğini söylemişti."

Birçok Skandiyalı gibi, Erak da sadakat ve cesaret kavramlarına büyük değer veriyordu. Birden aklına bir şey geldi; uzun zamandır merak ettiği bir şey.

"O sahilde," dedi. "Bizi orada nasıl buldun?"

"Adamlarından birini geride bırakmıştın," dedi Hah. "O söyledi."

Erak'ın yüzünden Halfa inanmadığı belli oluyordu.

"Nordel mi? Sana bir şey söyleyeceğine kendini öldürür, daha iyi."

"Sanırım bana borçlu olduğumu düşündü," dedi Halt usulca. "Ölmek üzereydi ve kılıcını kaybetmişti, ben de ona kılıcını verdim."

Erak, konuşmak üzere ağzını açtı, durdu ve tereddüt etti.

Skandiyahılar, ellerinde silahlan olmadan ölmeleri halinde, ruhlarının sonsuza dek kaybolacağına inanırlardı. Orman Muhafızı, onların bu inancından haberdar gibiydi.

la "O zaman ben de sana borçluyum," dedi Erak sonunda. Bir an- İlk suskunluğun ardından "Bunun, içinde bulunduğumuz durumu nasıl etkileyeceğinden emin değilim gerçi," diye ekledi. Bağlı bir hayvan gibi oturan ufak tefek, vahşi Temuçi savaşıncısına bakarken, düşünceU bir ifadeyle sakalım sıvazladı. "Şu herifle arkadaşlarının neyin peşinde olduklarını hâlâ merak ediyorum doğrusu."

"Ben de öyle," dedi Halt. "Arkadaşlarımı sınırdan Tötönya'ya geçirmeyi planlıyordum. Daha sonra da şu dostumuzla geri gelip diğer Temuçiler'i bulmayı ve kaç kişi olduklarını öğrenmeyi düşünüyordum."

Erak, homurdanarak "Sana bir şey söyleyeceğini mi sanıyorsun?" diye sordu. "Temuçiler hakkında pek bilgim yok, ama şu kadarını biliyorum. Bir kez inat ettiler mi, öldüresiye işkence etsen bile hiçbir şey alamazsın ağızlarından."

"Evet. Bunu ben de duydum," dedi Halt, "ama bir çözüm yolu var."

"Öyle mi?" diye aşağılırcasına sordu Erak. "Peki, neymiş bu 'çözüm yolu'?"

Hah, Temuçi süvarisine bir göz attı. Tartışmalarını büyük bir ilgiyle izliyordu adam. Halt, onun ticaret dilini bildiğinden haberdardı ama ortak dilden ne kadar anladığına dair hiçbir fikri yoktu. Keşif kolunun bir üyesi olarak, muhtemelen duyduklarının bir kısmını anlıyordu. Kolundan tuttuğu Erak'ı duyma mesafesinin dışına doğru birkaç adım sürükledi.

"Kaçmasına izin vermeyi düşünmüştüm," dedi kibarlıkla.

ON UÇ

Rann içine atılmış ip yığınının yanında duran Erak, dudaklarını büzüp Halfa döndü.

"Eh, şimdilik haklı çıktın," dedi. "Küçük dilenci, Olak uyuyor numarası yapmaya başladığı an sırra kadem bastı." Son nöbeti devralan iriyan Skandiyalı'ya şüpheyile baktı. "Uyuyormuş *numarası yaptın*, öyle değil mi?" diye ekledi bir parça alayla.

Savaşçı, teklifsizce sıritarak, "Mükemmeldim, Kont Erak," dedi. "Uyuyan bir adam ancak bu kadar güzel taklit edilebilir. Oyuncu olmalıymışım."

Erak, şüpheyile homurdanıp "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Hah'a.

"Adamımızı izleyeceğim ve beni ana Temuçi birliğine kadar götüreceğim," dedi Orman Muhafızı. "Dün gece konuştuğumuz gibi."

"O konu üzerinde biraz düşündüm de," diye cevap verdi Erak. "Bir değişiklik yapmaya karar verdim. Ben de seninle geliyorum."

Halt, atların bağı dırdıkları yere doğru yürüyordu. Erak'ın sözleri üzerine durdu ve dönerek kararlı bir şekilde Skandiyalı liderle yüz yüze geldi. "Bunu dün gece tartışmıştık. Tek başıma gidersem daha hızlı hareket edeceğim ve daha zor fark edileceğim konusunda hemfikir olduk."

"Hayır. O konuda hemfikir olmadık. Sen kendi kendine gelin güvey oldun," diye düzeltti Erak. "Hem haklı bile olsan, daha yavaş ve daha çok gürültü çıkararak ilerleme fikrine alışmak durumundasın."

HaU, itiraz etmek üzere nefes aldı, ancak Erak onu durdurdu.

"Mantıklı ol," dedi. "Olayların bizleri geçici müttefikler haline getirdiği konusunda hemfikir olmuştuk..."

"Üç arkadaşımı rehin almış olmanın nedeni de bu olsa gerek," diye alaylı bir dille araya girdi Hah. Bunun üzerine Erak, omuz silkmekle yetindi.

"Elbette. Onlar senin geri dönmeni sağlayacak olan gençlerim benim. Ama kendini benim yerime koy. Orada bir yerlerde bir Temuçi ordusu varsa eğer, Yüce Kontuma ikinci elden duyduğum bir rapor vermek istemem. Gidip kendi gözlerimle görmek istiyorum. O yüzden de seninle geliyorum. Tutsağın izini sürmen için sana ihtiyacım olabilir ama kendi başımın çaresine bakabilirim."

Halt'un tepkisini görmek için sustu Erak. Orman Muhafızı bir cevap vermeyince, devam etti. "Rehineler geri dönmeni sağlıyor olabilir Ama bana eksiksiz hatta doğru bir rapor vereceğinin hiçbir garantisi yok."

Halt, birkaç saniye boyunca bu sözleri aklında tartıyor gibi durdu. Olası bir çıkış yolu görmüştü.

"Pekâlâ," diye kabul etti. "Ama benimle geleceksen, dönüşümü garantilemek için arkadaşlarımı rehin almana gerek yok. İkimiz Temuçi'nin peşinden giderken, bırak onlar sınırın ötesine geçsinler."

Gülümseyen Erak, başını iki yana sallayarak "Hiç sanmıyorum," diye yanıtladı. "Sana güvenebilmeyi isterim, ama bunun için ortada hiçbir neden yok, öyle değil mi? Adamlarımın arkadaşlarını alıkoyduklarını biliyor olmanın, şu tepeyi aşar aşmaz kalbime bıçak saplama ihtimalini azaltacağını düşünüyorum."

Halt, masum rolü yaparak ellerini iki yana açtı. "Gerçekten de benim gibi ufak tefek bir sıçanın senin gibi iriyan, cüsseli bir deniz kurdunu alt edebileceğine inanıyor musun?"

Erak, katı bir ifadeyle gülümsedi. "İhtimal bile vermiyorum," dedi. "Ama bu şekilde geceleri rahatça uyuyabilecek ve endişe etmeden sırtımı sana dönebileceğim."

Halt, tebessümüne engel olamayarak "Öyle olsun," diye onayladı. "Şimdi, şu izler hâlâ tazeyken yola çıkalım mı, yoksa kar eriyinceye dek tartışmak mı istersin?"

Omuz silken Erak, "Tartışan sensin," dedi Hala'a. "Haydi gidelim."

Abelard dik yokuşu dikkatli adımlarla inerken. Halt omzunun üstünden geriye baktı. Arkasındaki Erak, Temuçi atının sırtında durmaya çalışıyordu. Tutsak yaya olarak kaçmıştı ve Halt, adımlarını yere temkinli basan, tüylü, minik step midil-

lisinin Erak için Horace'ın savaş atlarına kıyasla daha iyi bir binek olacağında karar kılmıştı. Skandiyalı savaşçılar, âdetleri olduğu üzere, binek kullanmazlardı.

"Ata binmeyi bildiğini sanıyordum," diyerek adama meydan okudu Halt. Bineğinin tüylü yelesine endişeyle tutunan Erak, hayvanın sırtında yalnızca bilek gücüyle kalabiliyordu.

"Biliyorum dedim," diye yanıtladı Erak, sıkıdığı dişlerinin arasından. "İyi binerim demedim ama."

Gün boyunca kaçak Temuçi askerinin izlerini takip etmişlerdi. Yılan Geçidi'nden geçtikten sonra izler, Tötonya sınırından bir yay çizerek tekrar otuz kilometre kadar Skandiya içlerine giriyordu. Başını sallayan Halt, firari Temuçi savaşçısının arkasında bıraktığı hafif izleri aramak üzere, toprağı incelemeye koyuldu.

"Adam çok iyi," dedi usulca.

"Kim o?" diye sordu Erak; atı tökezleyip birkaç adım yana kayınca son kelime ağzından kesik kesik çıkmıştı. Halt, takip ettiği izleri işaret etti. Skandiyalı, onun gösterdiği yere baktı, ama bir şey göremiyordu.

"Temuçi askeri," diye devam etti Halt. "İlerlerken bir yandan da izlerini kapatıyor. Senin şu adamının onu takip edebileceğini hiç sanmıyorum."

İşin kritik noktası da buydu. Hak ile Erak'ın önceki gece almış oldukları güçlerini birleştirme karan, ortak gereksinimlerinin bir sonucuydu. Halt, doğal olarak Temuçiler'in neyin peşinde olduklarını bilmek istiyordu. Erak da aynı durumdaydı. Ama onun, aynı zamanda Halt'un izcilik yeteneklerine ihtiyacı da vardı. Amatör avcı adamının kapasitesini biliyordu sonuçta.

"Eh," dedi sallanarak, "burada ohna nedenin de bu, değil mi?"

"Evet," diyen Hah, gülümsedi. "Soru şu ki, sen neden buradasin?"

Erak, akıllıca davranıp bir cevap vermedi. İriyan Skandiyalı kaptan enerjisini, yokuş yukarı çıkarken hiç alışık olmadığı kadar büyük bir yükün altında zorlanan tüylü atının sırtında kalmaya harcadı.

Islak topraktan oluşan son birkaç metreyi zorlukla geçerek, birden zirveye çıktılar. Altlarında derin, geniş bir vadi vardı. Onun ötesinde de başka tepeler uzanıyordu.

Ah taraftaki geniş düzlükte göz alabildiğine uzanan kamp ateşlerinden tüten duman huzmeleri, kıvrılarak öğlen havasına karışıyordu. Ateşler, kubbe şeklindeki binlerce deri çadır tarafından kuşatılmış durumdaydı. Duman kokulan burunlarına kadar geliyordu. Çam dumanı gibi hoş kokulu ve baş döndürücü değil, daha çok buruk ve ekşi bir kokuydu havadaki.

Erak, tiksintiyle burnunu buruşturup "Ne yakıyorlar öyle?" diye sordu.

"Kuru at gübresi," dedi Halt, kısaca. "Yakacaklarını yanlarında taşırlar. Baksana."

Taze ot arayarak vadi boyunca oradan oraya koşuşturan atlan işaret etti.

"Vay Gorlog'un dişi!" diye bağırdı atların sayısı karşısında şaşkına dönen Erak. "Kaç taneler?"

"On bin, belki on iki bin," diye yanıtladı Halt. Skandiyalı, hafif bir ıslık koyuverdi.

"Emin misin? Nasıl sayabildin?" Mantıklı bir soru değildi

bu, ama at sürüsünün büyüklüğünden etkilenen Erak, herhangi bir sebepten çok sırfkonuşmuş olmak için sormuştu sorusunu. Halt, Skandiyalı'yı soğuk bakışlarla süzdü.

"Eski bir süvari numarası," dedi. "Bacakları sayıp dörde bölüyorsun."

Erak, aynı soğuk ifadeyle Orman Muhafızı'na bakarak "Yalnızca laflıyordum. Orman Muhafızı," dedi. Hah, onun sert tavrından etkilenmemiş gibiydi.

"O zaman laflama," dedi kısaca. Düşman kampını inceleyenlerken aralarında birkaç dakikalık bir sessizlik yaşandı.

"Aşağıda on ila on iki bin tane savaşçı olduğunu mu söylüyorsun yani?" diye sordu Erak, nihayet. İnsanın gözünü korkutan bir rakamdı bu. Skandiya, kendisini sıkça sıkça, bin beş yüz kişilik bir güç koyabilirdi karşılarına. En fazla iki bin. Yani altı ya da yediye karşı bir güç dengesi. Ama Halt, başını sallıyordu.

"Ben olsam beş ila altı bin kadar derdim," diye tahminde bulundu. "Her savaşçının en az iki atı olur. Muhtemelen dört ila beş bin kadar da görevli vardır ama onlar savaşmaz."

Bu biraz daha iyi, diye düşündü Erak. Temuçiler'in üstünlük oranı, üçe ya da dörde bire inmişti. Biraz daha iyi, diye düşündü. Çok iyi değil.

Hem de kesinlikle çok iyi değil.

ON DÖRT

Buradabekle," dedi Halt kısaca. "Yakından bakmak üzere aşağı iniyorum."

"Lanet olsun burada beklemeye," dedi Erak. "Ben de seninle geliyorum."

Erak'la tartışmanın anlamsız olacağını bilen Halt, iriyan Skandiyalı'ya bir göz attı. Yine de şansını deneyecekti.

"Herhalde elimden geldiğince sessiz hareket edeceğimi belirtmemin bir faydası olmayacaktır, öyle değil mi?"

Erak, başını hayır anlamında salladı. "Hem de hiç. Düşüncelerimde değişen bir şey yok. Yüce Kontuma ikinci ağızdan duyma bir rapor götürmeyeceğim. Bu insanlara yakından bir göz atmak, neyle karşı karşıya olduğumuza dair bir fikir edinmek istiyorum."

"Ne ile karşı karşıya olduğunuzu sana ben söyleyebilirim," dedi Halt sertçe.

"Kendim göreceğim dedim," dedi Kont inatla ve kaderine razı olan Halt omuz silkti.

"Pekâlâ. Ama dikkatli hareket et ve çok fazla ses çıkarma-

maya çalış. Temuçiler aptal değildir, anlarsın ya. Kampin etrafındaki ağaçlara gözcüler yerleştirilmiş, çevreye de nöbetçiler dikilmiştir."

"Eh, sen bana nerede olduklarını söylersin ve ben de onlardan uzak dururum," dedi Erak, sinirli sinirli. "Gerektiğinde sessiz durmasını bilirim."

"Tıpkı ata binmesini bildiğin gibi, sanırım " diye mırıldandı Halt, kendi kendine. Skandiyalı, aldırış etmeden inatçı gözlerle ufak tefek Orman Muhafızı'ın izlemeye devam etti. Halt, sonunda omuz silkti. "Pekâlâ, haydi yola koyulalım."

Atlarını tepenin öteki tarafına bağladıktan sonra ağaçların arasından aşağı inmeye koyuldular. Birkaç yüz metre gitmişlerdi ki. Halt, Skandiyalı'ya döndü.

"Bu dağlarda ayı var mı hiç?"

Yol arkadaşı başını sallayarak "Elbette," dedi, "ama ortaya çıkmaları için mevsim henüz çok erken. Neden sordun?"

Halt, derin bir nefes verdi. "Öylesine bir umut işte. Ağaçlara çarpınca çıkaracağın sesleri duyan Temuçiler'in senin bir ayı olduğunu sanmaları işimize gelir."

Erak'ın ağzı, sahte bir tebessümle kıvrıldı. Gözleri, kar kadar soğuk bakıyordu.

"Sen çok eğlenceli bir herifsin," dedi Hak'a. "Bir ara hatırlat da beynini patlatayım."

"Sessizce yapmasını becerebilirsen, hiç itiraz etmem," dedi Halt. Ve arkasını dönüp yokuş aşağı inmeye başladı; ağaçların arasından bir hayalet gibi geçiyor, bir gölgeden diğerine kayarken ne bir çalıya ne de bir ağaç dalına basıyordu.

Erak, Orman Muhafızı'nın sessiz hareketlerinden geri kalmamaya çalışsa da başarılı olamıyordu. Ayaklarının kara her basışında, kırdığı her ağaç dalında, Halt'un gerginliği artıyordu. Sol taraftaki ağaçların arasında bir şey gördüğünde, Temuçi kampına yaklaştıkları zaman Skandiyalı'yı geride bırakması gerektiğine karar vermişti. Erak'ın durması için hızla elini kaldırdı. El hareketinin içerdiği ince mesajı kavrayamayan iriyan savaşçı, Halt'un yanına gelinceye dek jöirümeye devam etti.

"Ne oldu?" diye sordu Erak. Kendince alçak sesle konuşuyordu ancak sesi, Halt'un kulaklarına ağaçlarda yankılanan bir böğürtü gibi geliyordu.

Halt, ağzını Skandiyalı'nın kulağına dayayarak, belli belirsiz bir sesle fısıldadı. "Dinleme noktası. Ağaçların içinde."

Tanıdık bir Temuçi yöntemi idi bu. Bir birlik gece için kamp kurduysa, sürpriz bir saldırıya karşı kampın çevresine iki kişilik dinleme noktalarından oluşan gizli bir paravan örülüyordu. Geride bıraktıkları dinleme noktası. Halt ile Erak'ın sol arka taraflarında kalıyordu. Halt, bir an için yoluna devam etmeyi düşündü ama sonra bundan vazgeçti. Paravan, genellikle araziye dağınık yerleştirilirdi. Dinleme noktalarından birini geride bırakmış olmaları, önlerinde başka bir tanesinin olmadığı anlamına gelmiyordu. Daha fazla zaman kaybetmeyip, artan karanlığın onları gizleyeceğine de güvenerek atabilecekleri en sessiz adımlarla oradan ayırma kararı aldı. Bu, Temuçi birliğine göz atma fikrinden vazgeçmeleri anlamına gelecekti ama başka seçenekleri yoktu. Hem zaten Erak yanındayken, görülmeden- daha doğrusu, duyulmadan - kampa yaklaşımları olanaksızdı. Yol arkadaşına doğru eğilerek, usulca konuştu Halt.

"Arkamdan gel. Yavaş hareket et. Ve nereye bastığına dikkat et."

Ağaçların altındaki karla kaplı zemin, kuru dallar ve çam kozalaklarıyla kaplıydı. Aşağı inişleri sırasında Erak ne zaman bir dala basıp onu kırsa, olduğu yerde irkilmmişti Halt.

Halt, ağaçların arasından adeta bir hayalet gibi geçti ve elli adım gittikten sonra durup saklandı. Arkasına bakarak, gelmesi için Skandiyalı'ya işaret etti; iriyari adamın abartılı bir özenle attığı adımlarını artan bir endişeyle izliyordu. Sonunda daha fazla bakamayarak, dinleme noktasındaki askerlerden biri onları gördü ya da seslerini duydu mu diye kaygıyla sol tarafa baktı.

Hemen sonrasında şiddetli bir çatırtı duydu ve bunu aşağıdaki tepelikten gelen boğuk bir küfür sesi takip etti. Hemen önündeki çürük dalı kırıp ikiye ayırmış olan Erak, olduğu yerde kalakalmıştı.

"Kımıldama," diye mırıldandı Halt kendi kendine; irikıyım savaşçının hareket etmeden durabilecek kadar zeki olduğunu umut ediyordu. Maalesef Erak, eğitimsiz iz sürücülerin hep yaptıkları hatayı yaptı. Görünmeden durmak yerine hızla hareket etti ve bu ani hareketi, dinleme noktasındaki Temuçiler'in, çıkardığı sesleri duymasına yol açtı.

O sırada yukarıdan birileri seslendi ve Skandiyalı'nın arkasına saklandığı ağaca bir dizi ok saplandı. Halt, saklandığı ağacın dibinden olan biteni izliyordu. Karanlığın içindeki iki silüeti ayırt edebiliyordu. Bunlardan biri, elindeki boruyu çalarak uzaklaşıyordu. Diğerisi ise okunu kirişe yerleştirmiş, Erak'ın saklandığı noktayı gözleyerek bekliyordu. Ölümcül okunu hedefine göndermeye hazırdı.

Halt'un Erak'a bir şekilde kaçış fırsatı yaratması gerekiyordu.

"Ben çıkıp adamın dikkatini dağıtacağım. Adımımı dışarı atar atmaz, bir sonraki ağaca koş," diye seslendi usulca.

Skandiyalı, anladım anlamında başını salladı ve emekleyip uç tarafa gelerek koşmaya hazırlandı.

Halt, "Yalnızca bir sonraki ağaca git, daha ilerisine değil," diye seslendi tekrar. "Nöbetçi seni görmeden önce ancak o kadar zamanın olacak. Güven bana."

Skandiyalı, bir kez daha başıyla onayladı. Temuçi nöbetçisinin ilk atışındaki sürat ve nişancılık gösterisine şahit olmuştu. Bir sonraki ağaçtan sonra nasıl ilerleyeceğini merak etti. Halt'un nöbetçinin dikkatini dağıtma planı, bir kez işlerine yarardı yalnızca. Orman Muhafızı'nın aklında başka bir plan daha olmasını umut etti. Yokuş aşağı koşarak yardım gelmesi için borusunu öttüren diğer nöbetçinin çıkardığı sesleri duya-biliyordu. Halt ne yapacaksa, diye düşündü, bir an önce yapsa iyi olur.

Erak, ağacın arkasından açıklığa çıkan Orman Muhafızı'nın silik siluetini gördü ve bir saniye bekledikten sonra koşmaya başladı. Bacakları kanarın üzerinde, öne atıldı ve başının hemen üzerinden vızıldayarak geçen bir ok eşliğinde kayarak kalın bir çam kütüğünün arkasına saklandı. Yokuş yukarı attığı çılgın depar sırasında on metreden fazla yol kat etmemiş olmasına rağmen, kalbi deliler gibi çarpıyordu. Dönüp Halfa baktı ve Orman Muhafızı'nın yaklaşık beş metre ötesinde siper aldığını fark etti. Hah, yayını hazırlamış, kirişe bir ok yerleştirmişti. İyice konsantre olarak yüzünü buruşturmuştu. Skandiyalı'nın gözlerini üzerinde hissetti ve Erak'a seslendi.

"Bir göz at bakalım. Dikkat et; seni vurabileceği kadar büyük bir hedefoluşturma. Aynı konumda mı, bir bak."

Erak, yavaşça ağacın kenarından baktı. Temuçi savaşı, yan yarıya gerili yayıyla hâlâ aynı yerde duruyordu. Şu an itibariyle avantaj nöbetçideydi; yerlerinden kıpırdadıkları anda ikisini de vurmaya hazır, bekliyordu. Öte yandan Halt, açığa çıkmak, adamın yerini saptamak, nişan almak ve okunu fırlatmak zorundaydı. Henüz nişan bile alamadan vurulacaktı muhtemelen.

"Kımıldamamış," diye seslendi Orman Muhafızı'na, Erak.

"Kımıldarsa haber ver," diye seslendi Hah, usulca. Yüz üstü kara uzanarak ağacın kenarından bakan Erak, başıyla onayladı.

Halt, siper aldığı ağacın arkasında bulunan kaba kütüğe yaslandı ve derin derin nefes alarak gözlerini kapattı. Atışını, içgüdülerini kullanarak yapması gerekecekti. Arka plandaki kar örtüsünün önünde duran Temuçi savaşçısının karanlık silüetini yeniden gözlerinin önüne getirdi. Adamın konumunu beynine kazıdı ve zihninin ellerini kontrol etmesine izin vererek, okunu fırlatmaya hazırlandı. Sakin sakin soluk alıp veriyordu. Süratli olmanın anahtarı, acele etmek değildir, dedi kendi kendine. Zihninde, fırlatacağı okun alacağı yolu canlandırdı. Görüntüyü, bir parçası, benliğinin doğal bir uzantısı oluncaya dek aklından tekrar tekrar geçirdi.

Ve ardından, adeta transa girmişçesine, harekete geçti.

Pürüzsüzce. Dosdoğru. Açığa çıkıp akışkan bir hareketle sol omzu hedefine bakacak şekilde döndü; sağ eli kirişi çekerken sol eli de ardına dek gerilmesi için uzun yayını öne itiyordu. Ezberden nişan aldı ve okunu fırlattı. Ok havayı yarıp hedefine

doğru İlerlemeye başlayınca dek ağaçların içindeki karanlık silueti görmemişti bile.

Ve nihayet okçuyu bilinçli bir şekilde gördüğü an, atışının başanlı olduğunu anladı.

Ağır oku, adamı **oturmusdu**. Geriye doğru kann içine devrilen Temuçi savaşçısının onunkinden yarım saniye sonra serbest bıraktığı ok, zararsız bir şekilde çam ağaçlarının tepelerine doğm gitti.

Gri pelerinli ufak tefek şekli şaşkınlık dolu bir saygıyla izleyen Erak, ayağa fırladı.

Uzun yayın kirişine çoktan ikinci bir okun yerleştirilmiş olduğunu fark etti. Orman Muhafızı'nın bunu yaptığını görmemişti bile.

"Tanrılar adına," diye mırılandı kısa boylu adamın omzuna sert bir şaplak atıp. "Benim tarafımda olduğuma çok memnunum."

Başını hafifçe sallayan Halt, dikkatini yeniden toplayıp, Skandiyalı'yı öfkeyle süzdü.

"Adımını nereye atacağına dikkat etmeni söylemiştim sana," dedi suçlarcasına.

Omuz silken Erak, "Ettim zaten," dedi pişmanlıkla. "Ama yere bakayım derken, kafamı bir dala çarpınca. İkiye aynlıverdi."

Halt'un gözleri, sahte bir şaşkınlıkla ardına dek açıldı. "Kafandan söz etmiyorsun sanırım," diye mınırdanınca, Erak'ın kaşları çatıldı.

"Elbette hayır," dedi.

"Çok yazık," dedi Halt, tepeyi işaret ederek. "Haydi artık gidelim buradan."

ONBEŞ

Tepenin zirvesine ulaştıklarında, Halt, arkasına bakmak için durdu. Erak da onunla aynı anda durmuştu. Halt, şiddetle kolundan çektiği irikıyım adamı bağlı duran atlara doğru ittirdi.

"Devam et!"

Aşağıdaki vadiden alarm veren boru sesleriyle bağırış çağırışlar geliyordu. Daha yakında, tepenin hemen aşağısındaki yamaçtaki hareketlenmeyi görebiliyordu Hah. Tepenin etrafına konuşlanmış dinleme noktalarındaki Temuçiler ortaya çıkmış ve davetsiz misafirlerin peşine düşmüşlerdi.

"Lanet olası bir arı kovarı gibi," diye mırıldandı, kendi kendine. En az yarım düzine atlının altlarındaki tepeyi tırmandığını tahmin ediyordu. Ayrıca kampta, tepenin dibinden dolaşarak Erak ile ikisini tuzağa düşürmeyi amaçlayan daha büyük bir avcı grubu hazırlandığını tahmin ediyordu.

Yalnız başına ve Abelard'ın sırtında olsa, Temuçiler ona kesinlikle yetişemezdi. Ancak Skandiyalı da yanında olunca, bundan o kadar emin olamıyordu. Adamın binicilikteki bece-

riksizliğine ilk elden şahit olmuştu. Erak, atının sırtında yalnızca muazzam iradesi sayesinde oturuyormuş gibi duruyordu. Halt, Erak ile Skandiya birliğine dönebilmeleri için Temuçiler'i oyalaması gerektiğini biliyordu.

O ana dek birbirlerinden hoşlanmamış olsalar da Skandiyalı'yı bırakıp kaçmak aklına bile gelmemişti.

Erak'ın atını bağladıkları noktaya çevirdi başını. Abelard'ı bağlamaya gerek yoktu tabii. Skandiyalı'nın acemi hareketlerle küçük bineğine tırmandığını görünce, biraz olsun rahatladı, sert Erak'a hemen yola koyulmasını işaret etti.

"Yola çık!" diye seslendi. "Hadi! Hadi! Çabuk!"

Erak'ın bir kez daha uyarılmaya ihtiyacı yoktu. Atını yokuş aşağı döndürdü; bunu yaparken tehlikeli bir şekilde yana savruldu ve hayvanın yelesine asılıp güçlü bacaklarını gövdesine sararak düşmekten kurtuldu. Temuçi midilli'sini, yarı ata biner yarı uzanır durumda yokuş aşağı sürdü ve ağaçların arasından zorlukla geçip yumuşak, karlı zeminde kayarak yoluna devam etti. Midillisi dev bir çam ağacının karla kaplı dallarının arasından geçerken, başını eğmeyi ihmal edince patlamaya benzer bir ses duyuldu. Ortaya çıktıklarında hem atın hem de sürücüsünün üstleri kalın beyaz bir örtüyle kaplıydı.

Halt, kolaylıkla Abelard'ın sırtına atladı; düzgün bir hareketle kendi etrafında dönen midillisi, neredeyse nefes bile almadan dörtmala koşturmaya başlamıştı bile. Halt, kayıp savrularak ağaçların yanında geçerken Abelard'ın sırtında rahatça hareket ediyor, her adımda Erak'a biraz daha yaklaşıyordu.

Elli metre daha at sırtında kalırsa çok şanslı, diye düşündü.

Nitekim yan yana kontrolden çıkan Erak'ın bineği, yalpalayıp ağaçlara bindirmeye başlamıştı artık. Binicisiyle birlikte geniş çam kütüklerinden birine bindirip devrilmeleri, an meselesiymiş gibi duruyordu.

Halt'un dürtüklediği Abelard, bir anda hızlandı. Kara bata çıka ilerleyen Erak ve bineği ile yan yana geldiklerinde Halt, uzanarak midillinin dizginlerini yakalamayı başardı. Dizginlerden çoktan vazgeçen Erak, can derdine düşüp eyer topuzuna sanmıştı.

Böylece Halt, yalpalayan midilliyi biraz olsun kontrol altına almıştı. Yön seçimini tamamen Abelard'a bırakmış durumdaydı, sağlam yapılı çevik midilli, onları ağaçların arasından geçirdi. Halt, tutmakta güçlük çekse de dizginlere ölümüne asıldı ve Erak'ın midillisini Abelard'ın peşinden gelmeye zorladı. Abelard ise, eğitildiği üzere, dağdan aşağı inerken en kestirme ve geçişe en uygun patikayı seçmişti. Yolun üçte ikisi arka yanında kaldığında. Hah kaçma şanslarının iyice arttığını düşünüyordu ki arkalarından çığlıklar ve o lanet olası boru sesleri geldi. Hızla arkasına dönmesine rağmen ağaçların kalın gövdeleri yüzünden hiçbir şey göremiyordu. Yine de karman çorman seslerin dağın tepesine varan Temuçiler'den geldiğinin farkındaydı.

Ve tıpkı midillisiyle birlikte iriyan Skandiyalı'yı yakaladığı gibi, Temuçiler'in de onu yakalamasının an meselesi olduğunun bilincindeydi.

O sırada ince bir ağaç dalı, bir anlık dikkatsizliğini cezalandırmasına yüzünü çizip, gözlerini yaşarttı. Halt, ağaç dalındaki kardan korunmak için başını salladı. Sonra, önlerinin açık

olduğunu görünce, cesaret vermek üzere başını bir kez daha Erak'a çevirdi.

"Biraz daha dayan!" diye bağırdı. Skandiyalı, tutunmayı bırakıp eliyle anladığını gösteren bir işaret yaptı.

"Beni dert etme!" diye seslendi. "Ben iyiyim!"

Halt, başını iki yana salladı. Açıkçası, atın üzerinde Erak'tan daha düzgün duran patates çuvallarına bile rastlamıştı. Skandiyalı'nın kurt gemisinin bir alçalıp bir yükselen güvertesinde ayakta durmayı nasıl becerdiğini merak etti. Etraflarındaki ağaçlar seyrelmeye başlamıştı. Derken sol taraflarından, bir Temuçi borusundan çıkan kulak tırmalayıcı notalar geldi kulağına. Kamptan çıkıp dağın etrafını dolaşan gruplardan ilkiyle kafa kafaya gelmek üzere olduklarını anladı Halt. Son anda kaçabilirsek kaçacağız, diye düşündü. Abelard'ı hafifçe mahmuzlayınca, at, iyice hızlandı. Erak'ın bir kez daha düşmenin eşiğinden dönerken attığı çaresiz cıglık doldurdu Hah'un kulaklarını. Çabucak o tarafa baktı; Skandiyalı, neyse ki hâlâ atının sırtındaydı. Tepelerin arasında kalan düz araziye doğru ok gibi atıldı midillileri.

Haklı çıkmıştı, gerçekten de ucu ucuna kaçabileceklerdi. Temuçi grubunun başını çeken atlılar, arkalarındaki düzlükte görüş alanlarına girmişti. Aralarında iki yüz metre ya vardı, ya yoktu. Erak'ın atını sertçe çekiştirip Abelard'ı mahmuzladı. Dörtmala koşmaya başlayan iki midilli, gelirken geçtikleri patika boyunca dörtmala ilerlemeye başladı. Artık açık alanda olduklarından dolayı, arkasına dönüp bakması daha kolaydı. Peşlerinden gelen grupta en az bir düzine atlı saymıştı. Kır saçlı Orman Muhafızı, bir an geçmişe giderek, kamplarından çaldı-

ğı atlarla kaçarken Temuçiler tarafından takip edildiği günlere uzandı. Mutsuz bir tebessüm yayıldı yüzüne. Atlan elbette ki çalmıştı. Doğulu süvarilerle ilgili eski maceralarını anlatırken, Horace'ı daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istememişti. Morali o gün için yeterince bozulmuştu zaten.

Abelard'ı yavaşlatarak diğer atın yanlarına gelmesine izin verdi ve dizginleri, atının sırtında hoplaya zıplaya yoluna devam eden Skandiyalı'ya fırlattı. Erak, şaşırtıcı bir çeviklikle dizginleri yakaladı. Ne olursa olsun, refleksleri yerli yerinde, diye düşündü Hah.

"Devam et!" diye bağırdı Erak'a.

"Aklında... ne... var?" diye zıplayarak cevap verdi Erak; atın sırtında zıp zıp zıplarken sözcükler de ağzından kendisi gibi sarsılarak çıkıyordu sanki.

"Onları yavaşlatacağım," diye açıkladı Halt, kısaca. "İzlemek için durma sakın. Son hızınla ilerlemeye devam et!"

Bir kez daha zıplayıp midillinin sırtına sert bir iniş yapan Erak, dişlerini gıcırdatarak, "Son hızım... bu... zaten!" dedi. Ama Halt, başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. Orman Muhafızı, omzundan çıkardığı uzun yayını sağ eline aldı. Başına gelecekleri anlayan Erak'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Hayır!" diye bağırmaya başladı. "Aptallık etm... !"

Çatırtıyla atın sağrısına çarpan Halt'un yayı, hayvanın an sokmuş gibi, hızla öne fırlamasına neden olmuştu. Bu da bir çeşit an sokması sayılırdı aslında.

Erak'ın Halt için hazırladığı küfiir, atın sırtından düşmemek için yeniden eyer topuzuna sarılırken kopardığı feryadın içinde kaybolup gitti. Birkaç saniyelik bir öfke nöbeti yaşadı Skandi-

yah. Derken hâlâ atın sırtında olduğunu, bu kadar süratli giderken bile düşmediğini fark etti. Böylece, her yavaşladığında, kocaman eliyle böğrüne attığı birkaç şaplakla hayvanı yeniden hızlandırmaya başladı.

Halt, yol arkadaşının midillisi karşısında ipleri ele almasını birkaç saniye boyunca keyifle izledi ve Erak, iki tepenin arasındaki sapağı dönerek birden gözden kayboluverdi.

Hemen arkasından Abelard, çok iyi bildiği bir mahmuzlamayla şahlanıp, arka toynaklarının ucunda bir yarım daire çizerek döndü.

Hayvanın ölümüne temposu bir anda kesilmiş, şahlandığı noktada kalmıştı. Efendisi kocaman yayının kirişine bir ok geçirip üzengilerin üstünde yükselirken, o da bir kaya parçası gibi yerinden kıpırdamadan duruyordu.

Halt, yayının etkin menzilinin, Temuçiler'in eğimli küçük yaylannın menzilinden daha uzun olduğunu biliyordu. Aradaki mesafeyi hangi hızla aldıklarını tahmin edip, en öndeki atlıyı vurabilmek için okunu hangi anda fırlatması gerektiğini hesap etti. Tüm bunları, düşünmeden, yılların tecrübesinin aklına kazdığı içgüdü ve alışkanlıklara dayanarak yapıyordu. Neredeyse farkında bile olmadan kirişi serbest bıraktı ve fırlattığı ok, alçak bir kavis çizerek süratle Temuçiler'e doğru uçtu.

Liderleri vurulduğunda süvariler, Halt'un yüz elli metre uzağındaydı. Yana devrilen savaşçı, dizginleri elinden bırakmadığı için atı da onunla birlikte devrildi. Hemen arkasındaki arkadaş da çaresiz bir şekilde ona tosladı. Atıyla birlikte yere kapaklanan ikinci savaşçı, karla kaplı kol, bacak ve vücut karmaşasına eklendi.

Aricadan gelen atlılar ise, şaşırıp aynı akıbete uğramamak için çılgınlar gibi dizginlere asıldılar. Savrulup şahlanan atlar birbirlerinin yoluna çıkıyor, kaskatı olmuş bacaklarıyla karın içinde kayarak, düşmemek için dört bir yana dağılıyorlardı. Onlar bu karmaşayı atlarmaya çalışırken. Halt çoktan yola koyulmuş, dörtlüyle hızla dönemece aşıp Irak'ı takip etmeye başlamıştı bile.

O sırada Temuçiler, yavaş yavaş o ilk şoku atlattıyorlardı. Vurulan liderin ayaklanan atı, daireler çizerek topallıyor, çılgınlar gibi kışneyip homurdanıyordu. Binicisi ise karlı toprağın üstünde genişlemekte olan kızıl bir kan gölünün içinde yatıyordu. Diğer süvariler, tüm bu sıkıntının nedenini, yani adamın vücuduna saplanmış kara gövdeli, ağır oku görebiliyordu artık. Kendileri de ok ve yay kullanmada çok başarılı olduklarından dolayı olsa gerek, bu kez saldırıya uğrayan tarafta olmanın şaşkınlığı içindeydiler, hem de bu kadar uzun bir menzilden. Belki de, diye düşünüyordu her biri, şu iki süvariye böyle paldır küldür takip etmek pek de iyi bir fikir değildir. Temuçiler, korkak değillerdi ama aptal da değillerdi. Az önce, takip ettikleri adamın esrarengiz nişancılığına dair kesin bir delil konmuştu önlerine. Takip yeniden başladı ama bu kez o kadar hevesli ve aceleci değildi hiçbiri.

Kendi midillisi düştüğünde boynu kınldığından, ikinci atlı, vurulan liderinin midillisini yakalama göreviyle boş yere arkada bırakılmıştı. Savaşçı, topallayan hayvanın peşinden koşarken hiç de aceleci davranmıyordu.

ON ALTı

Halt'un, peşlerindeki süvarileri yavaşlatmak için iki kez daha durması gerekti. Her defasında sırtından indiğı Abelard'in, ok menzilinden çıkması için bir sonraki döneme cin oralarda beklemesini sağlıyordu. Grili-yeşilli peleriniyle çam ağaçlarının uzun gölgeleri içinde bekledi.

Temuçi süvarileri menzile girer girmez, Hah'un okları havada birer yay çizerek hedeflerine doğru uçuyordu. Süvariler, iki arkadaşları atlarının sırtından düşünceye dek, üstlerine ok yağdınıdığını anlamıyordu.

Halt, pusu noktaların özenle belirliyordu. Arkasında kalan yolu net bir şekilde görebileceğı yerleri seçiyor ama buna benzer her noktada da pusu kurmuyordu. Dolayısıyla, üçüncü saldırısının sonunda Temuçiler, önlerinde beliren her açıklıkta, kara gövdeli okların artık tanıdık gelen o hızıyla gökyüzünden üstlerine yağmasını bekler olmuştu.

Son iki saldırı sırasında, Abelard'a binmek için hareketleninceye kadar Halt'u göremediler bile. Temuçiler, aldıkları her dönemde ve yol kıvrımında kaçınılmaz olarak daha da ihti-

yatli davranmaya başlamış ve yavaşlamışlardı. Çevreye aşına olmadıkları için, köşeyi döndükten sonra karşılarında neler çıkacağını bilmelerine imkân yoktu. Kısa süre içinde mantıkları ağır bastı; kamplarını gözetleyen bu iki adamı yakalamamanın o kadar da önemli bir şey olmadığı tartışılmaya başlanmıştı bile. Yalnızca iki süvari onlara ne zarar verebilirdi ki? Olsa olsa Skandiya güçlerini alarma geçirirlerdi. Temuçiler de savaş için hazırlıklı gelmişlerdi zaten.

Halt'un istediği de böyle düşünceleriydi. Pusularını kurduktan sonra, Abelard'ı dörtmala sürüp, kısa süre içinde atının sırtında sallanıp sarsılan Erak'ı yakaladı. Arkasından gelen boğuk toynak seslerini duyunca bir grup Temuçi savaşçısıyla dövmüşmeye hazırlanan Erak, sarsak hareketlerle arkasına döndü. Orman Muhafızı'nın gri pelerinli silüetini tanıyınca içi rahatladı. Binicisi gibi rahatlayan midillisi, Abelard yanına geldiğinde yavaşladı. Temuçi midillisinin temposuna uyan Halt, birkaç adım boyunca hayvanı inceledi.

"Nerede... kaldın?" diye sordu Erak, aynı sarsak sesle.

Halt, arkalarındaki yolu işaret edip, "Bize biraz zaman kazandırıyordum," diye yanıtladı. "Şu ufaklığı biraz daha hızlı süremez misin?"

Erak, hakarete uğramış gibi bir tavır takındı. Gayet iyi gitliğini düşünüyordu aslında.

"Sana mükemmel bir binici olduğumu göstereceğim," dedi diklenerek. Halt, omzunun üstünden geriye baktı. Takip edildiklerine dair bir işaret yoktu, ancak Temuçiler'in, her köşe başında onları beklemeye başladığını ne kadar zamanda kavrayacağını bilmiyordu. Bu nazik, yavaş tempoyla devam

etmeleri halinde, süvariler kısa sürede aradaki mesafeyi kapatacaktı.

"Sen öyle sanıyor olabilirsin," diye seslendi, "ama arkamızda gerçekten mükemmel birer binici olan yirmi kadar Temuçi var. Hadi bakalım!"

Erak, bir kez daha havaya kalkan uzun yayın atının sağrısına inişini izledi. Bu kez Halfa bağırıp çağırarak nefesini tüketmedi. Midillisi fırlayıp giderken, hayvanın yelesine tutundu. Hoplayıp zıplarken, bu iş bitince Orman Muhafızı'nın kafasını uçuracağını düşünerek teselli buldu.

Hızla devam ettiler; Temuçi atı her yavaşladığında Halt hayvanı bir daha dürtüklüyordu. Etraflarındaki arazi tanıdık gelmeye başlamıştı artık ve birkaç dakika içinde terk edilmiş sınır karakoluna açılan Yılan Geçidi'ne vardılar. Yirmi Skandiya askeriyle Evaniyn ve çıraklar, küçük savunma hattının kütükten duvarlarının dışında onları bekliyordu. Atlar ölümüne bir tempoyla geçide girince, hızla ayaklanan Skandiyalılar silahlarına davrandı.

Halt, Abelard'ı yol arkadaşlarının hemen yanında durdurdu. Erak da aynı şeyi yapmak istedi ama midillisi yirmi metre kadar ileride durabildi. Skandiyalı, hairvanı acemi hareketlerle döndürmeye çalışırken, kaçınılmaz olarak kayıp yere yuvarlandı.

İki üç talihsiz Skandiyalı, Erak ayağa kalkarken ellerinde olmadan kahkaha attılar. Buz gibi bakışlarını adamların üzerinde gezdiren Kont, ileride hadlerini bildirmek üzere neşeli askerleri zihnine kaydetti. Bunun üzerine kahkahalar, tıpkı yükseldikleri gibi hızla kesiliverdi.

Bacağını eyer topuzunun üzerinden atan Halt, aşağı inip, Abelard'ın boynunu sevgiyle okşadı. Küçük midillisi, nefes alıp verirken zorlanmıyordu bile. Gerekirse tüm gün koşmak üzere eğitilmişti. Etrafındakilerin meraklı bakışları. Orman Muhafızı'nın dikkatini çekti.

"Ana grubu buldunuz mu?" diye sordu Will.

Halt, sertçe başını sallayarak "Hem de nasıl bulduk," dedi.

"Binlercesini," diye ekledi Erak. Yeni haberler üzerine Skandiyahlar'dan şaşkınlık nidaları yükseldi. Erak, bir el hareketiyle adamların insusturdu.

"Büyük olasılıkla bu yöne doğru ilerleyen beş ya da altı bin savaşçısı var." Rakamlar ağzından çıkarken, savaşçılar arasında bir kez daha şaşkınlık ve dehşet dolu mırıltılar dolaştı.

Skandiyalılar'dan birtanesi öne çıkıp, "Ne istiyorlar, Erak?" diye sordu. "Burada ne işleri var?"

Soruyu yanıtlayan Orman Muhafızı oldu. "Her zaman ne istedilerse onu," dedi sertçe. "Topraklarınızı istiyorlar. Ve onları sizden almaya geldiler."

İzleyicileri şaşkın şaşkın bakışıyordu. Erak, durumun kontrolünü eline alma zamanının geldiğine karar verdi.

"Eh, kolay lokma olmadığımızı görecekler," dedi. Savaş baltasını küçük bir yay çizerek arkasındaki savunma hattına doğru savurdu. "Biz kaleyi savunup onları oyalarken birimiz de Hallasholm'a haber götürecektir. Beş bin kişi olabilirler, ama geçide küçük gruplar halinde girmeleri gerekecek. Onları en azından dört ya da beş gün boyunca burada tutabiliriz."

Skandiyalılar, savaş çığlıkları atarak bu fikri beğendiklerini gösterdiler. Adamların bazıları, baltalarını etrafa savurma-

ya başlamıştı bile. Artık bir harekât planı olduğu için Erak'ın kendine güveni de artıyordu. Bir Skandiyalı'nın zihnine hitap eden bir plandı bu. Basitti; karmaşık unsurları yoktu, kolaylıkla devreye sokulabiliyordu. Ve her zamanki gibi biraz düzensizdi. Erak, kendi boyundaki uzun yayına dayanarak sessiz bir şekilde onu izlemekte olan Halfa döndü.

"Atını yeniden ödünç almak zorunda kalacağız," dedi sürdüğü midilliyi başıyla işaret ederek. "Adamlarımdan birini, haber vermesi için Hallasholm'a göndereceğim. Diğerlerimiz de burada kalıp dövüşecek." Skandiyahlar'dan yine vahşi çılgınlık yükseldi. "Size gelince, kalıp bizimle dövüşebilir ya da yolunuza gidebilirsiniz. Bana göre hava hoş," diye ekledi Erak.

Halt, bir hayal kırıklığı ifadesiyle başını iki yana salladı.

"Ayrılmamız için artık çok geç," dedi açıkça. Genç yol arkadaşlarına dönerek özür dilercesine omuz silkti. "Temuçiler'in ana gücü, Tötönya'ya uzanan yolun hemen karşısında duruyor. Burada kalmaktan başka çaremiz yok."

Will, Evaniyn ve Horace'a bir göz attı. Karın boşluğunda sıkıntılı bir ağrı peydahlanıyordu. Kaçmaya, eve dönmeye o kadar yaklaşmışlardı ki.

"Benim hatam," diye devam etti Halt, esaretten yeni kurulan dostlarına seslenerek. "Temuçiler'in niyetini öğrenmek üzere yola koyulmak yerine sizleri hemen göndermeliydim. Olsa olsa bir keşif birliğidir, diye düşünmüştüm. Bunun bir istila gücü olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

"Sorun değil. Hah," dedi Will. Akıl hocasının özür dilediğini ya da kendisini suçladığını görmekten nefret ediyordu

Will'in gözünde Halt'un yaptığı hiçbir şey hatalı değildi. Horace da aceleyle söze karıştı.

"Burada kalır Skandiyalılarla birlikte onları geri püskürtürüz," deyince, yakınlardaki deniz kurtlarından biri, onun sırtına gönülden bir şaplak indirdi.

"Aferin evlat!" dedi adam. Bunun üzerine diğerleri de koro halinde ona katıldılar. Ama Halt, başını iki yana sallıyordu.

"Kimse burada kalmamalı. Bunım bir anlamı yok."

Bu sözler, Skandiyalılar'ın öfkeli ve alaylı tepkiler vermesine neden oldu. Adamlarını susturan Erak, gri pelerinli, zayıf Orman Muhafızı'nın karşısında durdu.

"Evet, bir anlamı var," dedi, kaygı verecek derecede yumuşak bir sesle. "Ragnak bize yardım edecek büyük bir güç oluşturuncaya dek onları burada tutacağız. Yirmi kişiyiz. O küçük dilencileri bir süre geçitte tutmak için yeterli bir rakam bu. Katlettikleri garnizon askerleri gibi gafil avlanmayacağız. Burada yalnızca bir düzine adam vardı. Ya onları geçitte tutacak, ya da bu sırada öleceğiz. Onları üç ya da dört gün boyunca tutabilirsek eğer, sonra ne olacağı umurumda bile değil."

"Üç dört saat bile dayanamazsınız," dedi Hah, açıkça. Küçük gruba bir anda nahoş bir sessizlik çöktü. Skandiyalılar, edilen hakaretin büyüklüğü karşısında cevap bile veremeyecek kadar şaşkındı. Kendine ilk gelen Erak oldu.

"Böyle düşünüyorsan eğer," dedi sertçe, "Skandiyalılar'ı savaşırken hiç görmemişsin demektir, dostum." Ağzından çıkan son kelimeyi alaycı ve isyankâr bir ifadeyle söylemişti. Artık diğer Skandiyalılar da sohbete katılmış ve Erak'la hemfikir olup Halt'la dalga geçen öfkeli bir koro oluşmuştu. Orman

Muhafızı, gürültünün azalmasını bekledi. Skandiyalılar'ın, sözleri karşısında takındıkları öfkeli tavırdan etkilenmemişti. Nihayet adamlar sessizleşti.

"Gördüğümü biliyorsun," dedi gözlerini Erak'ın üstünden çekmeden.

Skandiyalı lider, kaşlarını çattı. Hah'ım bir savaşçı ve strateji uzmanı olarak şöhretinden haberdardı. Ne de olsa bir Orman Muhafızı'ydı. Esrarengiz Orman Muhafızları Birliği'ni, anlamsız hakaretler ya da hatalı imalarda bulunmayacaklarını bilecek kadar tanıyordu Erak.

"Mesele şu ki," diye devam etti Hah, "sen hiç Temuçiler'i savaşırken gördün mü?"

Sorusunun, soğuk havaya asılı kalarak kulaklarda çınlamasına izin verdi. Skandiyalılar, bir an için ses çıkarmadı. Elbette ki hiçbir Temuçiler'i dövüşürken görmemişti. Dikkatleri üzerine çektiğini gören Halt, devam etti.

"Çünkü ben gördüm. Ve Temuçi generali olsam ne yapardım, size anlatayım."

Kolunu, küçük savunma hattının üzerinde dev gibi yükselen geçidin dik kısımlarını da içine alacak şekilde uzattı. O kısımda yetişen çam ağaçları, geçidin dik kenarlarına tutunuyor, kaya ile karlı toprak içinde köklerini dayayacak bir nokta arıyorlardı.

"Bir grup adamımı şu tepedeki geçide gönderirdim. İki yüz kişi kadar. Ve savunma hattından kafasını kim dışarı çıkarırsa temizlemelerini isterdim."

Kalabalığın gözleri, Hah'un kolunu takip etti. Skandiyahlar'dan biri, kestirip atan bir tavırla homurdandı.

"Oraya asla çıkamazlar. O duvarlar aşılamaz!"

Halt, dönüp adamın gözlerinin içine baktı. Savaşçının, yanlış düşündüğünü anlamasını istiyordu.

"Aşılamaz değil. Aşılması çok zor ama oraya çıkacaklar. İnan bana, bu insanları tanıyorum ve neler yapabileceklerini biliyorum. Belki tırmanırken elli kişı hayatını kaybedecek ama bunu önemsiz bir kayıp olarak görecekler."

Erak, hızla zayıflayan gmşığında daha iyi görebilmek için gözlerini kısıtı ve savunma hattının tepesindeki kayalıklan inceledi. Belki de, diye düşündü. Orman Muhafızı haklıdır. İpler, makaralar ve eliyle seeeği, kurt gemilerindeki kocaman yelkenleri ocuk oyuncağı gibi indirip kaldırabilen küçük bir ekip sayesinde oraya tırmanabileceğini geçirdi aklından. Ama Temuçiler'in atları var, diye düşündü.

İtirazını dile getirerek, "Atlarını yukariya asla çıkaramazlar ki," dedi.

"Orada ata *ihitiyaları* yok ki," diye karşı ıktı Halt. "Tek yapmaları gereken, orada oturup oklarını üzerinize yağdırmak. Garnizon geçide hükmediyor belki, ama o tepeler de garnizona hükmediyor."

Erak, uzun süre bir şey söylemedi. Sonra başını kaldırıp bir kez daha geçidin duvarlarına baktı. Orada ağaçlara yer varsa, diye mantık yürüttü, adamlara -kararlı askerlere- da vardır. Peşlerindeki Temuçiler'in kararlı savaşçılar olduğunu ilk elden öğrenmişti.

"Şunu kabul edin," diye devam etti Halt, "bu savunma hattının, hiçbir zaman gerçek bir savunma noktası olması düşünülmedi. Yalnızca sınırı geçen kişiler için bir kontrol noktası

olarak tasarlandı, hepsi o. Bir istila ordusuna karşı koyacak şekilde konumlandıramadı."

Erak, Orman Muhafızı'nı inceledi. Düşündükçe Halt'un söyledikleri kulağına giderek daha mantıklı geliyordu. Kayalıklara yerleşen yüz okçunun baskısı altında kalenin içinde kapana kısıldıklarını gözleri önüne getirebiliyordu. Üstelik uzun menzilli saldırılara karşılık vermeleri de olanaksızdı.

"Haklı olabilirsin," dedi usulca. Esrarengiz Orman Muhafızı'nın kararlarına saygı duymaya başlamıştı. Ayrıca Halt'un bu Doğulu süvariler konusunda ondan çok daha bilgili olduğunu kabul edebilecek kadar da dürüst biriydi Erak. Orman Muhafızı'nın şu ana dek Temuçiler hakkında tüm söyledikleri doğru çıkmıştı. Birden kararını verdi; kontrolü Halfa bırakacaktı.

"Ne yapmamızı önerirsin?" diye sordu, şaşkına dönen adamlarının bakışlarına aldırmış etmeden. Erak'ın aldığı zor kararı onaylayan Hah, başını salladı.

"Bir konuda haklıydın," dedi. "Ragnak'ın uyarılması gerek. Burada daha fazla zaman kaybetmemizin bir anlamı yok. Temuçiler'in tüm orduyu harekete geçirmesi, en az yarım günlerini alır. Bu dar geçitten geçmeleri ise birkaç gün. Elimizdeki zamanı değerlendirelim. Hallasholin'a doğru ölümüne at sürecek ve koşacağız."

ON YEDİ

Hallasholm'a doğru yola çıkmalarından kısa bir süre sonra karanlık bastırmıştı. Buna karşın, berrak gökyüzünde tüm güzelliğiyle yollarını aydınlatan ay sayesinde yollarına devam ettiler.

Kontlarının arkasındaki Skandiyalılar tempolu bir şekilde koşarken. Halt, Evaniyn ve çocuklar ise at sırtında yol alıyordu. Halt Erak'a Temuçi atına binmesini önermiş ama kont, bu öneriyi hevesle reddetmişti. Toprağı öpecek haldeydi ve bir daha ayağını yerden kesmemeye kararlıydı. Uylukları ve baldırları, gün boyunca at sırtında geçirdiği saatlerden dolayı ağriyor, sırtı, ona kocaman bir çürükten ibaretmiş gibi geliyordu. Yürüyerek kaslarını saran kramplardan kurtulduğu için çok memnundu.

Halt, Skandiyalılar yürüyor olsalar bile, tempolarından memnundu. Diğer eksiklikleri ne olursa olsun, deniz kurtlarının kondüsyonu üst düzeydeydi. Saat başlarında verilen kısa molalar eşliğinde bu düzenli tempo gece boyunca korunacaktı.

Horace, bir noktada Vurucu'yu hızlandırıp Halt'un yanına geldi.

"Bizim de yürümemiz gerekmez mi?" diye sordu. Halt, ona şaşkın bir bakış fırlattı.

"Neden?" diye sordu. Aklındakini nasıl dile getirmesi gerektiğini bilemeyen Horace, omuz silkti.

"Bilirsin, dostluk göstergesi olarak," dedi sonunda. "Bir tür yoldaşlık hissi uyandırmak için."

Halt, yoldaşlığın. Savaş Okulu eğitiminin ilk yıllarında özellikle vurgulanan bir kavram olduğunu biliyordu. Şu zorlu şövalye düsturlarının bir parçasıydı. Bazen içinden, Redmont Şatosu Savaş Okulu'nun başı Sör Rodney'nin, öğrencilerine bunun yerine pratik davranma kursları vermiş olmasını diliyordu.

"Eh, *bacaklarının ağrmasına* neden olacak," diye cevap verdi sonunda. "Bunun bir anlamı yok, Horace. Yürüyor ya da ata biniyor olmamız, Skandiyalılar'ın umurunda bile değil. Umurlarında olmayan bir şeyi yapmamızın anlamı yok."

Horace, birkaç kez başını salladı. İşin doğrusu. Hah önerisini reddettiği için rahatlamıştı. Kar içinde bata çıka yürümek-tense, at sırtında olmaktan memnundu. Skandiyalılar'm da on-lar yürürlerken Araluenliler'in at sırtında yolculuk etmelerine güvenmiş gibi bir halleri yoktu hiç.

Hah, verilen kısa molalardan birinde Will ile göz göze geldi ve eliyle çocuğa onu takip etmesini işaret etti. Kann içine gelişi güzel yayılmış grubun biraz uzağına çekti onu. Skandiyahlar'dan bazıları onları gözucuyla izliyordu ama ne yaptıkları çoğunun umurunda bile değildi.

İşitme menzilinde kimsenin olmadığına kanaat getirince Halt, Will'i yanına çekerek elini onun omzuna koydu.

"Şu Eralc denen herif," dedi. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Will, kaşlarını çattı. Erak'ın Keltika'daki köprüde onları yakalamasının ardından takındığı tavırları gözünün önünden geçirdi. Öncelikle onları Morgarath'a teslim etmeyi reddedererek saklamıştı. Sonrasında, Beyaz Fırtına Denizi'ni aşarken ve Skorghijl'de kaldıkları süre boyunca, Evaniyn'le ona biraz kaba da olsa iyi davranmış, hatta bir parça saygı bile göstermişti. Son olarak da Hallasholm'dan kaçmalarına yardım etmiş, kıyafet, erzak ve bir midilli ayarlayarak dağlardaki avcı kulübesine nasıl varacaklarını tarifetmişti.

Bu soruya verebileceği tek bir yanıt vardı.

"Onu seviyorum," dedi. Halt, bir iki kez başını salladı.

"Evet," dedi. "Ben de öyle. Ama ona güveniyor musun? Bu, sevmekten farklı bir şey."

Will, yanıt vermek için çabucak ağzını açtı ama düşüncesizce konuşmaktan korkarak sustu. Hemen ardından bunu uzun uzadıya düşünmesine gerek olmadığını fark edip, "Evet," dedi. "Güveniyorum."

Halt, çenesini ovuşturdu. "Korkarım ben de senin gibi düşünüyorum."

"Eh, kaçmamıza yardımcı olduğunu biliyorsun. Halt," dedi Will ve Orman Muhafızı da onaylarcasına başını salladı.

"Biliyorum," dedi. "Ben de tam bunu düşünüyordum."

Çocuğun meraklı bakışlarının farkındaydı, ama başka bir şey söylemedi. Küçük grubun üyeleri kıyıya doğru yol almaya devam ederken. Hah da Hallasholm'a vardıklarında Will ile Evaniyn'i nasıl koruyacağını düşünüyordu. Skandiyalılarla

geçici olarak, yalnızca şartlar öyle gerektirdiği için, müttefik olmuştu. Ancak Skandiya başkentine döndüklerinde, kaçak kölelerin başına ne geleceğini bilmiyordu. Skandiya Yüce Kontu Evaniyn'in gerçek kimliğini öğrenirse, kızın başı **büyük** belaya girebilirdi.

Bununla birlikte, kır saçlı Orman Muhafızı'nın gidebileceği tüm yollar kapalıydı. Güney yolu, binlerce Temuçi savaşçısı tarafından kesilmişti ve yanındaki üç gençle beraber aralarından geçip gitmelerine olanak yoktu. Will ile yalnız olsalar, aradan sıyrılabilirlerdi belki ama ondan bile emin olamıyordu. Zaten Temuçiler'i, Horace ile Evaniyn yanlarındayken fark edilmeden içlerinden geçemeyeceklerini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Dolayısıyla, şimdilik Hallasholm yolunda ilerlemekten başka çareleri yoktu. Halt bir tekne çalmayı planlıyordu. Ya da Erak'ı ikna edip onları kıyının güneyine bırakmasını sağlayacaktı ki yol arkadaşları, bu sayede hareket halindeki Temuçi ordusunun arkasında kalacaktı. Bir süre sonra Skandiyalı Kont ile bir şekilde uzlaşması gerekecekti.

Fırsat, ayağına bir sonraki molada geldi. Fırsatı yaratan kişi de bizzat Erak oldu. Askerleri çam ağaçlarının altında yatarken, Erak, dikkat çekmemeye çalışarak Halfa yaklaştı. Hah, o sırada, matarasından Abelard'ın branda kabına su koymakla meşguldü. Skandiyalı kaptan yanında beklerken, hayvan da suyunu gürültüyle içiyordu. Halt, Erak'ı fark etse de işine devam etti.

Abelard su içmeyi bitirdiğinde, başını kaldırmadan sordu. "Bir şey mi söyleyecektin?"

Eralc, acemi hareketlerle ağırlıgmı bir ayağından diğerine veriyordu.

"Konuşmamız gerek," dedi sonunda.

Halt omuz silkerek "Bana zaten konuşuyormuşuz gibi geliyor," dedi. Tarafsız bir ses tonu kullanıyordu. Skandiyalı liderin ondan bir istekte bulunacağını anlamıştı ve bunun, bir tür pazarlık fırsatı olabileceğini hissediyordu.

Erak, adamlarının onu duymadıklarından emin olmak için etrafına bakındı. Yapacağı teklifin hoşlarına gitmeyeceğinden emindi. Yine de bunun iyi bir fikir olduğunun bilincindeydi. Gerekliydi de.

"Dikenliagaç Savaşı'ndaki sendin, değil mi?" dedi sonunda. Hah, ona doğru döndü.

"Oradaydım," dedi. "Tıpkı birkaç yüz arkadaşım gibi."

Skandiyalı, sabırsız bir el hareketi yaparak, "Evet, evet," dedi. "Ama Uderleri, onlara taktik veren sendin, öyle değil mi?"

Halt, ilgisizce omuz silkti.

"Samrim öyle," dedi dikkatle. Skandiyalılar, Dikenliagaç Ormanı'ndaki savaşta yenilgiye uğramıştı. Halt, Erak'ın Araluen güçlerine liderlik eden kişiden intikam alma peşinde olup olmadığını merak etti. Skandiyalı'yı tanıdığı kadariyle buna pek ihtimal vermiyordu ama belli de olmazdı.

Ancak Erak, düşünceli bir tavırla başını sallıyordu. Yere çömelerek bir çam dalıyla yere rastgele işaretler çizmeye başladı.

"Ve şu Temuçiler'i de tanıyorsun, öyle değil mi?" dedi. "Nasıl savaştıklarının, ordularının nasıl kumanda ettiklerini biliyorsun sanki?"

Başıyla onaylama sırası Halt'taydi şimdi. "Söyledim ya. Bir süre aralarında yaşadım."

"Yani..." Erak sustu ve Halt, adamın can alıcı noktaya varmak üzere olduğunu fark etti. "Güçlü ve zayıfyanlarını biliyorsundur herhalde?"

Orman Muhafızı, kısa, keyifsiz bir kahkaha atarak "Zayıflıklarının fazla olduğunu söyleyemeyeceğim," dedi ama konuştuğu ağaç dalını toprağa derinlemesine saplayan Erak, ısrar ediyordu.

"Ama onlarla ne şekilde savaşmak gerektiğini biliyorsunuzdur? Onları nasıl ah edebileceğimizi?"

Halt, konuşmanın ne yöne gittiğini kavradı ve içinde bir umut ışığı yandı. Will ile Evaniyn'i korumak için ihtiyaç duyduğu pazarlık avantajı, eline geçmek üzereydi.

"Biz bireysel savaşçılarız," dedi Erak usulca, kendi kendine konuşurcasına. "Organize değiliz; stratejimiz bulunmaz. Öyle büyük planlar yapmayız."

"Siz Skandiyalılar, epeyce savaş kazandınız," diyerek, kibarca araya girdi Halt. Erak bakışlarını kaldırıp ona bir göz attı. Adamın söylemek üzere olduğu şeyden hiç de hoşlanmadığını görebiliyordu Halt.

"Normal karşılaşmalarda. Bire bir dövüşlerde. Hatta bire ikilerde. Karmaşık unsurları olmayan düz çatışmalarda. Yalnızca bilek gücüyle kazanılan savaşlarda. O işlerde iyiyiz. Ama bu... bu değişik bir şey."

"Temuçiler, muhtemelen dünyanın en etkili savaş gücüdür," dedi Hah. "Güney çöllerindeki Arridiler'i saymazsak tabii."

İkisi de sustu. Halt, Skandiyalı'nın son adımı atmasını bek-

liyordu. Adamın derin bir nefes aldığını fark etti. Sonunda Erak konuştu.

"Bize onlan nasıl yeneceğimizi gösterebilirsin."

Kutu açılmıştı sonunda; tam da Halt'un beklediği öneriydi bu. Dikkatle, çengele asması gereken bir balıkla oynuyormuşçasına, heyecanının sesine yansımadığından emin olarak cevap verdi.

"Yapabilseydim bile, öyle bir fırsata sahip olacağımdan şüpheliyim," dedi, elinden geldiğince ilgisiz görünmeye çalışarak. Erak'ın başı hızla döndü ve gözleri öfkeyle parladı.

"Ben sana bu fırsatı verebilirim," dedi. Halt, savaşçının öfkesine aldırmadan gözlerinin içine baktı.

"Sen Yüce Kont değilsin," dedi açıkça. Erak, onayladığını belli ederek başını salladı.

"Bu doğru," dedi. "Ama kıdemli bir savaş lideriyim. Savaş Konseyimizde belli bir ağırlığım vardır."

Halt, ikna olmamış gibiydi. "Diğerlerini bir yabancının liderliğine ikna edebilecek kadar ağır mı?"

Erak, kararlı bir şekilde başını iki yana salladı.

"Lider olarak değil," dedi. "Skandiyalılar, senin doğrudan vereceğin emirleri asla dinlemez. Herhangi bir yabancının vereceği emirleri de. Ama bir danışman; strateji uzmanı olabilirsin. Konseyde stratejik düşünceye ihtiyaç duyduğumuza inanan başkaları da var. Binlerce bireysel savaşçı olarak değil, birbirine bağlı tek bir birim halinde savaşmamız gerektiği anlaşılabacaktır. Mesela Borsa, bu konuda benimle hemfikir olmaktadır."

Halt, şaşkın bir ifade takındı. "Borsa mı?" Skandiyalı liderlerden bazılarının adlarını biliyordu ama bu isim ona tanıdık gelmemişti.

"Müdür deriz ona; Ragnak'ın teşrifatçısı," dedi Erak. "Bir savaşçı değildir ama Ragnak, onun görüşlerine ve aklına saygı duyar."

"Şu konuyu açıklığa kavuşturalım," dedi Halt, usulca. "Benden strateji danışmanı olarak size katılmamı ve Temuçiler'i yenmeniz için size yardımcı olmamı istiyorsun. Peki, Ragnak'ı buna ve beni gördüğü an öldürmemeye ikna edebileceğine inanıyor musun?"

Erak, anlamayan gözlerle bakmaya devam ediyordu. Halt, devam etti.

"Araluenlileri hiç sevmediğini biliyorum. Ne de olsa oğlunu Dikenliagaç'ta kaybetti."

"Benim korumam altında olacaksın," dedi Erak sonunda. "Ragnak'ın ya bu duruma saygı göstermesi ya da benimle dövüşmesi gerekecek. Ve bunu yapmaya hazır olduğunu hiç sanmıyorum. Konseyi ikna etsem de etmesem de -ki bence yapabilirim -Hallasholm'da bulunduğun sürece güvende olacaksın."

Ve işte, Halt'un beklemekte olduğu fırsat bir anda çıkıvermişti karşısına.

"Ya yol arkadaşların?" diye sordu. "Will ve kız, eski birer Skandiya kölesi."

Erak, meseleyi kestirip atarcasına bir işaret yaptı. "Yurdu muzun işgal ediliyor olduğu gerçeğinin yanında küçücük bir mesele o," diye cevap verdi. "Dostların da güvende olacak. Sana söz veriyorum."

"Her ne olursa olsun mu?" diye ısrar etti Halt. Skandiyalı'nın kelimesi kelimesine yemin etmesini istiyordu. Bir kontun ettiği yeminden dönemeyeceğini biliyordu çünkü.

"Her ne olursa olsun," diye cevap verdi Erak ve elini Orman Muhafızı'na uzattı. Sert bir tokalaşma sonucu anlaşma onaylanmış oldu.

"Şimdi," dedi Halt, "yapmam gereken tek şey, şu atlı şeytanları yenecek bir plan yapmak."

Erak, sırtarak, "İşin o tarafı çocuk oyuncağı," dedi. "Esas zor olanı, Ragnak'ı ikna etmek olacak."

ON sekiz

Işler Erak'ın da Halt'un da düşünemeyecekleri kadar yolunda gitti.

Ragnak'ın birçok sıfatı vardı, ama ahmaklık bunlardan biri değildi. Küçük grup, yaklaşık altı bin Temuçi süvarisinin ülkesini işgal etmek üzere olduğu haberiyle Hallasholm'a döndüğünde. Yüce Kont da kafasında Erak'ın yapmış olduğu hesabı yapmıştı. Erak gibi o da bin beş yüzden fazla savaştacak asker çıkaramayacaklarının bilincindeydi- sınıra yakın yerleşim alanları çoktan işgal edildiği için bu rakam düşüktü bile.

Birçok Skandiyalı gibi, Ragnak da savaş sırasında ölmekten korkmuyordu. Ama diğer seçenekleri değerlendirmeden o yola girmenin de bir anlamı yoktu. İşgalcileri yenilgiye uğratmanın bir yolu varsa, o yolu araştıracaktı. Erak, ona Halt'un Temuçiler hakkında bildiklerinden ve Orman Muhafızı'nın hizmetini kiralamaktan söz etmişti. Borsa ile birkaç konsey üyesi de bu fikre sıcak baktıklarını belirtince, yalnızca sembolik bir itirazda bulunmuştu Ragnak. Ele geçirilen kaçak kölelere gelince, çocukları hemen affetmişti. Başka bir zaman olsa, diğer kölelere

gözdağı vermek için firarilerin cezalandınimasını isteyebilirdi. Ama bir istila ordusu kapılarına dayanmışken, yakalanan iki köle. Yüce Kont'un umurunda bile değildi.

Bununla birlikte, Halt'u kendi dairesinde ve yalnız başına görmek istemişti.

Orman Muhafızlan'nı, yeteneklerine ve cesaretlerine saygı duyacak kadar tanıyordu. Ama bu adamı bireysel olarak değerlendirmek niyetindeydi. Bu tür kişisel değerlendirmeler, Skandiyalılar'ın lideri olarak Ragnak'ın en önemli meziyetlerinden biriydi. Bu yeteneğinin göstergelerinden biri de, bağımsız ruhlu, kavgacı savaşçılardan oluşan bir ulusu yönettiği sırada karşısında çıkan çetrefilli durumları çözmesi için Erak'ı görevlendirmesiydi.

Halt, Ragnak'ın özel anlanm -ki Yüce Kont'un kederle farkına vardığı üzere, bugünlerde pek azalmıştı bu dakikalar -geçirdiği, kütük duvarlı, alçak tavanlı odaya götürüldü. Oda, diğer kıdemli Skandiyahlar'ın dairelerini andırıyordu. Çam odunlarının yanmakta olduğu bir şömineyle ısıniyordu ve yıllar boyunca kıyı kasabalarıyla gemilerden yağmalanmış, farklı kültürlerle ait ganimetlerle doluydu.

Odadaki en önemli parça. Sakin Deniz kıyısındaki bir manastırdan alınmış, kocaman bir kristal avizeydi. Onu asabileceği yüksek bir tavanı bulunmayan Ragnak, avizeyi kaba bir çam masanın üzerine yerleştirmişti. Gösterişli avize, odaya hükmediyor ve dar mekânla oldukça uyumsuz bir görüntü sergiliyordu. Dahası, üzerinde o varken masa, işlevini yerine getiremez haldeydi. Üzerindeki elliye yakın minik lambanın güven içinde yanmasını sağlamak da mümkün değildi.

Ama Ragnak, avizeyi çok seviyordu. Yüce Kont açısından bakıldığında, değeri çok yüksek bir sanat eseriymi bu. Nadir görülen ve ortama hiç de uymayan bir güzelliği **vardı**. O nedenle avizeyi odasında tutuyordu.

Halt, ona söylendiği gibi kapıyı vurup içeri girdiğinde, başını incelemekte olduğu parşömeden kaldıran Ragnak, kaşlarını çatı. Savaş deneyimi, onun için fiziksel güç ve cüsseyle eşdeğeri. Önündeki adam dayanıklı birine benziyordu ama yan yana durduklarında, boyu Yüce Kont'un omzuna ancak gelirdi. Ufak tefek bir adamla karşı karşıya olduğu ortadaydı.

"Demek Halt sensin," dedi ilgisiz bir sesle. Kısa boylu adamın ona şüpheyi baktığını fark etti. Cevabı da aynı ses tonuyla geldi.

"Demek Ragnak sensin."

Ragnak'ın kalın kaşları, öfkeyle çatıldı. Ama içten içe karşısındaki adama saygı da duyuyordu. Orman Muhafızı'nın hazırcıevaplığından, karşısında hiçbir korku emaresi göstermeyişinden hoşlanmıştı.

"Buralarda bana 'Yüce Kont' diye hitap edilir," dedi sert bir sesle.

Halt, hafifçe omuzlarını silkti.

"Pekâlâ, Yüce Kont," dedi. "Ben de öyle hitap ederim."

Halt, Yüce Kont'u alıcı gözle, şöyle bir süzdü. Dev gibi bir adamdı ama Skandiya ölçülerine göre normal bir vücudu vardı. Horace'ın birkaç yıl içinde sahip olacağı türden, geniş omuzlar ve dar bir kalçayla süslenen klasik, heykelimsi bir kas yapısı yoktu adamın. Tüm Skandiyalılar gibi onun da enine ve boyuna genişleyen, ayıyı andıran bir vücudu vardı.

Kollariyla bacaklari son derece ıcaslıydı ve tatlı bir şekilde ikiye ayırdığı bir sakalı vardı. Aslında kızıl olan saçlari, adamın yaşlanmasıyla birlikte soğuk bir şömineyi kaplayan külle-ri andırıyordu artık.

Ayrıca, sol gözünün hemen alından başlayıp çenesine kadar uzanan, belli belirsiz bir yara izi vardı. Halt, bunun eski bir savaştan kalma olduğunu düşündü. Bu da son derece doğal bir durumdu. Skandiyalılar, liderlerini idareciler değil, savaşçılar arasından seçiyordu.

Halt'un dikkatini, özellikle adamın gözleri çekmişti. O gözlerde gördüğü nefret, ona oldukça tanıdık gelmişti. Bunu bekliyordu zaten. Ama derin çukurların içine konuşlanan o gözlerde aynı zamanda bir zekâ ve kurnazlık pırıltısı da seçiliyordu. Bu ikincisi, Halt'u rahatlattı.

Ragnak aptalın teki olsaydı, Hallasholm'da hiç de hoş olmayan bir duruma düşebilirdi Halt. Yüce Kont'un Orman Muhafızları'ndan ölümüne nefret ettiğinden ve bu nefretin nedenlerinden haberdardı. Ama eğer zeki bir liderse, Halt'tan faydalanabileceğini kavrar ve insanların iyiliği için kişisel nefretini bir kenara bırakırdı.

"Orman Muhafızları'nı hiç sevmem," dedi Yüce Kont. Onun da zihninden Hah'unkine benzer düşünceler geçtiği belli oluyordu.

"Sevmeniz için de bir neden yok," diye onayladı Halt, "ama benden yararlanabilirsiniz."

"Öyle diyorlar," dedi Skandiya lideri. Orman Muhafızı'nın açıklıslülüğünü bir kez daha takdir ederek.

Oğlunun Dikenliagaç'taki ölümünü ilk duyduğunda, Rag-

nak kederine ve Araluenliler, Orman Muhafızları ve özellikle de Kral Duncan'a karşı duyduğu öfkesine mağlup olmuştu.

Ama üzüntüsü karşısında vermiş olduğu ani ve hızlı bir tepkiydi bu. Gerçekçi biri olarak, oğlunun Morgarath'ın uğursuz güçlerine katıldığında ölüm riskini de göze almış olduğunun farkındaydı. Baskın ve yağma için yaşayan Skandiyalılar için, savaş sırasında ölmek son derece sıradan bir olaydı. Sonuçta Ragnak'ın üzüntüsü değilse de öfkesi, aradan geçen zamanın sonunda sönmüştü. Oğlu, elinde silahıyla, şerefli bir şekilde ölmüştü. Bir Skandiyalı bundan başka bir şey istemezdi zaten. Bu durum, Orman Muhafızları'na karşı bir yakınlık hissettiği anlamına gelmiyordu elbette, ancak yeteneklerine, cesaretlerine ve kıymetli bir rakip oldukları gerçeğine saygı gösterebilirdi en azından.

Hatta olası müttefikliklerine.

Ragnak'ın Kral Dımcın ve ailesine karşı etmiş olduğu yemin ise bambaşka bir meseleydi. Adam savaştan sonra birkaç gün sabretmiş olsa, büyük ihtimalle nefreti hafifleyecek ve daha mantıklı davranacaktı. Ama o, ilk aklına gelen şeyi yapıp, Skandiya tanrıları Vahalara yemin etmişti ve o yeminden geri dönüş yoktu.

Ragnak, Halt'u bir müttefik olarak kabul edebilirdi. Orman Muhafızı'nı tehlikeli bir rakip yapan vasıfların onu Temuçi istilacılarına karşı verecekleri savaşta faydalı bir müttefik haline getirecekleri gerçeğini kabullenebilirdi. Bu onun kişisel seçimi olacaktı. Ama Duncan'ı öldüreceğine dair ettiği yeminden geri dönemezdi.

Tüm bunları aklından geçirirken, kır saçlı Orman

Muhafızı'nın sessizce karşısında durduğunu, onun konuşmasını beklediğini fark etti. Öfkeyle başını salladı Ragnak. Konuşmanın ortasında düşüncelere dalıp gidiyordu bu günlerde.

"Yani," dedi birden. "Bize yardım edebilir misin?"

Halt, tereddütsüz bir ifadeyle "Elimden geleni yapmaya hazırım," dedi. "Ama elimden gelenin ne olduğuna dair henüz hiçbir fikrim yok."

"Hiçbir fikri yokmuş!" diye alayla tekrarladı Ragnak. "Bir de Orman Muhafızları'nın akıllı adamlar oldukları söylenmişti bana."

Halt, başını iki yana sallayıp "Öncelikle güçlü ve zayıflıklarınızı belirlemem gerek," dedi. "Sonrasında da arazinin haritalarına ihtiyacım olacak. Sayıca üstünlüklerini dengeleyecek bir nokta bulmamız gerekecek. Ondan sonra da atıma binip Temuçiler'i bir kez daha gözetlemeye gideceğim. Geçen karşılaşmamızda kıdemli kontunuzu hayatta tutmakla meşguldüm. Tüm bunları yaptıktan sonra sorunun cevap verebilirim."

Bıyığının ucunu çiğneyen Ragnak, Orman Muhafızı'nın sözlerini değerlendiriyordu. Şahsi görüşü bir yana, adamdan etkilenmişti. Kendi savaş stratejisi, genellikle ön cepheden yaptıkları saldırı öncesinde sarfettiği, "Herkes hazır mı? Beni takip edin!" cümlelerinden ibaretti.

Belki de şu Orman Muhafızı gerçekten işimize yarayabilir, diye düşündü.

"Bir şeyi bilmeniz gerek. Yüce Kont," diye devam etti Halt. Orman Muhafızı'nın taviz vermeyen, emredici ses tonuna şaşırarak Ragnak, bakışlarını kaldırdı.

"Sizlere yerleşiminiz, savaşçılarınız ve çeşitli rakamlar

hakkında sorular soracağım. Ülkelerimiz arasında gelecekte yaşanacak bir anlaşmazlık halinde işime yarama ihtimali bulunan sorular bunlar."

"Anlıyorum..." dedi Ragnak usulca. Konuşmanın gittiği yön, hiç hoşuna gitmemişti.

"İçinizden bana yalan söylemek geçecek. Adam sayınızı ve yeteneklerinizi abartmak falan. Öyle bir şey yapmayın."

Yüce Kont, emredici ses tonu karşısında bir kez daha apışıp kaldı. Ama Halt'un gözleri tereddütsüz bakıyordu.

"Size yardım etmemi istiyorsanız, bana karşı dürüst olmanız gerekecek. Kontlarınızın da öyle."

Ragnak, bir iki saniye düşündükten sonra ağır hareketlerle başını salladı.

"Anlaştık," dedi. "Şunu da unutma, sözünü ettiğin durum, senin için de geçerli. Sen de savaş planlarını bize aktarmış olacaksın."

Yüce Kont'un vurguladığı noktayı kavrayan Halt'un ağzının kenarında yeniden küçük bir tebessüm belirdi.

"Doğru," dedi. "Galip gelmek istiyorsak, ikimizin de küçük bir savaşı kaybetmeye razı olmamız gerekecek sanırım."

Bir kez daha karşılıklı bakıştılar. İkisi de diğerinin gözlerinde gördüğü ifadeden hoşlanmıştı. Ragnak aniden kocaman koltuklardan birini işaret etti.

"Otur bakalım!" dedi. Avizenin parlak kristalleri arasında neredeyse kaybolan masadaki Galya şarabı dolu sürahiyi işaret ediyordu.

"Bir kadeh iç ve bana şunu söyle. Şu Temuçiler neden

Skandiya'nın başına bela olmayı seçtiler sence? Tötonya ve Galya'nın içinden güneye inmeleri daha kolay olmaz mıydı?"

Hah, lezzetli kırmızı şaraptan kendisine bir kadeh doldurdu ve büyük bir yudum aldı. Yüzüne memnuniyet dolu bir ifade yerleşti. Ragnak hangi şarapları yürüteceğini çok iyi biliyor, diye düşündü.

"Bunu ben de merak ediyorum," dedi sonunda. O anda iriyari Skandiyalılar'a değil, ufak tefek insanlara uygun bir sandalyede oturuyor olmayı tercih ederdi. Ayakları yere değmiyordu neredeyse; babasının çalışma odasına girmiş küçük bir çocuk gibi hissediyordu kendini. "Buradaki savaşı kazanacak olsalar bile, sizin çetin ceviz olduğunuzu biliyor olmalılar. Tötonlardan daha zorlu olduğunuz kesin."

Ragnak, hemen güneylerindeki, düzensiz grupların hâkim olduğu halktan söz edilmesi üzerine alaycı bir şekilde homurdandı. Tötonların akıbeti, birbirinden ayrı gruplar ve her birini zayıflatan güvensizlik ortamı nedeniyle istilacı gücünün merhametine kalmıştı. İşin aslı, Skandiya çıkarlarının o yöne doğru uzanması halinde, ülkeyi küçük ordusuyla zapt edebileceğine emindi Ragnak.

"Ve Galyalılar da bir o kadar kötü durumdadır," diye devam etti Halt. "Komutayı devralacak bir lider seçemiyorlar. Yani Temuçiler'e kuzeye uzanıp Skandiya'da hırpalanma riskini göze aldırان şeyin ne olduğunu merak ediyordum."

"Ve?" diye sordu Yüce Kont. Halt, şaraptan bir yudum daha aldı ve düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü.

"Kendi kendime, elinizde bu riski almalarına değecek ne

olduğunu sordum," dedi. "Aklıma yalnızca bir tek şey geliyor."

Sustu. Bir tiyatro oynadığının farkındaydı ama karşı koyamıyordu. Beklediği üzere. Yüce Kont öne doğru eğildi.

"Neymiş o? Neyin peşindeler?"

"Gemileriniz," dedi Halt. "Temuçiler, denizleri kontrol etmek istiyor. Ve bu da, istilanın burada sona ermeyeceği anlamına geliyor. Sırada Araluen var."

ON DOKUZ

vaniyn, Will'in atış talimini izliyordu. Hallasholm'un göre derece güvenliğine varmalarının ardından, Halt, ısrarla onun çalışmaya başlamasını istemişti. Will'in sürati ve nişancılığı, Halt'un kabul edilebilir bulduğu seviyenin çok altına düşmüştü ve Orman Muhafızı bu gerçeği çırağına hiç vakit kaybetmeden bildirmişti.

"Altın kuralı hatırlıyor musun?" demişti. Will, uzaklıkları elliyle iki yüz metre arasında değişen hedeflere bir düzine ok attıktan sonra. Will'in uzaktaki hedeflere attığı çoğu ok ıska geçmişti ve çocuk atış aralarında çok vakit kaybediyordu.

Ne kadar kötü atışlar yaptığının farkında olan Will, akıl hocasıyla göz göze geldi. Kaşlarını çatan Halt, hafifçe başını sallamakla yetindi. Horace ile Evaniyn'in onu izlemek için tam da o anı seçmiş olmaları, durumu daha da kötüleştirmişti.

Will "idman yapmak mı?" diye somurtarak cevap vermiş. Halt da başını sallayıp "Evet, idman yapmak," demişti. Attığı okları toplamaya gittiklerinde, kolunu teselli edercesine çocuğun omzuna koydu Hah.

"O kadar da üzölme," dedi ona. "Tekniğin hâlâ iyi. Ama bütün bir kış dağlarda kardan adam yaparak geçirdikten sonra bir anda formunu yakalamayı bekleyemezsin."

"Kardan adam yapmak mı?" dedi Will, dargın bir ifadeyle.

"Dağlardaki koşulların ne kadar zor olduğunu sana..." Halt'un dalga geçtiğini anlayınca sustu. Bununla birlikte. Orman Muhafızı'nın haklı olduğunu itirafetmesi gerekirdi. Bir Orman Muhafızı'nın imzası olan süratiyle neredeyse içgüdüsel bir hale getirdiği keskin nişancılığa ulaşmanın tek yolu, sürekli ve gayretli bir biçimde çalışmaktan geçiyordu.

İlerleyen günler boyunca idman sahasını ziyaret edip, kendi kendine yeteneklerini yeniden geliştirme görevini verdi Will. Gücü ve sağlığının yanında eski yeteneğine de kavuşurken, takipçilerinden oluşan küçük bir grup da onun idmanlarını izliyordu. Deneyimli bir Orman Muhafızı'nın yeteneklerine sahip olmasa da, tekniği sıradan okçulardan çok daha üstündü ve Skandiyalılar ile bazı köleler tarafından saygıyla takip ediliyordu.

Evaniyn ile Horace ise kendilerine birçok etkinlik yaratmışlardı. Yakınlardaki ormanlarda atla gezip tepelere tırmanmak ya da küçük bir kayıkla koyun içine açılmakla geçiyordu günleri. Yanlarında gelmesini istedikleri Will, her defasında antrenman yapması gerektiği bahanesiyle teklifi reddediyordu.

Arkadaşlarıyla vakit geçirebileceği boş zamanı yok değildi aslında. Ama kırık gururuyla o anlarda bile fazladan yapacağı idmanları bahane ederek onlara katılmıyordu.

Will, Skandiyalılar tarafından yakalandığında üzerinde taşıdığı çifte bıçakları kınıyla birlikte Erak'tan geri alınca, ant-

renmanlari da sıklaştı. Gerçek bir stokçu olan Erak, silahlan saklamıştı ve artık gerçek sahibine dönmelerinde bir sakınca görmüyordu. Halt, Will'e, yakın zaman içinde onun bıçak fırlatma yeteneklerini de sınavacağı haberini vermişti. Tecrübeleri Will'e, idmansız geçen ayların fırlatma yeteneklerini de körelttiğini söylüyordu. Dolayısıyla fırlatma tekniği üzerinde çalışmaya başladı. Bir süre sonra Hallasholm kasabası, onun fırlatma bıçağı ve saks bıçağıyla yaptığı atışların sesleriyle çınlamaya başlamıştı.

Will, yayını ve bıçaklarını her geçen gün daha iyi ve hızlı kullanıyor, Hah'un Redmont Kalesi'nin dışındaki ormanda saatler boyunca ona kazandırdığı becerilere yeniden kavuşuyordu.

Artık hedeften hedefe kolaylıkla geçiyor, mesafeleri ayarlayan kolu yayını rahatlıkla indirip kaldırıyor ve ardına dek açtığı gözleriyle yay, ok ve bir sonraki hedefinden oluşan resme odaklanıyordu. Evaniyn'in o gün gelip antrenmanını izlemeyi tercih etmesi, hoşuma gitmişti. Oklar ardı ardına hedeflerin tam ortasına ya da yakınına saplandığında, Will'in içini de vahşi bir sevinç hissi kaplıyordu.

"Eee," dedi öylesine, oklarını hızla iki ayrı hedefe gönderirken. "Horace nerede bugün?"

Oklar birbiri ardına hedefleri buldu ve başını sallayıp doksan derece dönerek daha yakındaki hedeflerden birine okunu fırlatıverdi Will.

Yine başarmıştı. Havada vızıldayan oku, doğrudan hedefe saplandı.

Evaniyn, omuz silkerek "Sanırım suçluluk duymasına ne-

den oldun," dedi. "Biraz antrenman yapması gerektiğini söyledi. Erak'ın tayfasından bazı Skandiyalılarla çalışıyor."

"Anlıyorum," diye yanıtladı Will. Bir yandan da okunun en uzaktaki hedefin tam ortasındaki halkaya gömülmeden önce havada çizdiği yayı izliyordu.

"Peki, neden onu izlemeye gitmedin?" Evaniyn'in nihayet onu izlemeyi seçmesine ve birkaç gündür yanından ayrılmadığı Horace'dan uzaklaşmasına sevinmişti Will. Ama kızın sözleri, sevincini kursağında bırakıverdi.

"Gittim," dedi Evaniyn. "Ama birbirlerine pata küte girişen iki adamı birkaç dakika boyunca izledikten sonra, geçmişini yeniden yaşıyorsun. Geçen güne göre daha iyi durumda mısın diye gelip bir bakayım dedim."

"Ah, öyle mi?" diye yanıt verdi Will, sert sert. "Eh, umarım zamanını boşa harcamamışsındır."

Evaniyn, Will'e bir göz attı. Üç ayrı hedefe -biri elli, biri yetmiş beş ve diğeri de yüz metre ötede bulunan- yaptığı atışlar sırasında çocuğun arkası dönüktü. Çocuğun sesindeki sert tonu da fark etmişti Evaniyn ve arkadaşını rahatsız eden şeyin ne olduğunu merak etti. Yanıt vermek yerine, onun tümü hedeflerini bulan atışları hakkında yorum yapmayı tercih etti.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu. Will durup, başını çevirdi. Kızın sesinde yürekten bir merak vardı. Öylesine sorulmuş bir soru değildi.

"Neyi?"

Evaniyn hedefleri işaret etti.

"Her mesafe için yayı ne kadar kaldırman gerektiğini nere-

den biliyorsun?" diye sordu. Will, bir an için apışıp kalsa da toparlanıp omuz silkti.

"Şey... hissediyorum," dedi belirsiz bir sesle. Ardından yüzünü buruşturarak açıklamaya çalıştı. "Bu bir tecrübe meselesi. Tekrar tekrar yapman halinde, bir çeşit... içgüdüye dönüşüyor sanırım."

"Mesela şu ortadaki hedefi tutturmam için yayı ne kadar kaldırmam gerektiğini söyleyebilir misin bana?" diye sordu Evaniyn. Başını yana eğen Will, birkaç saniye düşündü.

"Yani... o, tek başına yeterli olmaz. Söyleyebilirim sanırım ama... başka şeyler de söz konusu."

Evaniyn, meraklı bir ifadeyle öne doğru eğildi ve Will açıklamaya devam etti.

"Mesela oku fırlatış şeklin... düzgün bir şekilde fırlatmak-sın. Acele edersen okun, hedefinden sapar. Ve gerilim kuvveti-ni de duruma göre değiştirmen gerekir."

"Gerilim kuvveti mi?"

Yayı tamamen gerdiğinde, kirişinde oluşan gerginliği işaret etti Will. "Kirişi ne kadar gerersen, okun arkasına da o kadar kuvvet bindirmiş olursun. Aynı kuvvetle fırlattığın oklar için, farklı mesafelerde farklı sonuçlar alırsın."

Evaniyn, bu bilgiyi aklında tarttı. Kulağa mantıklı geliyordu. Düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü ve bir iki kez başını salladı.

"Anlıyorum," dedi. Sesinde bir parça hayal kırıklığı gizliydi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Will. Evaniyn umutsuzca iç geçirdi.

"Temuçiler geldiğinde bir işe yaramam için belki bana da ok atmasını öğretirsin diyordum," dedi moralsiz bir sesle.

Will, bir kahkaha atarak, "Eh, öğretebilirdim," dedi "tabii önümüzde antrenman yapacak bir yılımız olsaydı."

"Usta bir okçu olmak istemiyorum ki," dedi kız. "Belki bana bir iki temel kural öğretebilirsin diye düşünmüştüm, ki böylece... anlarsın ya..." Kararsız bir tavırla sustu.

Kızın yüzüne güldüğüne pişman olan Will, özür dilercesine başını salladı.

"Korkarım işin gerçek sim, bol bol antrenman yapmaktan geçiyor," dedi. "Sana işin temellerini öğretsem bile, öyle bir iki hafta içinde öğrenebileceğin bir şey değil bu."

Evaniyn, yeniden omuz silkti.

"Sanırım öyle." Sorduğu şeyin imkânsızlığını anlamıştı kız. Kendini aptal gibi hissediyordu ve konuyu değiştirme fırsatını kaçırmadı. "Halt istilacıların o kadar zamanda mı burada olacaklarını düşünüyor, bir iki hafta içinde mi?"

Son okunu da fırlatan Will, yayını zemine bıraktı.

"Bir iki hafta içinde burada olabileceklerini söyledi. Ama biraz daha geç geleceklermiş. Sonuçta Skandiyahlar'ın bir yere gitmeyeceği ortada." Kıza, oklarını toplarken ona eşlik etmesini işaret etti ve antrenman sahası boyunca yürümeye başladılar.

"Halt'un teorisini duydun mu?" diye sordu Evaniyn. "Temuçiler'in Skandiyahlar'ın gemilerini istedikleri için bu-
raya saldırdıktan hakkında olanı?"

Will, başını salladı. "Düşününce mantıklı geliyor. Tötonya

ve Galya'yı istedikleri gibi işgal edebilirler. Ama arkalarında tehlikeli bir düşman bırakmış olacaklar. Ve Skandiyalılar, kıyı boyunca hatlarına saldırılar düzenleyebilir, istedikleri yere istedikleri an baskın yapabilirler."

"Anlıyorum," diye cevap verdi Evaniyn, elli metre uzaklıktaki hedefe saplanmış oku çekerek. "Ama Araluen'i istila etme teorisi sence de biraz abartılı değil mi?"

"Hiç de değil," dedi Will. "Çıkanrken oklann ucuna yakın bir yerden tut," diye ekledi, Evaniyn'in uzandığı diğer oku işaret ederek. "Aksi takdirde oku kırabilir ya da bükebilirsin. Temuçiler'in Galya kıyısında durmaları için hiçbir neden yok. Ama ordularını, Skandiyahlar'ın icabına bakmadan önce gemiyle taşımaya çalışırlarsa, başlan belaya girebilir."

Evaniyn, birkaç saniye sessiz kaldı. "Sanırım haklısın," dedi sonunda.

"Sonuçta bu bir teoriden ibaret," diye cevap verdi Will. "Belki de amaçlan yalnızca Tötonya'ya saldırmadan önce kendilerini güvenceye almaktır. Ama Hah, her zaman en kötü ihtimale göre plan yapmalısın, der. O zaman hayal kırıklığına uğramazsın."

"Sanırım bu öngörüsünde haklı," dedi Evaniyn. "Bu arada nerelerde o? Birkaç gündür ortalarda yok."

Will, başıyla güneydoğu yönünü işaret ederek, "Erak ile Temuçi ilerleyişini gözlemeye gitti," dedi. "Sanırım onları yavaşlatmanın bir yolunu anyor."

Oklarının sonuncusunu da toplayarak kılıfına yerleştirdi. Kolları ve parmaklarını çekip uzatarak kaşlarını gevşetti.

"Eh, ben bir tur daha ok atacağım sanırım," dedi. "Kalıp izleyecek misin?"

Evaniyn, bir an düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Gidip Horace ne yapıyor ona bakacağım," dedi. "Hepinize cesaret vermeye çalışıyorum." Çocuğa gülümsedi, hoşça kal dercesine parmaklarını oynattı ve sahayı çevreleyen çitin kapısına doğru yürüdü. Will, kızın ince, uzun silüetinin arkasından bakakaldı.

"Öyle olsun bakalım," diye mırıldandı, kendi kendine. Evaniyn'i Horace'ın idmanını izlerken aklına getirince, bir kez daha kıskançlıkla doldu içi. Islanmış bir hayvan gibi silkinerek kovdu o hissi aklından. Başını önüne eğerek, sahanın ucuna doğru yürüdü.

"Kadınlar," diye mırıldandı. "İnsanın başını derde sokmak-tan başka bir işe yaramıyorlar."

O sırada yan tarafına düşen gölge, bir an için Evaniyn'in fikir değiştirdiğini düşünmesine neden oldu. İzbandut gibi iki adamın dövüşünü izlemek, sıkıcı bir şey olsa gerek, diye düşündü. Ama gelen, Evaniyn değil, Tyrell'di; Erak'ın ikinci kaptanı Svengal'ın on beş yaşındaki sansın, tatlı yeğeni. Utangaç bir tavırla gülümsüyordu. Will, kızın gözlerinin deniz gibi masmavi olduğunu fark etti.

"Oklarını senin için taşıyabilir miyim. Orman Muhafızı?" diye sordu Tyrell. Will, omuz silkip çözdüğü ok kılıfını kızı uzatarak "Neden olmasın?" dedi alçakgönüllülükle. Bunun üzerine kızın tebessümü, bütün *yüzüne* yayılıverdi.

Teklifini reddetmek kabalık olurdu, diye düşündü Will.

YÎRMÎ

Dallarındaki karın ağırlığına, kocaman gövdesini kemiren sinsi çürümeye ve yıllardır süren kış rüzgârlarına yenik düşen çam ağacı devrileli birkaç sene oluyordu. Ölümünün ardından bile komşuları tarafından korunmuş, karla karışık toprağa devrilmesi engellenmiş gibiydi; iç içe geçen dalları yerle otuz derecelik bir açı yapacak şekilde havada asılı duruyordu.

Ölü ağacın gövdesini kaplayan pürüzlü kabukların üzerinden öne doğru eğilen Hah, gözleriyle Temuçi yürüyüş kolunun yavaş adımlarla geçmekte olduğu vadiyi taradı.

"Ağırdan alıyorlar," dedi Erak, yanından. Şaşırın Orman Muhafızı, dönüp yol arkadaşına baktı.

"Aceleleri yok," diye yanıtladı. "Araba ve ikmal hatlarmı geçitlerden geçirmeleri biraz zamanlarmı alacak. Midilliler, dar geçitlerden hiç hoşlanmaz. Steplerin geniş düzlüklerine aliskinlar "

Süvarilerden oluşan ordu, yavaş ilerleyişine devam ediyordu. Kaşlarını çatan Halt, hiç de düzenli bir ilerleyiş değil, diye geçirdi aklında. Atlar ve arabalar doksan kilometre kuzeydeki Hallasholm'a yaklaşıırken ne bir izci grubu ne de kanatları gözetleyen bir devriye vardı ortada.

Halt İle Erak, yürüyüşü izlemek için, yanlarındaki küçük Skandiyalı grubuyla Temuçi süvarilerinin geçmekte zorlandığı dik, dar patikaları ve dağları aşarak güneydoğuya gelmişti. Askerleri izlerken, Halt'un aklına bir fikir geldi.

"Unutma ki onları yavaşlatmak bizim elimizde," dedi usulca. Bunun üzerine Erak, sabırsızca omuz silkti.

"Neden uğraşalım ki?" dedi açıkça. "Ne kadar çabuk karşılaşırsak, bu işi o kadar çabuk halletmiş oluruz."

"Onları ağırdan aldıkça, bizim de hazırlık yapmak için daha çok zamanımız olur," dedi Halt. "Hem böyle tedbirsiz, rahat ve düzensiz bir şekilde at sürmeleri canımı sıkıyor. Burunları iyice havaya kalkmış."

"Akıllı bir ulus olduklarını söylemiştin sanırım?" diye sordu Skandiyalı. Omuz silme sırası Hah'taydı bu kez.

"Belki de Hallasholm'a vardıklarında onlara cepheden saldıracağınızı bildikleri içindir," dedi. Alınmış gibi görünen Skandiyalı savaş lideri, birkaç saniye akıl yürüttü.

"Bizim taktiklerimizi hiç mi merak etmiyorlar?"

Halt, yüzünde beliren tebessümü engellemeye çalıştı. "Ne tür bir savaş *taktiği kullanıyorsunuz* ki?"

Bir sessizlik oldu, ardından Erak isteksizce cevap verdi,

"Samnm yanımıza gelmelerini bekler ve sonra da... onlara cepheden saldırdık." Dikkatli bakışlarını ufak tefek Orman Muhafızı'na çevirdi ama Halt, ağzından başka bir şey çıkmayacağını açıkça ortaya koyuyordu. Erak nihayet yaralı bir ses tonuyla ekledi. "Ama öyle yapacağımızı *bilmeleri* gerekmiyor."

"Aynen öyle," diye yanıt verdi Halt. "Belki de onlara endişe

verecek bir şey yapmalıyız. Bir miktar dengelerini bozacak ve kendilerinden kuşku duymalarını sağlayacak bir şeyler."

"Bu iyi bir taktik mi?" diye sordu Erak. Orman Muhafızı sıırttı.

"Bizim açımızdan iyi," dedi. "Hem, şüphelenip aklına kurt düşen bir düşmanın cesur ve beklenmedik hareketler yapma ihtimali çok düşüktür. Onları beklenmedik hamlelerden vazgeçirmek de bizim lehimize olur."

Erak, bu sözleri aklında tarttı. Kulağa mantıklı geliyordu. "Ne yapmak istiyorsun öyleyse?" diye sordu.

Halt, gözlerini yanlarındaki yirmi savaşıının üzerinde gezdirdi.

"Şu Olgak," dedi, genç takım liderini işaret ederek. "İtaatkâr biri midir yoksa Skandiya başıbozuklarından mıdır?"

Erak, dudaklarını büzdü. "Şartların uygun olması durumunda, tüm Skandiyalılar birer başıbozuktur," diye yanıtladı. "Ama ben emredersem, istediğimi yapacaktır."

Halt, anladığını gösterircesine başım sallayıp, "O zaman gidip onunla konuşalım," dedi.

Erak, geniş omuzlu genç adamı yanlarına çağırdı. İşareti gören Olgak, sağ elinde kolaylıkla çevirdiği baltası, sol kolunda yuvarlak geniş kalkarıyla öne çıktı. Beklentiyle Erak'a bakıyordu ama Kont, Halt'u işaret etti.

"Orman Muhafızı'nın dediklerine kulak ver," diye emretmesi üzerine, genç adamın gözleri Halfa çevrildi. Orman Muhafızı, Olgak'ı birkaç saniye inceledi. Genç adamın berrak mavi gözlerinde samimi ve dürüst bir ifade vardı. Bakışlarındaki zekâ pırıltısı Hah'un dikkatini çekti. Başını sallayıp aşağıdaki Temuçi ordusunu işaret etti.

"Şu aşağıdaki topluluğu görüyor musun?" diye sordu. Olgak başını sallayınca devam etti, "Ne bir yürüyüş düzenleri var ne de bir gözcüleri. Ayrıca ikmal arabalarıyla destek personeli savaşçılarla iç içe ilerliyor. Temuçiler, normalde bu şekilde seyahat etmez. Şu an neden bu düzende ilerlediklerini biliyor musun?"

Olgak duraksadı ve hafifçe kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. Cevabı bilmediği gibi, bilmesinin ona ne tür bir fayda sağlayacağından da haberi yoktu.

"Çünkü kendilerini güvende hissediyorlar," diye devam etti Halt. "Çünkü siz Skandiyahlar'ın onları bekleyip, cepheden saldırıya geçeceğinizden eminler."

Olgak, başını öne doğru sallıyordu şimdi. Bu kısmı biliyordu. "Saldıracağız, değil mi?"

Halt, Erak'a bir göz attı. Kont, omuz silkti. Skandiyalılar olaylara basit bir çerçeveden bakardı.

"Eh, evet, yapacaksınız," dedi Halt. "Zamanı geldiğinde. Ama şimdilik, onları biraz rahatsız etsek ne güzel olur, değil mi?" Sustu ve imalı bir sesle devam etti, "Yoksa ülkenizin ortasından tatil yapıyormuş gibi geçen orduları izlemekten keyif mi alıyorsunuz?"

Gözlerini istilacılara çeviren Olgak, öfkeyle dudaklarını büzdü. Orman Muhafızı'nın dediği gibi, hep birlikte güle oynaya ilerliyordu kabile.

"Hayır," diye cevap verdi. "Keyif aldığımı söyleyemem. Ne yapabiliriz?"

"Erak ile ben Hallasholm'a döneceğiz," dedi Hah, sözler ağzından çıkarken Skandiya liderinin gerildiğini hissederek

Belli ki Erak, küçük de olsa bir dövüş umudu taşıyordu ve savaşa katılamayacağını öğrenince bozulmuştu. "Ama sen ve adamların, bu gece düşman hatlarına baskın yapacak ve şu arabaları yakacaksınız."

Yayının ucuyla ordunun kıyısında özensizce tıngır mıngır ilerleyen ikmal arabalarının işaret etti. Olgak sıttı ve başını sallayarak "Çok iyi fikir," dedi. Uzanıp genç adamın kaslı kolunu sertçe yakalayan Halt, Skandiyalı'yı gözlerine bakmaya zorladı.

"Yalnız, dinle beni, Olgak," dedi gergin bir sesle. "Vurup kaçacaksınız. Uzun süreli bir dövüşe girmek yok, anlaşıldı mı?"

Genç Skandiyalı bu emirden pek hoşlanmamıştı. Halt, iyice vurgulamak için onu kolundan tutup sarstı.

"Anlaşıldı mı?" diye tekrarladı. "Senin ve yirmi adamının arabaları yaktıktan sonra zafer sarhoşluğuna kapılıp ölmenizi istemiyoruz. Bunun nedenini biliyor musun?"

Olgak, başını isteksizce iki yana salladı. Halt açıklamaya devam etti.

"Çünkü yarin gece, yürüyüş koluna saldırıp daha fazla arabayı yakmanızı isteyeceğim sizden ve hazır girişmişken birkaç Temuçi askeri daha öldürmenizi."

Anlatılanlar, nihayet genç adamın ilgisini çekmeye başlamıştı. Halt'un planı ona mantıklı geliyordu artık.

"Ne kadar onur verici de olsa daha ilk denemenizde ölürseniz, Temuçiler yarin aynı şekilde ilerlemeye devam edecektir, öyle değil mi?" diye sordu Orman Muhafızı. Olgak, anladığını belli edercesine başını salladı.

"Pekâlâ, yürüyüş kolunun her gece farklı bir noktasını vurmanızı istiyorum sizden. Erzaklarını yakın. Atları kaçırin. Nöbetçileri öldürün. Hızlı hareket edin ve sizi bir meydan savaşına zorlamalarına izin vermeyin. Hayatta kalir ve onları rahatsız etmeye devam edin. Anladın mı?"

Artık Orman Muhafızı'nın neden söz ettiğini çok daha iyi kavrayan Olgak, bir kez daha başını öne salladı. "Onları nereden vuracağımızı asla bilemeyecekler," dedi hevesle.

"Aynen öyle," dedi Halt. "Ki bu da tüm yürüyüş kolu boyunca muhafızlar yerleştirecekleri anlamına geliyor. Geceleri daha fazla sayıda nöbetçi görevlendirilecek. Ve tüm bunlar onları yavaşlatacak."

"Kıyı baskınları gibi, değil mi?" dedi genç Skandiyalı, kurt gemilerinin birdenbire ufukta belirip düşmana hazırlıksız saldırımlarını hatırlayarak. "Yalnızca geceleri mi baskın yapmamızı istiyorsun?" diye ekledi.

Halt, bir dakika boyunca düşünüp plan yaptı.

"İlk birkaç gün boyunca, evet. Sonraki günlerde, hızla ağaçların içine ve tepelere çekilebileceğiniz, atlarının peşinizden gelmekte zorlanacağı bir nokta bulun ve gündüz saldırılarına başlayın. Günbatımına doğru olabilir ya da şafak sökerken."

"Onları şaşırtalım mı yani?" dedi Olgak. Halt, dostça bir hareketle genç adamın kolunu kavradı.

"İşin özünü kavradın," dedi ona gülümseyerek. "Ve altın kuralı sakın unutma: Hazırlıksız oldukları yerlere saldıracaksınız."

Olgak, bu sözleri zihninde tarttı. "Hazırlıksız oldukları yere mi saldırıyım?" diye sordu sonunda.

"Süvarilerinin tam olaralc yayılmadığı noktaları vurun. Bırakın onlar üzerinize gelsin. Sizi takip etsinler. Tam size yetişecekleri sırada ortadan kaybolun. Bu kısmı unutma. En önemlisi bu. Hayatta kalmanız gerek."

Genç adamın, aklından geçenleri anladığını görebiliyordu. Olgak, "Hayatta kalmak," diye tekrarladı kendi kendine. "Anlıyorum."

Halt endişeli bakışlarla Erak'a dönüp. "Açık bir dövüşe girmeme emrini senin ağzından duymasına gerek var mı. Kont Erak?" diye sordu.

"Var mı, Olgak, söyle bakalım?" dedi Erak. Genç birlik komutanı, başını hayır anlamında salladı. "Planını anladım. Orman Muhafızı," dedi. "Güven bana. İyi bir fikir bu."

"Aferin sana," dedi Hah usulca. Ardından, Erak'ın sormak üzere olduğunu bildiği sorunu yanıtlamak üzere arkasına döndü.

"Olgak ile adamları işin bütün keyfini çıkarırken biz ne yapacağız?" diye sordu Kont.

"Aşağıdaki dostlarımıza bir karşılama töreni hazırlamak üzere Hallasholm'a gideceğiz," dedi Halt. "Ve gitmişken, yürüyüş kolunu tıpkı Olgak gibi rahatsız etmeleri için yarım düzine baskıncı grubu daha göndereceğiz. Onları yavaşlatacak her adımımızın faydasını göreceğiz."

Erak, ayaklarını karlı zemine sürttü. En sevdiği oyuncağı teslim etmesi istenen bir çocuğa benziyor, diye düşündü Halt.

"Bu söylediğın şeyleri tek başına da yapabilirsin," dedi Erak sonunda. "Ben burada kalıp Olgak ile adamlarına yardımcı olсам nasıl olur?" Ancak Halt, dudaklarının ucunda beliren minik tebessüme karşın, başını iki yana sallıyordu.

"Sana yanımda ihtiyacım var," dedi samimi bir ifadeyle. "İşleri düzene koymak için yetkilerini kullanmamız gerekecek."

Erak, yanıt vermek için ağzını açtı ama Olgak araya girdi.

"Orman Muhafızı haklı, Erak," dedi. "Hallasholm'da sana daha çok ihtiyaç var. Hem zaten, bu işler için biraz yaşlanıyorum artık, öyle değil mi?"

Erak'ın gözleri iri iri açıldı ve esip gürlemeye hazırlandı. O anda, pişmiş kelle gibi sıntan Olgak'ın onunla dalga geçtiğini fark etti. Geniş baltasına bir göz atarak, başını genç adamı uyanırcasına salladı.

"Çok yakında sana ne kadar yaşlandığımı göstereceğim," dedi anlamlı bir ifadeyle. Olgak'm tebessümü, bütün yüzüne yayılmıştı. Skandiyalılar'ı dikkatle izleyen Halt, uzun yayını sağ omzuna geçirip arkasını döndü ve göreve çıkarken Erak'ın isteksizce binmiş olduğu midilliyle Abelard'in bağh olduğu noktaya doğru yürüdü. Abelard'in dizginlerini tek eline alarak, birliğin liderine döndü.

"İyi iş çıkaracağından eminim, Olgak," dedi. Ardından öfkeden hâlâ köpüren Erak'a şüpheli bir bakış atarak usulca ekledi. "Çok cesur bir genç adam olduğun anlaşıyor."

YÎRMÎ BÎR

Temuçi istila gücünün komutam General Haz'kain, çadırına yardımcısının girmesi üzerine, başını sofradan kaldırdı. Pek uzun boylu bir adam olmayan Nit'zak'ın bile dar açıklıktan geçerken eğilmesi gerekmişti. General, keçe halıyla kaplı zemine dağınık bir şekilde atılmış yastıkları işaret edince, rahat bir iç geçiren Nit'zak da kendini yastıklardan birinin üzerine bırakıverdi. Beş saatten beri at sürüp, Temuçi yürüyüş kolunun her yanını kontrol etmekle meşguldü.

Haz'kam, içinden yediği hoş kokulu etli güveç kâsesini yardımcısına doğru iterek yemesini işaret etti. Başıyla teşekkür eden Nit'zak, aralarındaki halının üzerinden aldığı küçük bir kâseye birkaç parça et doldurdu; elinin sıcak etlere her temas edişinde hafifçe irkiliyordu. Seçtiği kocaman et parçasını ağzına atıp iştahla ısırды ve takdirle başım salladı.

"Güzel," dedi sonunda. Haz'kam'ın odalığı -general sefere çıktığında üç karısını da evde bırakırdı- mükemmel bir aşçıydı. General, sefere çıktığında fiziksel güzelliğe kıyasla aşçılık yeteneğine daha fazla önem verirdi. Hafifçe geçirip başını salladı ve kâsesini öne doğru ittirdi. Kâseyi almak üzere hızla

Öne çıkan kadın, hemen sonra çadırın kıvrımlı keçe duvarına yaslanmaya devam etti.

"Pekâlâ," diye sordu general. "Neler buldun bakalım?"

Nit'zak, yemekten değil, vermek üzere olduğu rapordan dolayı buruşan yüzüyle anlatmaya başladı.

"Bu akşam yine saldırıya uğradık," dedi. "Bu kez iki noktadan vurmuşlar. Bir tanesi yürüyüş kolunun arka tarafından. Küçük bir at sürüsü serbest kalıp kaçmış. Hayvanları toparlamak yarım günümüzü alacak. Hemen sonrasında da kıyıdan gelen bir diğer grup, yanm düzine ikmal arabasını yakmış."

Haz'kam, şaşkınlıkla başını kaldırıp, "Kıyıdan mı?" diye sordu. Yardımcısı, başını öne eğdi. Skandiya baskınları, o ana dek kıyıdaki dar düzlüklere kıyasla iç tarafta kalan sık ağaçlıklı tepelerden gelmişti. Baskıncılar hızla hareket ediyor, yürüyüş kolunun savunmasız bir bölgesine saldırıyor ve peşlerinden gitmenin büyük riskler içerdiği orman ve tepeliklerin güvenliğine çekiliyordu. Bu yeni ve beklenmedik gelişme, işleri iyice karmaşık bir hale sokmuştu.

"Gemilerinden bazılarını denize indirdiler sanırım," dedi yardımcısı. "Gündüzleri sırta kadem basıyor, karanlık basınca ortaya çıkıp kara birlikleriyle üstümüze çullanıyorlar. Ardından da tekrar denize doğru geri çekiliyorlar."

Haz'kam, diliyle dışının arasına sıkışan bir et parçasını yoklayarak, "Ve biz de peşlerinden gidemiyoruz," dedi.

Nit'zak başım salladı. "Bu da artık yürüyüş kolunun her iki yanını birden savunmamız gerektiği anlamına geliyor."

Haz'kam, alçak sesle küfrederek, "Bizi yavaşlattılar," dedi.

Muazzam yürüyüş kolunun her sabah disiplinli saflar haline gelmesi için saatler harcanıyordu. Ve yürüyüş başladıktan sonra da kafilenin hızı, en yavaş unsurlarını ikmal ve giyecek arabalarını -hızıyla sınırlamıyordu. Herkes bir aradayken çok daha hızlı ilerleme şansları vardı. Ancak Skandiyahlar'ın düzenledikleri baskınlar nedeniyle daha disiplinli ve organize hatlar oluşturmaya mecbur kalmışlardı. Bu da zaman kaybetmeleri anlamına geliyordu.

Nit'zak da generalle aynı fikirdeydi. "Her gece kampı korumak zorunda olmamız da cabası."

Haz'kam, Temuçiler'in mayalı arpa içkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra, deri tulumu Nit'zak'a uzattı.

"Böyle bir şey beklemiyordum," dedi. "İstihbarat birimlerimizin raporlarına kıyasla çok daha düzenli hareket eden bir düşman var karşımızda."

Nit'zak, içkisinden koca bir yudum aldı ve memnun bir ifadeyle omuz silkti. Tecrübelerine dayanarak ellerindeki istihbarat bilgilerinin hatalı olduğunun farkındaydı.

"Biliyorum," dedi. "Bu insanlara dair duyduğumuz her şey, ayrıntılı bir strateji yürütmeksizin bir cephe saldırısı yapacaklarını işaret ediyordu. Şimdiye kadar işlerini bitirmiş olmayı bekliyordum aslında."

Haz'kam, bir süre düşündü. "Belki de ana kuvvetleri daha hâlâ toplanmamıştır. Sanırım bu şekilde devam etmekten başka çaremiz yok. Başkentlerine vardığımızda karşınıza çıkacaklarım düşünüyorum. Gerçi oraya ulaşmamız da uzayacak ya, neyse."

Önerisini dile getirip getirmemek konusunda bir an için kararsız kalan Nit'zak, kararını verip konuşmaya başladı. "Generalim, baskınların yol açtığı kayıplara aldırmadan yolumuza

devam edebiliriz de. Telifisi mümkün, biliyorsunuz."

Temuçiler'e özgü, duygusuz bir öneride bulunmuştu. İnsan ve erzak kayıplarının daha hızlı bir şekilde dengelenebilmesi halinde, önerdiği seçenek daha değerli bir hale geliyordu aslında. Haz'kam, başım iki yana salladı. Ama bunun nedeni, emri altındaki askerlerin hayatını umursaması değildi.

"Eğer tepki vermezsek, daha büyük bir baskın yapıp yapmayacaklarını bilemeyiz," dedi. "O dağlarda yüzlerce adamları olabilir ve bu basit saldırıların yerine ciddi bir taarruza kalkmaları halinde, başımız derde girebilir. Memleketimizden çok uzaklardayız, biliyorsun."

Nit'zak, uysallıkla başını salladı. Bu onun aklına gelmemişti ama hafifçe itiraz etmekten de geri kalmadı.

"Bize onların böyle bir şeye kalkışabilecek yetenekte oldukları söylenmedi," dedi. Haz'kam'ın gözleri, yardımcısının kilitlendi.

"Yaptıkları baskınlar da cabası," dedi usulca. Genç yardımcısı gözlerini onunkilerden kaçırınca, ekledi. "Adamların günlük yürüyüşten önce saflara ayrılmalarını sağla. Vesaniirim artık geceleri deniz tarafına da nöbetçi dikmeliyiz."

Nit'zak, mırıdanarak aldığı emirleri teyit etti. Bunun, komutanının konuşmaya devam edip birkaç saat boyunca içki tulumunu elden ele dolaştıracaktan o anlardan biri olup olmadığını merak ederek birkaç saniyeliğine duraksadı. Ancak Haz'kam eliyle yardımcısına cadın terk etmesini işaret etmişti bile. Nit'zak, generalin yorgun görüldüğünü düşünüyordu. Seferde birlikte geçirdikleri yılları hatırladı. Haz'kam genç bir adam değildi artık. Ben de öyle, diye düşündü; dizindeki ağn

da bunun bir göstergesiydi. Üstünkörü bir selamlamayla başını eğerek çadır kapısını örten keçenin altından zorlukla geçti ve dışarı çıktı.

Uzaklardan çığlık sesleri geliyordu kulağına. Gürültünün geldiği yöne doğru döndüğünde, dikkatini çeken ilk şey, gökyüzüne yükselen parlak alevler oldu. Usulca küfretti. Lanet olası Skandiyalılar yine bir baskın düzenliyor, diye düşündü.

Yanından geçen bir süvari birliği, saldırının yapıldığı noktaya doğru ilerliyordu. Nit'zak, bir an için atlılara katılmayı düşünerek askerleri izledi ama atlılar vurulan noktaya ulaştıklarında, düşman çoktan kaçmış olacaktı. Bunu düşününce, içinden gelen isteği bastırdı.

YİRMİ İKİ

Skandiya Savaş Konseyi, Büyük Salon'da toplanmıştı. Yan tarafta oturan Will, Halt'un Skandiya lideriyle başlıca danışmanlarına yaptığı sunumu dinliyordu. Yüce Kont'un iki yanına almış olduğu Borsa ve Erak ile Lorak ve Ufak adlı diğer iki kıdemli Kont, Halt'un üzerine kocaman bir Skandiya haritası yaydığı masanın etrafındaydı. Orman Muhafızı, saks bıçağıyla harita üzerindeki bir noktaya vurdu.

"Dün gece," dedi, "Temuçiler buradaydı. Hallasholm ile aralarında yaklaşık altmış kilometre var. Geciktirici baskınlar, tam da istediğimiz gibi gidiyor. Ordunun ilerleme hızı, gün başına otuz kilometreden on ikiye indi."

"Süvariler bundan daha hızlı ilerleyemez mi?" diye sordu Ulfak. Bacağının tekini masanın yanındaki sıranın üstüne yerleştiren Halt, başını iki yana salladı.

"Savaş sırasında yeterince hızlı hareket edeceklerdir," dedi. "Ama şimdilik pek yorulmayan atların yemlenip yavaş hareket etmelerine izin veriliyor. Hem artık Olgak'ın adamlarını yarım düzine farklı grupta takviye ettiğimizden dolayı, günlerinin

yansı, akşamleyin yeniden kuracakları kamplarını toplamayla geçiyor."

Erak'a bir göz atarak ekledi. "Senin şu batı kanatlarına saldırmak için kurt gemilerini gönderme fikrin çok işe yaradı."

Erak, başıyla onayladı. "Mantıklı görünüyordu," diye cevap verdi. "Sonuçta iyi becerdiğimiz şeylerden biri de denizcilik."

Ragnak, kocaman yumruğunu masayı oluşturan çam tomruklara vurdu.

"Baskınlar, çatışmalar, kurnazlıklar! Bunlar bir işe yaramaz! Ana kuvvetimizle çıkıp, bu işi tek seferde halletmenin zamanıdır!" diye ilan etti. Üç konsey üyesi de homurtular eşliğinde Yüce Kont'ım sözlerini onayladı.

"Bunun için bolca zamanınız olacak," diye uyardı Hah. "En önemli konu, onlarla bizim açımızdan uygun olan bir noktada karşılaşmak; bizim seçeceğimiz bir noktada."

Yüce Kont, bir kez daha homurdandı. Halt'un tavsiyelerini dinlemeyi kabul etmişti, evet. Ama şu lanet istilacılar, haftalar-
du- topraklarında fink atıyordu. Ragnak ve bütün Skandiyalılar küçük düşmüştü ve Yüce Kont da bu hakaretin kaynağını ortadan kaldırmak ya da savaş esnasında ölmek niyetindeydi. "Nerede dövüştüğümüzün ne önemi var ki?" diye sordu. "Dövüş dövüştür. Kazanırız ya da kaybederiz. Kaybedersek de onların çoğunu beraberimizde götürürüz!"

Ayağını dayamakta olduğu sıradan kaldıran Hah, saks bıçağını kınına sokarak ayağa kalktı.

"O konuda endişeniz olmasın," dedi buz gibi bir sesle. "Zaten kazanma ihtimalimiz yok gibi bir şey. Ama karşı taraftan **da** mümkün olduğu kadar çok adam öldürelim, olur mu?" Yay-

gara dolu, kibirli laflara alışkın olan Skandiyalılar, Halt'un bu soğuk ifadeleri karşısında gafil avlanmıştı; Halt'un niyeti de buydu zaten.

"Onlar at sırtında savaşıacaklar," diye devam etti Halt. "Askerlerinin sayısı, bizimkinden en az dört kat daha fazla. Bizden hem sayıca üstünler hem de hızlılar. Dolayısıyla mümkün olan en geniş alanda çarpışmak isteyecekler. Geniş bir alanda avantaj, tamamen onlarda olacak. Bizi kuşatacak, etrafımızı saracak ve yapabilirlerse dışarı çekmek isteyecekler." Kontların dikkatini üstüne çekmiş olduğunu görebiliyordu. Hiçbiri durumdan hoşnut değildi ama en azından anlatacaklarını dinlemeye hazır görünüyordardı.

"Bunu nasıl yapacaklar?" diye sordu Erak. Halt, önceki gün Erak ile bunu konuşmuştu. Konseyin üstünde iyi bir etki bırakmak için, ona zamanı geldiğinde belli başlı soruların sorulmasını istiyordu ve başka birinin sormaması halinde, bu soruları Erak soracaktı. Orman Muhafızı, Erak'a bir bakış fırlattı ama cevabını verirken, *yüzünü* konseye doğru çevirmişti.

"Onların alışlagelmiş taktiğidir bu," dedi. "Ön cephe-den saldırıp şanslarını deneyecek, vurup kaçacaklar. Bir ya da iki noktada gerçekten savaşa tutuşmuş gibi yapacaklar. Vur kaç taktiklerini bir yana bırakıp, meydan muharebesine girişecekler; tam da sizin askerlerinizin isteyeceği şekilde," diye ekledi Ragnak'a bir göz atarak. Yüce Kont, başıyla onayladı.

"Sonra," diye devam etti Halt, "savaşı kaybetmeye başlayacaklar. Saldırılan ahengini kaybedecek ve geri çekilmeye başlayacaklar."

"Güzel!" dedi Borsa. Diğer iki kont da homurtular içinde onayladı. Ama Ragnak, işin içinde başka bir iş olduğunu fark etmişti. O an için bir yorumda bulunmayarak. Halfa devam etmesini işaret etti. Orman Muhafızı, memnuniyetle kendisinden isteneni yaptı.

"Geri çekilecekler. Önce yavaş yavaş, ardından hızlanacak ve panikliyormuş gibi yaparak iyice süratlenecekler. Bir şekilde adamlarınızla teması kaybetmeden geri çekilecekler. Savaşçılarınız, birbiri ardına savunma hatlarınızı terk edecek. Onlar düşmanı kovalarken, Temuçiler de giderek çaresiz bir görüntü sergileyecek. En azından sizin göreceğiniz bu olacak. Ve sonra, doğru anda, yön değiştirecekler."

"Yön mü değiştirecekler?" dedi Yüce Kont. "Ne demek istiyorsun?"

"Adamlarımız birbiri ardına açığa çıktığında ki - hızlı hareket eden güçlü askerler arkadaşlarının önünde olacak - Temuçiler geri çekilmeyi bırakacaklar. Öndeki askerleriniz, kendilerini birden Temuçi süvarileri tarafından kuşatılmış halde bulacaklar. Ve unutmayın ki onların tüm atlı askerleri, aynı zamanda usta birer okçudur. Askerlerinize yaklaşmaya tenezzül bile etmeyecekler çünkü savaşçılarınızı istedikleri mesafeden avlayabilirler. Öndeki arkadaşları öldürüldükçe, arkadaki askerleriniz daha da sinirlenecek. Arkadaşlarını kurtarmak -ya da intikamlarını almak- üzere dışarı akın edecekler. Sırayla her birinin etrafı çevrilecek ve sonunda hepsi yok edilecek."

Şaşkınlıktan sessizliğe gömülmüş beş konsey üyesinin de gözleri, Halt'un üzerindeydi. Orman Muhafızı'nın tarifettiği

senaryo, gözlerinde canlanıyordu. Her biri, adamlarının huyunu suyunu biliyor ve bu tür bir hilenin başarıya ulaşacağını görebiliyordu.

"Temuçiler'in savaşıma yöntemi bu mu?" diye sordu Ragnak sonunda.

"Bu şekilde savaştıklarına şahit oldum. Yüce Kont. Onları defalarca izledim. Temuçiler, savaş sırasında şan şöhret aramıyor. Yalnızca rakiplerini çabucak öldürmenin peşindeler. Savaşçılarımızı yüz yüze dövüşe çağırarak, ardından da on ya da yirmi kişiyle üstlerine çullanacaklar. Öldürücü atış yapma imkânı bulamasalar bile oklarını adamlarınızı sakatlamak için fırlatacaklar. En güçlü savaşçılarınız bile bacaklarına saplanmış on, on beş okla ilerlemeye devam edemez. Çaresiz kaldıkları an Temuçiler onları öldürecektir."

Bakışlarını masa boyunca gezdirdi Halt. Karşı karşıya oldukları tehlikeyi hepsinin görebildiğinden emin olunca, bacaklarını açarak yandaki sıranın üzerine oturuverdi. Odaya çöken sessizliği bozan kişi. Borsa oldu.

"Peki... onlarla nerede çatışmak istiyorsun?" diye sordu. Halt, ellerini soru sorarcasına iki yana açtı.

"Neden çatışmak zorunda olalım ki? Onlar buraya varmadan geri çekilecek kadar zamanımız var. Tepelere ve ormana çekilip kıyı düzlükleri boyunca ilerleyen kuvvetlerini vurkaçlarla sindirebiliriz."

"Kaçalım mı diyorsun yani?" diye sordu Ragnak, öfkeli bir sesle.

Halt, başını birkaç kez öne arkaya salladı. "Evet, kaçalım. Ama yürüyüş kolunu yirmi, otuz, hatta elli noktasından vur-

maya devam edelim. Adamlarini öldürelim. Erzaklarini yakalamOnlarirahatsız edelim. Buistilanın kötü bir fikir olduğunu anlayıncaya dek hayatı onlara zindan edelim. Çekilirlerken de onlari sınıra dek rahatsız etmeye devam edelim."

Konuşmasına ara veren Halt, bu savaşı kazanma ihtimallerinin çok düşük olduğunu farkındaydı. Şansını denemek zorundaydı. Önlerindeki en iyi seçenek buydu. Ragnak'ın başını sağa sola salladığını görünce, içi cız etti. Erak'ın dudakları bile onaylamaz bir tavırla hafifçe kıvrılmıştı.

"Hallasholm'u onlara terk edelim, ha?" diye sordu Ragnak.

Hah, omuz silkti. "Gerekirse evet. Daha soma burayı yeniden inşa edebilirsiniz."

Ama artık konseydeki bütün kontların başları bir o yana bir bu yana sallanıyordu ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu Halt.

"Hallasholm'daki her şeyi onlara bırakalım diyorsun, ha?" diye ısrar etti Ragnak. Bu kez bir cevap vermemeyi tercih eden Halt, kaçınılmaz olanın gelmesini bekledi.

"Ganimetlerimizi -yüzlerce yıllık baskınların meyvelerini-onlara mı bırakalım?" diye sordu Ragnak.

En can alıcı noktanın bu olduğunu biliyordu Halt. Hiçbir Skandiyalı, yıllar boyunca biriktirdiği ganimetleri - açgözlükle evlerinde sakladıkları altınlar, zırhlar, duvar halıları, avizeler ve sayısız diğer nesneyi - bırakıp bir yere gitmezdi. Will ile göz göze geldi ve hafifçe omuz silkti. Şansını denemişti en azından. Yüce Kont'un yanıtını bile beklemedi; Ragnak da golcüsünü ilan etme gereği duymamıştı. Yüce Kont'un ses tonu,

tüm düşüncelerini ortaya koyuyordu zaten. Halt, bir kez daha haritaya yaklaşarak bıçağının ucuyla Hallasholm dışındaki düzlükleri işaret etti.

"Ya da," dedi, "onlari burada, kıyıdaki şu düzlüğün en dar noktasında durdururuz."

Skandiyalılar, haritaya bakmak için uzandılar. Hallasholm ve içindekileri istilacılara terk etme fikri masadan kalkınca, başlar ihtiyatla sallanmaya başlamıştı.

"Buradan bize geniş bir cephe saldırısı yapma imkânlan bulunmuyor. Hareket alanlari kısıtlanacak. Ve şuradaki ağaçlıkların - ve hatta kıyı boyunca yer alan binaların - içine adamlarımızı gizleyebiliriz."

Hah'un tanımadığı diğer iki konttan yaşlı olanı, Lorak, öne ri karşısında kaşlarını çatdı. "Bu bizim savunmamızı zayıflatmaz mı?"

Halt, başını hayır anlamında salladı. "Fark edilir derecede değil. Geçidin en dar olduğu bu noktada sağlam bir savunma hattı kurabilecek kadar adamımız olacak. Temuçiler geri çekilip askerlerimizi yanlarında götürdüklerinde, planlarım yutmuş gibi hareket edeceğiz."

Erak, Halt'un işaret ettiği dar geçidi incelemek üzere öne çıktı.

"Yani bizden istedikleri şeyi mi yapacağız?" diye sordu.

Alt dudağını öne çıkaran Hah, başını eğip, "Onlar öyle sanacak," dedi. "Ama saldırmak için durduklarında, pusuda saklanan güçlerimiz açığa çıkarak onlan arkadan vuracak. Zamanlamayı doğru yapabilirsek, canlarını epeyce sıkabiliriz."

Skandiya Konseyi, toplu halde haritanın üstüne eğilmişti.

Halt'un anlattıklarını kafalarında canlandırınaya çalışan Borsa, Lorak ve Ulfak'ın gözleri önlerindeydi. Planı kavrayan Erak ile Ragnak ise, Halt'u sevindirecek şekilde, başlarını sallıyorlardı.

"Bize en çok fayda sağlayacak olan şey," diye devam etti Halt, "onları askerlerinizin en usta olduğu çarpışma biçimine zorlamaktan geçiyor; herkesin kendinden sorumlu olduğu, göğüs göğüse dövüş. Onları buna zorlayabilirsek, baltalı silahşörleriniz epeyce zayıf verecektir. Temuçiler'in güvenliği, sürat ve harekete dayalıdır. Hafif silahlar taşıyıp hafif zırhlar giyerler. Küçük bir okçu birliğiniz bile olsa, muazzam bir fark yaratabilirdi aslında," diye ekledi. "Ama ne yapalım, herkes her istediğini elde edemiyor işte." Halt, ok ve yayın, Skandiyalılar arasında popüler silahlar olmadığını biliyordu. Gerçekleşmeyecek isteklerde bulunmanın bir anlamı yoktu. Yine de, organize bir okçu grubunun karşı tarafta neden olacağı yıkımı zihninde canlandırabiliyordu. Bu düşüncüyü bir yana atarak omuz silkti.

Kont Erak, bakışlarını gri pelerinli Orman Muhafızı'na doğru kaldırdı. Amma ufak tefek herif, diye düşündü, ama Tanrılar adına, dikkate alınması gereken bir taktik uzmanı.

"Adamlarımız kendilerine hâkim olmalı," dedi Halt'a. "Tuzak kurarken de zamanlamayı çok iyi yapmalıyız. Aksi takdirde orman ve binalardan çıkan adamlar, yerlerini zamanından önce belli ederler."

Omuz silken Halt, "Savaşta'yız," diye yanıt verdi. "Önemli olan, hangi riskleri alman gerektiğini bilmektir."

"Ya sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu kısa boylu,

sakallı yabancının Yüce Kont ve Savaş Konseyi'nin güvenini kazandığını fark eden Borsa. Halt, sertçe gülümsedi.

"Savaşın bitmesini bekle ve kimin galip geldiğine bir bak bakalım," dedi. "Bunların alınması gereken riskler olduğunu o zaman anlayacaksın."

YİRMİ ÜÇ

hait,"dedi Will düşünceli bir sesle; Halt ve Erak ile Al konsey toplantısından çıkıyordu. "Okçularla ilgili söylediğin o şey de neydi?"

Ona şüpheli bakışlar atan Halt, iç geçirerek, "Sonuca büyük etkisi olabilirdi," dedi. "Temuçiler, okçu bir millet. Ama yetenekli okçulardan oluşan bir düşman, karşılarına nadiren çıkıyor."

Will, başıyla onayladı. Uzun yay, geleneksel bir Araluen silahıydı. Belki de ada krallığının doğu kıtasındaki ülkelerden uzak olmasından dolayı, yıllar boyımca Araluen'e özgü bir silah olarak da kalmıştı. Diğer ülkeler ok ve yayı avcılık, hatta spor için kullanıyordu belki. Ama taarruza kalkan bir birliğe ağır kayıplar verdirebilecek güçteki okçu kuvvetlerine, yalnızca Araluen ordularında rastlanıyordu.

"Stratejik bir silah olarak ok ve yayın değerinin farkındalar," dedi Halt. "Ama daha önce karşılarına hiç okçu kuvveti çıkmamış. Bunun kokusunu, Erak ile sınır bölgesinde Temuçiler'den kaçarken almıştım. Arkamızdaki grup, yedikleri birkaç okun ardından, her köşe başında duraksamıştı."

Erak, olanları hatırlayınca usulca güldü. "Doğru söylüyor," diye onayladı. "Halt birkaç tanesini devirince hemen yavaşladılar."

"Ben düşünüyordum da..." dedi WiU. Tereddüt ederek sustu.

Bıyık altından gülen Halt, "Tehlikeli bir ilgi alanı," dedi nazikçe.

Ama Will, devam etmeye kararlıydı. "Belki de bir okçu kuvveti oluşturabiliriz. Yüz kişi bile olsa sonucu etkiler, öyle değil mi?"

Halt, başını iki yana sallayarak, "Buna zamanımız yok, mu," dedi. "Temuçiler, iki hafta içinde üstümüze çullanır. Bu kadar kısa zamanda okçu yetiştiremezsin. Zaten Skandiyahlar'ın da yay kullanmalarını inceliklerinden haberleri yok. İşin alfabesinden başlamak gerekcek; ok nasıl yerleştirilir, kırış nasıl çekilir, ok nasıl fırlatılır... Bildiğin üzere, bu eğitimler haftalarca sürüyor."

"Burada çok sayıda köle var," diye ısrar etti Will. "Ok atmasını bilenleri mutlaka vardır. Tek yapmamız gereken şey, menzil ayarlaması."

Halt, bakışlarını bir kez daha çırağına çevirdi. Onun son derece ciddi olduğunu görebiliyordu. Sürekli akıl yürüten Will'in alnı hafifçe kırışmıştı.

"Peki, bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Orman Muhafızı. Will düşüncelerini toparlarken, alnındaki kırışıklık iyice derinleşti.

"Evaniyn'in bana yönelttiği bir sorudan yola çıktın," dedi çocuk. "İdmanımı izliyordu ve afiş yaparken, vereceğim eğimi nasıl ayarladığımı sormuştu. Ben de ona bunun bir tecrübe meselesi olduğunu söylemiştim. Sonradan düşündüm ki, belki de ona bunu öğretebilirim. Diyelim ki, dört temel pozisyon yarattık..."

Yürümeye ara verdi ve sol kolunu bir yay tutuyormuşçasına kaldırarak, sözünü ettiği dört pozisyonu çizdi. Yere kırk beş derecelik açıda duruyordu kolu. "Bir, iki, üç, dört... işte bu şekilde," diye açıklamaya devam etti. "Okçu gruplarını, menzili ölçüp hangi yükseklikten ok atmalan gerektiğini söyleyen gözçüleriyle birlikte bu pozisyonlarda bekletebiliriz. Başlarındaki kişi doğru menzil tahmini yapabildiği sürece, çok da iyi atışlar olması gerekmiyor," diyerek sözlerini bitirdi.

"Sapma açısı da önemli," dedi Halt, düşünceli bir tavır takınarak. "Diyelim ki ikinci noktadan fırlattığın okun iki yüz metre öteye gideceğini biliyorsun. Böylece atışını, yaklaşan düşmanın o noktaya, ok saldırısıyla aynı anda varacağı şekilde yapabilirsin."

"Şey, evet," dedi Will. "O, aklıma gelmemişti. Yalnızca menzil ayarlanınca, herkesin okunu aynı anda fırlatabileceğini düşündüm. Aynı hedeflere nişan almaları gerekmiyor; Temuçiler'in ortasına da gönderebilirler okları."

"Ama yine de tahmin yürütmen şart," dedi Halt.

"Evet. Ama temelde, sanki ben bir ok atıyormuşum gibi olacak. Tek farkı, ben okumu fırlattığımda, benimle birlikte yüz kişi daha bumu yapıyor olacak."

Halt, sakalını sıvazlayıp, Skandiyalı'ya bir göz attı. "Sen ne düşünüyorsun, Erak?"

Skandiyalı, geniş omuzlarını silkmekle yetindi.

"Konuştuklarınızın tek kelimesini bile anlamadım," diye itirafetti, neşeyle. "Menzil, salma açısı..."

"Sapma," diye düzeltti Will ve Skandiyalı bir kez daha omuz silkti.

"Her ne karin ağnsıysa! Benim için hepsi bir bilmece. Ama çocuk olabilir diyorsa, bence bir dinlemek gerek."

Will, iriyan savaş liderine dönüp gülümsedi. Erak, meseleleri basit yöntemlerle çözmeyi seviyordu. Anlamadığı konularda kafa patlatıp enerjisini harcamıyordu hiç.

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Halt usulca ve Will şaşkınlıkla ustasına baktı. Oysa akıl hocasının, yürüttüğü mantıktaki temel eksikliklere parmak basmasını bekliyordu. Buna karşılık Halt, önerisini ciddiyetle ölçüp biçiyor gibiydi. Sonunda plandaki boşluğu bulan Halt'un sabırsız ifadesini fark etti çocuk.

"Sorun yaylar," dedi Orman Muhafızı hayal kırıklığı dolu bir sesle. "İnsanları eğitmek için yüz tane yayı nereden bulacağız? Bütün Skandiya'da toplasan yirmi yay bile yoktur."

Will'in morali çok bozulmuştu. Elbette ya. Al sana bir sorun işte. Bir tek yayın şekil verilip kullanıma hazır hale getirilmesi bile haftalar alıyordu. Sopa kısmının her iki kol için de doğru miktarda esneyecek şekilde kesilip biçilmesi gerekiyordu. Bir zanaat meselesiydi bu ve ihtiyaçları olan yüz silahı üretecek zaman yoktu. Will, önünde duran taş a bir tane geçirdi ve bunu yaptığına pişman oldu. Ayağında önü yumuşak botlar olduğunu unutmuştu.

"Ben sana yüz tane yay bulabilirim," dedi Erak, Halt'un sözlerini takip eden sıkıntılı sessizliği bozarak. Usta ve çırağın yüzleri, savaş liderine döndü.

"Yüz tane uzun yayı nereden bulabilirsin ki?" diye sordu Halt, uzun bir aranın ardından. Erak, omuz silkti.

"Üç sezon önce Araluen kıyılarında iki direkli bir yelkenli ele geçirmişt看," dedi. Bunun 'baskın sezonu' olduğunu açık-

lamasına gerek yoktu. "Ambarlarından biri, bir sürü uzun yayla doluydu. Belki işe yararlar diye hepsini depoya kaldırmıştım. Çit parmaklığı olarak kullanacaktım," diye devam etti. "Ama o iş için biraz fazla esnek çıktılar."

"Uzun yaylar, genellikle esnek olur," dedi Halt usulca. Erak anlamaz bakışlarla ona bakınca ekledi. "Bir uzun yay, çitlerin parmaklıklarına kıyasla daha esnektir. Kaliteli bir yayda aradığımız özelliklerden biri de budur."

"Eh, sen daha iyi biliyorsundur," dedi Erak, üstünkörü bir ifadeyle. "Her neyse, yaylar hâlâ elimde. Binlerce de ok var. Bir gün işe yarayacaklarını düşünmüştüm işte."

Halt, uzanıp elini savaşçının geniş omzuna koyarak "Ne kadar da haklı çıktın," dedi. "Skandiyahlar'ın her şeyi saklama alışkanlıklarına şükürler olsun."

"Eh, elbette saklıyoruz," diye açıkladı Erak. O nesneleri ele geçirmek için hayatımızı riske atıyoruz. Fırlatıp atmanın bir anlamı yok ki. Neyse, işinize yarayıp yaramayacaklarını görmek istiyor musunuz?"

"Yolu göster. Kont Erak," dedi Halt, hayret ve şaşkınlık içindeki Will'e bir göz atarak.

Erak rihtımdaki, ganimet yığınlarını sakladığı geniş, ahır benzeri depoya doğru yürümeye başladı.

"Mükemmel," diyordu memnun mesut ellerini ovuştururken. "Silahları kullanmaya karar verirseniz, Ragnak'tan parasını alabileceğim."

"Ama bu bir savaş," diye itiraz etti Will. "Hallasholm'un savunmasına yardımcı olacak bir şey için Ragnak'tan para istemeyeceksindir herhalde?"

Erak, kendinden emin bir şekilde gülümseyerek genç Orman Muhafızı'na döndü. "Bir Skandiyalı için, evlat, her türlü savaş aynı zamanda ticaret demektir."

YÎRMÎ DÖRT

Evaniyn, Halt ile Will'in Savaş Konseyi'nden çıkmalarını bekliyordu. İriyan Kont Erak'ın eşliğinde Büyük Salon'un kapısında beliren gri pelerinli Orman Muhafızları'nı karşılamak üzere hareketlense de tereddüt ederek durdu. Will'in dışarıya yalnız çıkmasını ummuştı; çocuğa Erak ile Halt'un yanında yaklaşmak istemiyordu.

Evaniyn'in canı sıkılıyordu ve hiç keyfi yoktu. Bir işe yaramadığını hissediyordu. Hallasholm'un savunmasına katkıda bulunmak adına yapabileceği hiçbir şey yoktu. Will, Skandiya liderlerinin beyin takımının bir üyesiydi artık ve Halt ile Erak'ın yanında toplantılara katılmadığı zamanları da antrenmanla geçiriyordu. Bazen Will'in, ondan uzak kalmak için antrenmanları bahane ettiğini düşünüyordu Evaniyn. Ona ok atmayı öğretmesini istediğinde verdiği tepkiyi hatırlayınca öfkelendi. Will, açıkça yüzüne gülmüştü!

Horace'ın da ondan farkı yoktu. Başlarda Evaniyn ile arkadaşlık etmekten zevk alıyormuş gibi davranmıştı. Ancak daha

sonra, Will'in sürekli idman yaptığını görünce suçluluk hissetmiş ve idman sahasına inerek küçük bir Skandiyalı savaşçı grubuyla çalışmaya başlamıştı.

Tüm bunlar Will'in suçu, diye düşündü kız.

Will akıl hocasına bir şeyler anlatıyordu o sırada. Evaniyn, hüznü bir şekilde Will'in hayatına asla tam olarak dahil olamayacağını düşündü. Ne kadar genç olursa olsun, aralarında güçlü bağlar bulunan, esrarengiz Orman Muhafızı loncasının bir üyesiydi Will. Küçüklüğünden bu yana dinlediği üzere. Orman Muhafızları diğer insanlara fazla yaklaşmazdı. Babası Kral Duncan bile zaman zaman Orman Muhafızı Birhgi üyelerinin ketumluğundan şikâyet ederdi. Bu gerçekleri hatu-laymca, kederli bir ifadeyle arkasını dönerek Will ve ustasını Skandiyalı Kont ile yalnız bıraktı.

Somurtkan bir yüz ifadesi takınarak önündeki taşı tekmeledi. Keşke yapabileceği bir şey olsaydı!

Nereye gideceğini bilemeden kararsız bir şekilde oracıkta bekledi. Will ile Hah'un hâlâ aynı yerde olup olmadıklarına bakmak üzere birden arkasına döndü. Orman Muhafızları gitmişti ama tanıdık, sevimsiz bir sima çarptı gözüne.

Rüzgârlı, kayalık Skorghijl Adası'nda tamştıkları ince dudaklı, kumaz bakış kurt gemisi kaptan Slagor, Ragnak'in Büyük Salonu'nu çevreleyen küçük binalarm birinden çıkıvermişti. Adam kapıda durup Evaniyn'den tarafa bir göz attı. Bakışlarında, kızı rahatsız eden bir şey vardı. Çok iyi bildiği, iyiye işaret olmayan bir şey. Kızın onu gördüğünü fark eden Skandiyalı, arkasını dönerek hızla iki bina arasındaki gölge geçide girdi. Çok tuhaf davranıyor, diye düşündü Evaniyn. Hem meraklandığı hem de yapacak bir işi olmadığı için, adamı takip etmeye karar verdi.

Slagor'un, takip edildiğini fark etmesini istemiyordu kız. Geçidin sonuna doğru yürüyerek, dikkatle etrafına bakındı. Skandiyalı, binayı arkasında bırakmak üzereydi. Binaya paralel ilerleyerek dikkatle bir sonraki geçide girdi ve durup bir kez daha etrafına baktı. Adam, kurt gemilerinin bağlı olduğu nhtıma doğru gidiyordu galiba. Şüpheli hareketlerini gören kimse var mı diye hızla etrafa göz attı. Sokakta kimsecikler yoktu. Evaniyn, denizciyi takibe devam etmeden önce sokağın karşısına geçmeyi ihmal etmedi.

Kız, bir binanınkinden diğerinin gölgesine geçerken, Skandiyalı'nın gerçekten de rıhtıma inmekte olduğunu fark etti. Bu çok doğaldı; herhalde adamın gemisi de limanda demirli duran filoda yer alıyordu. Slagor'un, gemisiyle ilgili işleri var herhalde, diye düşündü. Dikkatini çeken o şüpheli hareketler, büyük olasılıkla adamın o her zamanki sinsi tutumuyla alakalıydı.

Ancak yine de Slagor'un hareketlerinde farklı bir şeyler vardı; bilinçli, hesaplanmış bir şeyler. Evaniyn, Hallasholm'daki durumunun hassas olduğunun farkındaydı. Ragnak, yalnızca kaçak bir köle sandığı kızı cezalandırmak istememişti belki ama gerçek kimliğinin anlaşılması halinde. Yüce Kont'un vereceği tepki ortadaydı. Araluen kraliyet ailesinin tüm fertlerini öldürmeye ant içmişti Ragnak. Slagor'un sinsi bakışlarının arkasında yatan gerçekleri ortaya çıkarmak, Evaniyn için çok önemliydi artık. Hızlanarak dar geçitleri geride bıraktı ve Slagor'un peşinden, geniş rihtım caddesine çıktı.

Arkasına saklandığı binanın yanından gizlice bakınca, Slagor'un yirmi metre önünde olduğunu fark etti. Adamın arkası dönüktü ve takip edildiğinin farkında değildi. Sol tarafta

demirli kurt gemileri, çıplak direklerden oluşan ve suyun hareketiyle sürekli inip kalkan bir ormana benziyordu. Sokağın sağında ise bir dizi kıyı meyhanesi bulunuyordu. Slagor'un, hızlı adımlarla bunlardan birine doğru yürüdüğünü fark etti.

Slagor meyhanenin girişine vardığında, içinden bir his Evaniyn'e hemen önündeki binanın girişine saklanmasını söylemişti. İyi ki de öyle yaptı, zira adam, meyhanenin kapısında durup arkasını dönerek gözleriyle sokağı taramıştı. Kapı girişindeki gölgelerin içine büzülürken yüzünü buruşturdu Evaniyn. Slagor, burada, Hallasholm'un ortasında niye böylesine tedirgindi acaba?

Pek sevilmeyen bir kurt gemisi kaptanı olduğu ortadaydı ama kimse sırfbu nedenden ötürü zarar vermezdi adama. Bu işin içinde bir iş var, diye düşündü Evaniyn ve ne olup bittiğini kesinlikle öğrenmeye karar verdi. Yakınlardaki ahşap iskelelerden birine bağlı duran, Slagor'un gemisi **Kurt DişVm** görabiliyordu. Geminin baş tarafına kazılı, kendine özgü sembolü tanımıştı. Kurt gemilerinin her birinde farklı birer sembol vardı ve bu sembolü. **Kurt Dişi** yalpalayarak Skorghijl limanına girdiği günden beri çok iyi hatırlıyordu kız. Bu gemiyle birlikte Ragnak'ın, babasını ve onu öldürmek için etmiş olduğu Valla yeminine dair haberler de gelmiş olduğu için, sembol bir şekilde aklına kazınmıştı.

Evaniyn, kapının girişinde bir an duraksadı. Derken arkasındaki kapı açıldı ve ellerinde alışveriş sepetleriyle iki Skandiyalı kadın belirdi. Şüpheli gözleri, evlerinin önünde duran yabancıya çevrildi; Evaniyn özür dileyerek yoldan çekilmek zorunda kaldı. Pazaryerine giden kadınların öfkeyle söylediklerini duyabiliyordu. Şimdi de ortalık yerde kalmıştı; Sla-

gor her an meyhaneden çıkıp onu görebilirdi. Duraksayarak kurt gemisine bir göz attı ve kararını vererek, koşar adımlarla **Kurt Dişinin** bağlı olduğu iskelenin önüne geldi. Slagor'un bir süre sonra gemiye döneceğini tahmin ediyordu. Gemiye saklanırsa, adamın ne dolaplar çevirdiğini öğrenebilecekti.

Güverteye bir nöbetçi konmuştu elbette. Ama ondan başka nöbetçi yoktu ve o da kış tarafındaki küpeşteye yaslanmış, nhtımı ve denizi izliyordu. Evaniyn, pruvanın altından emekleyerek gemiye yaklaştı ve küpeştenin üzerinden hafifçe içeri atladı. Yumuşak pabuçları güverteye çarpınca, neredeyse hiç ses çıkmamıştı. Hemen ana güvertenin altında bulunan ve kürekçilerin ağır, beyaz meşe küreklerini çektikleri kürekçi çukuruna indi. Çukur, o an için bomboştu ve Evaniyn'i pruvadaki nöbetçinin bakışlarından saklıyordu. Ancak ona yalnızca geçici bir koruma sağlayacaktı. Bunun farkında olan Evaniyn, saklanabileceği başka bir yer aramaya başladı.

Geminin pruvasında, brandadan bozma bir perdeyle gizlenen, üçgen şeklinde, küçük bir bölme bulunuyordu. Emekleyerek içine girip saklanabileceği büyüklükteydi. Evaniyn, hızla o tarafa giderek ahından geçtiği brandayı eski konumuna getirdi. İri ve sert halatların üzerinde oturuyordu şimdi ve yan tarafına sert bir şey batıyordu. Bunun çapanın tırnağı olduğunu fark etti; halat kangalı sandığı şeyler ise çapanın zinciriydi. İskeleye bağlı duran geminin çapası yukarı çekili duruyordu; Erak'ın adamlarının Beyaz Fırtına'yı geçerlerken geminin çapasını buna benzer bir bölmeye yerleştirdiklerini hatırladı. O an için harika bir saklanma noktasıydı burası. Zamanını boşa harcayıp harcamadığını merak etti Evaniyn. Slagor, meyhaneye büyük olasılıkla içmek için gelmişti ve sert Skandiya

İçkilerinden payına düşeni midesine indirdikten sonra da dairesine dönecekti.

Evaniyn, kayıtsız bir ifadeyle omuz silkti. Yapacak daha iyi bir işi yoktu ya. Bir saat kadar bekleyip "neler döndüğünü" anlamaya çalışacaktı. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikri de yoktu. İçgüdülerine dayanarak Slagor'u takip etmişti. Şimdiyse aynı içgüdüye güvenerek **Kurt DişVne** saklanmıştı; güverteye çıkması halinde kaptanın sözlerine kulak misafiri olmayı umut ediyordu.

İçinde bulunduğu bölme sıcacıktı ve zinciri kenara ittiğinde, uzanabileceği oldukça rahat bir alan çıkıyordu ortaya. Rahatça oturup çenesini dirseklerine dayayarak, brandadaki küçük delikten dışarıyı izlemeye başladı. O sırada rıhtımı gözetlemeye son verip, kıyıda gördüğü birilerine seslenen nöbetçinin ayak seslerini duydu. Kıyıdan yanıt verildi ama sesler, anlam veremeyeceği kadar boğuk geliyordu kızın kulağına. Herhalde nöbetçi, yoldan geçen bir arkadaşına öylesine selam vermiştir, diye düşündü. Esnedi. Bölmenin sıcaklığı, uykusunu getirmişti. Önceki gece. Will ile arkadaşlıklarının her geçen gün daha da yıprandığını düşünerek hiç de iyi uyuyamamıştı. Aranındaki bu yabancılaşmadan ötürü Halt'u suçlamaya çalıştı ama yapamadı. Hırpani sakallı, ufak tefek Orman Muhafızı'nı kendine çok yakın hissediyordu. Halt, Evaniyn'e çekici gelen kuru bir mizah anlayışına sahipti. Hem onu Temuçi keşif birliğinden de kurtarmıştı. İç geçirdi. Halt'un suçu değildi bu durum. Will'in de öyle. Olaylar bu şekilde gelişivermişti işte. Orman Muhafızları, diğer insanlarla kolay kolay anlaşmıyordu. Prenseslerle bile.

Özellikle de prenseslerle.

Düştüğünü zannederek aniden uyandı. Zincirlerin üstünde uykuya daldığını fark etmemişti bile. Ama onu uyandıranın ne olduğunu biliyordu. **Kurt Dişi** denize açılmış, alt güverte birden suyla temas edivermişti. Küreklerin deliklerinde gıcırdayıp gümbürdediklerini duyabiliyordu artık; çaresizlik içinde kapana kısıldığını fark etti.

Kurt Dişi açık denize doğru yol alırken, Evaniyn'in nereye gittiklerine dair hiçbir fikri yoktu.

YİRMİ BEŞ

Ok ve yay kullanmayı bildiklerini iddia eden yüz kadar köle toplanmıştı. Köleleri bulmak kolaydı ama onları Hallasholm'un savunmasına katılmaya ikna etmek, bambaşka bir sorundu.

Kölelerin sözcülüğünü üstlenmiş gibi duran Tötonyalı iriyan bir ormancı. Orman Muhafızları'na şöyle demişti: "Neden Skandiyahlar'a yardım edecekmişiz ki? Bizi aşağılayıp dövmekten ve azıcık yemeğe mahkûm etmekten başka bir şey yapmıyorlar."

Hah, adamın iriyari gövdesini kuşkuyla süzdü. Kölelerin bazıları yetersiz besleniyorsa bile, bu adam onlardan biri değil, diye düşündü. Yine de meseleyi uzatmamaya karar verdi.

"Temuçiler'in eline düşmektense Skandiyahlar'ın kölesi olmayı tercih edebilirsiniz," dedi açıkça.

Kalabalıktan bir diğer adam konuşmaya başladı. Bu seferki güney Galyalı bir köleydi ve tuhaf aksanı yüzünden söyledikleri anlaşılmıyordu. Will sonunda duyduğu sesleri bir araya getirerek adamın ne dediğini çıkarabildi: "Temuçiler kölelerine nasıl davranıyor?".

Halt, elik gibi bakışlarını Galyalı'ya çevirerek "Onların köleleri yok," dedi. Bunun üzerine kölelerden beklenti dolu fısıltılar yükseldi. İri Tötonyalı ormancı, sıntarak bir kez daha öne çıktı.

"O zaman neden bizden onlara karşı savaşmamızı bekliyorsun ki?" diye sordu. "Skandiyalıları yenerlerse, bizi serbest bırakacaklar demek ki."

Arkasındaki kalabalıktan, sözlerini onaylayan kaba mınhı-lar yükseldi. Elini havaya kaldıran Halt, sabırla bekledi. Nihayet curcuna sona erdi ve onlara yapacağı önerileri -özgürlük-ten daha çekici ne olabilirdi ki?- merak eden köle topluluğu, beklenti içinde sakallı adamı izlemeye başladı.

"Ben size," diye söze başladı Halt, herkesin duyabileceği net bir sesle. "Köleleri yok dedim. Köleleri serbest bırakıyorlar *demedim.* "" Sustu ve omuzlarını hafifçe silkerek ekledi. "Gerçi aranızda dindar birileri varsa, onlar ölümü nihai bir özgürlük olarak görüyor da olabilir."

Bu kez kalabalıkta bir hareketlenme oldu. Kendi kendini sözcü tayin eden adam, bir kez daha öne çıktı. Sorusunu sorarken, az önceki kadar özgüvenli görünmüyordu bu kez. "Ne demek istiyorsun, Araluenli? Ölüm derken?"

Halt, aldırmadığını gösteren bir el işareti yaptı. "Her zaman ki şeyler işte; hayatın aniden sona erışı. Her şeyin bitişı. Daha huzurlu bir diyara göç etme. Ya da, kişisel inançlarınıza bağlı olarak sonsuzluk boyutuna geçiş."

Kalabalık, bir kez daha vızıldadı. Tötonyalı, Halt'u yakından inceliyor. Orman Muhafızı'nın blöfyapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Ama..." Adam diğerk sorusunu sorup sormama konusunda kararsızdı; cevabı bilmek isteyip istemediğinden emin değildi çünkü. Arkadaşları tarafından uyarılınca, sözüne devam etmek zorunda kaldı. "Şu Temuçiler bizi neden öldürmek istesinler? Biz onlara hiçbir şey yapmadık ki."

"İşin ash şu," dedi HaU topluluğa, "onlar için hiçbir şey *ifade etmiyorsunuz*. Temuçiler, kendilerini üstün ırk olarak görür. Sizi yalnızca hiçbir işlerine yaramayacağınız -buna karşılık hayatta bırakmaları halinde tehlike teşkil edeceğiniz- için bile öldürürler."

Topluluğun üzerine gergin bir sessizlik çökmüştü. Halt, adamların sözlerini hazmetmesi için bekledikten sonra yeniden konuştu.

"İnanın bana, onları çok iyi tanıyorum." Bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi. "İçinizde Araluenliler olduğunu görebiliyorum. Bir Orman Muhafızı olarak size yemin ederim ki blöfyapmıyorum. Hayatta kalma şansınız Skandiyalılarla birleşip Temuçiler'e karşı savaşmanıza bağlı. Söylediklerimi ölçüp biçmeniz için size yarım saat veriyorum. Araluenliler, diğer arkadaşlara bir Orman Muhafızı'nın sözünün ne anlama geldiğini anlatabilir," diye ekledi. Sonra onu takip etmesi için Will'e işaret ederek arkasını döndü ve diğerlerinin onları duymayacağı bir yere yürüdü.

"Onlara daha fazlasını vermemiz gerekecek," dedi. "Gönülsüz askerler, işimize yaramayacaktır. İnsanın uğruna savaşacağı bir şeyler olmalı ki elinden gelenin en iyisini yapsın. Ve bizim de onlardan istediğimiz şey bu; ölümüne savaşmalan."

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu Will; öğretmenin süratine ayak uydurabilmek için neredeyse koşar adım yürürken.

"Ragnalc'ı görmeye gideceğiz," dedi Halt. "Hallasholm için savaşıacak olan tüm kölelere, savaş sonunda özgür kalma sözü verilmesi gerekiyor."

Will, kuşkuyla bir ifadeyle başını iki yana sallayarak "Bundan hoşlanmayacak," dedi. Hafifçe gülümseyen Hah, dönüp oğlana bakarak, "Bımdan nefret edecek," diye katıldı çırağına.

"özgürlük mü?" diye patladı Ragnak. "Yüz köleye birden özgürlüklerini verelim, ha?"

Halt, mağrur bir ifadeyle omuz silkerek "Toplamda üç yüz kişiler," diye yanıtladı. "Çoğunun beraberinde götürmek isteyecekleri karıları ve çocukları da var."

Yüce Kont, duyduklarına inanamıyordu. Ortalığı inleyen bir kahkaha atarak "Çıldırдың mı sen?" diye sordu Orman Muhafızına. "Üç yüz köleye özgürlüklerini vermem halinde, geriye neredeyse bir tek köle bile kalmayacak. O zaman ben ne yapacağım?"

"Özgürlüklerini vermemen halinde ülkeni kaybedebilirsin," diye yanıtladı. Yüce Kont'un alaylı sözlerinden hiç de etkilenmeyen Hah. "Ne yapacağına gelince, onlara ödeme yapmayı deneyebilirsiniz. Köle yerine hizmetli olarak kullanırsın."

"Ödeme, ha? Şu an bedavaya yaptıkları işleri yapmaları için mi?" diye gürlledi Ragnak, öfkeyle.

"Neden olmasın? Bol bol paranız olduğunu herkes biliyor. Hem günün sonunda onlara sıkı bir dayaktan başka şeyler de vaat edersiniz, daha bile iyi çalışabilirler."

"Cehenneme kadar yollar var," dedi Ragnak. "Senin de canın cehenneme. Orman Muhafızı. Sözünü dinlemeyi kabul ettim ama bu teklif ettiğin şey, tam bir maskaralık. Bütün isteklerini yerine getirirsem, dilencinin teki olup çıkacağım. Önce benden Hallasholm'u şu süvari takımına bırakmamı istedin. Şimdi de tüm kölelerimi geldiklere yere göndermemi. Canın cehermeme."

Birkaç saniye ters ters Orman Muhafızı'nı süzen Ragnak, küçümseyici bir hareketle elini sallayıp arkasını döndü ve göz temasını kesti. Halt, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle Yüce Kont'un yanında duran Erak'a döndü.

"Size söylüyorum, bu adamlara ihtiyacımız var," dedi etkileyici bir ifadeyle. "Adamları zorla savaşa sokmamız halinde kaybetme ihtimalimiz çok yüksek. Ama kendi istekleriyle yanımızda savaşmaları halinde, bir şansımız olabilir." Parmağını Yüce Kont'a doğru savurup, "Anlat ona," dedi ve arkasını dönüp peşinden koşturan Will ile birlikte konsey salonunu terk etti.

Salon'dan çıkınca Halt, yalnızca Will'in duyabileceği kadar alçak bir sesle mınıdandı. "Savaşmayı gönülsüzce kabul etmeleri ve savaşı kazanmamız halinde, köleleri, silahlarını Skandiyahlar'a doğrultmaktan ne alıkoyacak, merak ediyorum doğrusu." Will de aynı şeyi düşünmüştü. Ustasının sözlerini onaylayarak başını salladı. "İşte bu yüzden," diye devam etti Halt, "onlara uğrunda savaşmaktan bir şeyler vermeliyiz."

Antrenman sahasında bir saati aşkın süre beklediler. Köleler, Temuçiler'e karşı savaşma karan almıştı. Bununla birlikte,

grup içindeki birkaç şüpheli bakış, Halt ile Will'e, ellerine silah verilecek olan adamların savaş bittiğinde köleliğe dönmeceklerini söylüyordu.

Erak, alana vardığında beklenti dolu fısıldaşmalar başladı. Skandiyalı, okçuların biraz uzağında duran Halt ile Will'in yanına geldi.

"Ragnak teklifi kabul ediyor," dedi usulca. "Savaşlırlarsa, onları serbest bırakacak."

Hah, başını memnuniyetle salladı. Ragnak'ın bu karar almasını neyin sağladığını biliyordu.

"Teşekkürler," diyebildi. Skandiyalı omuz silkti ve Halt, Will'e döndü.

"Onlar senin askerlerin. Senden emir almaya alışmaları gerekir. Söyle onlara."

Şaşırın Will, duraksadı. Dujoiruyu Halt'un yapacağını sanmıştı. Ustasından aldığı cesaret verici bir işaretle sesini yükselterek öne çıktı.

"Askerler!" diye seslendi ve kalabalıktaki hafif mırıltılar bir anda kesiliverdi. Dikkatleri üzerinde topladığından emin olmak için, bir iki saniye bekledikten sonra devam etti.

"Ragnak kararını verdi. Skandiya için savaşmanız halinde, sizleri serbest bırakacak."

Bir an için, şaşkınlık dolu bir sessizlik yaşandı. Adamlardan bazıları, on yılı aşkın süredir esaret altındaydı. Oysa şimdi bu çelimsiz çocuk onlara, ıstıraplarının çok yakında sona ereceğini söylüyordu. Birden zafer çığlıklarıyla kaplandı idman sahası; başlarda sözsüz ve yavaş yavaş da olsa, hep bir ağızdan aynı slogan duyuluyordu artık.

"Öz-gür-lük! Öz-gür-lük! Öz-gür-lük!"

Will, adamların birkaç dakika daha kutlama yapmalarına izin verdi. Bir süre sonra herkesin onu görebileceği bir ağaç kütüğüne tırmandı ve ellerini sallayarak topluluğu susturdu. Nihayet şarkı sona erdi ve söyleyeceklerini dinlemek için can atan okçular, onun etrafına toplandı.

"Sevinmeniz çok iyi," dedi Will, "ama öncelikle Temuçiler'i geri püskürtmek gibi küçük bir meseleyi halletmemiz gerek. Haydi işe koyulalım."

Halt ile Erak, okların dağıtılmasına eşlik eden Will'i izliyorlardı. Farkında olmadan ikisi de başlarını onaylarcasına öne eğdi Erak, Halfa döndü.

"Neredeyse unuttuyordum, Ragnak, sana bir mesaj daha gönderdi. Hem savaşı kaybedip hem de kölelerinden olursa, seni öldürecekmiş," dedi neşeyle.

Halt, sertçe gülümsedi. "Savaşı kaybetmemiz durumunda, sıraya girmesi gerekebilir. Önünde beni öldürmek isteyen binlerce Temuçi süvarisi olacak."

YÏRMIALTI

Will, on okçudan oluşan grupların sonuncusunu da atış hattına çağırıldı. Atışlarını tamamlayan okçular, bekleyenlerin gerisine geçerek yere oturdu. Şimdilik adamları küçük gruplar halinde çalıştırıyordu. Bu sayede okçuların emirlere uyma ve önceden belirlenen yükseklikteki hedeflere atış yapma konusundaki yeteneklerini tek tek sınayabileceği büyüklükte gruplarla çalışmış oluyordu.

"Hazır!" diye seslendi ve okçuların her biri, önlerindeki sepetin içinden aldığı okunu kırışe yerleştirdi. Will'e doğru dönen başlar, çocuğun vereceği emri bekliyordu.

"Unutmayın," dedi Will, "atış mesafesini kafanıza göre ayarlamayacaksınız. Yalnızca gösterdiğim noktaya gidin, nişan aim ve seslendiğimde yumuşak bir şekilde okunuzu fu-latm."

Okçular, başlarını sallayarak onayladılar. İlk başlarda Will kadar genç bir çocuğun yönetiminde idman yapmaktan hiçbir hoşlanmamıştı. Ancak Will'in Halt'un cesaretlendirmesiyle yaptığı bir nişancılık gösterisinin ardından, gönülsüz de olsa Will'in emrine girmişti hepsi.

Derin bir nefes alan Will, sert bir sesle bağırdı. "Pozisyon üç! Nişan al!"

Yaylar, yaklaşık kırk derecelik bir açıyla havaya kalktı. Okçu hattına attığı hızlı bir bakış, Will'e, adamların hepsinin doğru pozisyonu hatırladıklarının gösteriyordu. Dört farklı yüksekliliği okçuların akıllarına kazıyabilmek için sabahtan beri çırpınıp duruyordu. Gördüklerinden memnun kalarak, kirişlerin gereğinden fazla gerilmesine izin vermeden bağırdı.

"Fırlat!"

Kirişlerin hepsi, neredeyse aynı anda serbest kaldı ve okların ahenkli vızıltısı, bir anda ortalığı kaplayıverdi.

Will, havada birer yay çizip yarıya kadar toprağa gömülen okları izledi. Bekleyen okçulara dönüp bir kez daha seslendi. "Pozisyon üç, hazırlan!"

On okçu, tıpkı biraz önceki gibi kirişe ok sürerek Will'in bir sonraki emrini beklemeye koyuldu.

"Nişanal... fırlat!"

Ortalık bir kez daha okçuların kolluklarına çarpan kirişler ve havaya fırlatılan okların sesiyle doldu. Bu kez, oklar daha havadayken, pozisyonu değiştirdi Will.

"Pozisyon iki... hazırlan!"

Yayları kavrayan kollar havaya kalktı ve otuz derecelik açıda durdu.

"Nişanal... şimdi!"

Bir diğer ok yağmuru yola çıktı. Will, beklentiyle onu izleyen on kişilik gruba dönerek başını salladı.

"Pekâlâ," dedi. "Neler yapmışsınız, bir bakalım."

Atışlarını tamamlayan okçular arkasında, açık sahayı adım-lamaya başladı. Sahanın ortasına yerleştirilen hedeftahtalarına yüz, yüz elli ve iki yüz metre işaretlenmişti. Okların kırk de-recelik açıyla fırlatıldığı üç numaralı pozisyon, yüz elli met-re çizgisine denk geliyordu. Tabelaya yaklaştıklarında. Will memnuniyetle başını salladı. On metre hata payıyla tahtanın bulunduğu bölgeye tam on altı ok saplanmıştı. İki ok fazla ileriye saplanmış, iki ok da kısa düşmüştü. Okların üzerinde numaralar bulunduğundan, her bir okçunun performansını tek tek ölçebiliyordu. Fazla ileri atılan okların iki farklı okçuya ait olduklarını fark etti.

Kısa düşen okların yanına gittiğindeyse hafifçe kaşları çatıldı. Her ikisi de aynı numarayı taşıyordu. Yani aynı okçu, her iki atışında da tahtanın gerisinde kalmıştı. Numarayı aklına kazıyan Will, son yapılan atışların sonuçlarına bakmak üzere ilerledi. Kısa düşen bir tanesi hariç diğer dokuz okun yan yana sıralandıklarını fark edince suratı daha da ekşidi. Kontrol et-mesine gerek bile yoktu aslında, ama hızla attığı bir bakış ona, yine aynı okçunun mesafeyi tutturamadığını göstermişti.

Düşünceli bir tavırla homurdanıp "Pekâlâ!" diye seslendi. "Oklarınızı toplayın bakalım." Peşindeki on adamla birlikte atış hattına döndü.

"Dört numaralı pozisyonda kim vardı?" diye sordu.

Okçulardan biri duraksayarak öne çıktı ve tedirgin bir öğ-renci gibi elini havaya kaldırdı. Will, sakallı, tıknaz adamın kırk yaşlarında olduğunu fark etti. Ancak adamın tavırları. Orman Muhafızı çırağına son derece saygı duyduğunu ortaya koyuyordu.

"Bendim efendim," dedi adam, tedirginlikle. Will, yaklaşmasını işaret etti.

"Yaymı al ve yanında da iki üç ok getir," dedi. Adam yaymı kaldırıp atış hattında duran sepetten iki tane ok aldı. Tek başına olacağı için heyecanlanıp okları düşürdü ve acemice hareketlerle yere eğildi.

"Rahatla," dedi tebessümünü gizlemeyi başaramayan Will. "Yalnızca tekniğini görmek istiyorum."

Okçu da ona gülümsemeye çalışsa da başanlı olamadı. Kısa mesafeye düşen okların ona ait olduğunun farkındaydı ve cezalandırılacağını sanmıştı. Hallasholm'da yaşayan bir kölenin hayatının özetiydi bu. Yapmanı istedikleri şeyi yapmaman halinde, cezalandırılıyordun. Ama antrenmanı yöneten esmer çocuk sırtıyor ve rahatlamasını söylüyordu. Bu, garibine gitmişti adamın.

"Pozisyon al," dedi Will. Sol ayağını öne atıp sol eliyle yayını belinin hizasında tutan okçu, emirleri beklemeye başladı.

"Pozisyon üç," dedi Will usulca ve okçu, önceki gün aklına kazınan pozisyonu alarak, sol koluyla yayını kırk derecelik açı yapacak şekilde kaldırdı. Will, adamı inceledi. Pozisyon alırken bir hata yokmuş gibi duruyordu.

"Tamam," dedi. "Şimdi nişan al lütfen."

Kirişi kendisine doğru çekerken, kolunu gereğinden fazla kullanıp sırt kaşlarını yeterince kullanmıyordu adam. Ama önemsiz bir hataydı bu ye bir alışkanlık meselesiydi. Kalan kısacık zaman içinde değişmesine imkân yoktu.

"Ve... fırlat!"

Adamın oku nasıl attığını görür görmez, işte bu, diye dü-

şündü Will. Okunu bırakmadan saliseler önce, yayı hafifçe gevşetmişti okçu; parmaklarını kırıştan çekmeden önce okun gevşemesine de izin vermişti. Yeterince güçlü bir şekilde fırlatılmayan okun istenen mesafeye düşmemesinin nedeni buydu. Halt ve Will, gerilim kuvvetlerinin aynı olup olmadığını ölçmek üzere tüm yayları denemiş, sonuçların elden geldiğince tutarlı çıkması için okların tıpatıp aynı boyda olmasına dikkat etmişlerdi. Alınacak sonuçlardaki farklılıkların tek nedeni, bu tür kişisel aksaklıklar olacaktı.

Okun renkli sırtının nemli çimlerin arasında açıkça görüldüğü noktaya bir göz attı Will. Beklediği üzere, atış yine kısa düşmüştü.

Hatasının nedenini açıklarken, adamın en kritik anda yayını gevşettiğinin farkında olmadığı anlaşılıyordu.

"Üzerinde çalış," dedi okçunun omzuna cesaretlendirici bir şaplak atarak. Halt, bu tür durumlarda küçük bir jestin onur kinci bir eleştiriden çok daha etkili olacağını söylemişti çırağına. Will, aslında Halt'un ona okçuları eğitme görevi vermesine şaşmıyordu. Savaş sırasında okçuların onun yöneteceğini bilmesine rağmen, eğitime Halt'un nezaret edeceğini sanmıştı. Ama Orman Muhafızı, daha önce dile getirdiği görüşünü yinelemekle yetinmişti.

"Savaşa tutuştüğümüzde onları yönlendirecek olan sensin. İlk andan itibaren senden emir almaya alışmaları daha doğru olur."

Ustasının verdiği bir diğer tavsiye de Will'in aklından çıkmıyordu. "Aklından geçeni bilirlerse, adamların işlerini daha iyi yapar," demişti Halt, genç çırağına. "O yüzden onlarla mümkün olduğunca çok konuş."

Tüm gruba hitap edebilmesi amacıyla sahaya yerleştirilen platforma çıktı çocuk.

"Bugünlük ara veriyoruz," dedi yüksek sesle. "Yann tek bir grup halinde ok atacağız. O yüzden bugün atışlarında teknik aksaklıklar yakaladıklarım, akşam yemeğinden önce çalışıp hatalarını düzeltsin. Sonra da sıkı bir uyku çekin." Arkasını dönecekken bir şey daha hatırlayarak durdu. "Hepiniz çok iyi iş çıkardınız," dedi. "Bu şekilde devam ederseniz, şu Temuçiler neye uğradıklarını şaşırarak."

Okçu grubundan memnuniyet dolu mırıltılar yükseldi. Grup, dağılıp, salonların ve dairelerin sıcaklığına çekildi. Will, saatin oldukça ilerlemiş olduğunu fark etti. Güneş, Hallasholm'un gerisindeki tepelerin zirvelerine ulaşmış, gölgeler uzamaya başlamıştı bile. Soğuk esintinin de etkisiyle titredi ve idmanı yönetirken platform korkuluğuna astığı perlerinine uzandı.

Okçulara yardım etmekle görevlendirilen yanm düzine çocuk, Will daha bir şey söylemeden sepetlerle okları toplayarak idman sahasının ön tarafındaki ambarlardan birine götürmeye başladı. Will, çocukların onu hayranlık dolu bakışlarla süzdüklerinin farkındaydı. Aralarında yalnızca birkaç yaş vardı, ama o burada durmuş, yüz kişilik bir kuvveti yönetiyordu. Çaktırmadan gülümsedi. Ona bir kahramanmış gibi davranmaları, doğal olarak hoşuna gidiyordu.

"Hayatından memnunsun bakıyorum," dedi tanıdık bir ses. Will okçularla konuşurken yaklaşmış olmalıydı Horace. Mahcup bir tavır takınarak omuz silkti Will.

"Her gün daha iyi oluyorlar," dedi. "Bugün iyi iş çıkardılar."

Horace, başını sallayarak "Bunu ben de fark ettim," dedi. Ardından, endişeli bir ses tonuyla devam etti, "Evaniyn bugün burada seninle değildi, öyle değil mi?"

Anında savunmaya geçen Will, arkadaşına öfkeli bir bakış fırlatıp "Olsa ne olurdu ki?" diye sordu, tartışmaya zemin hazırlarcasına. Ancak arkadaşının endişeli yüz ifadesini görünce, soruyu yanlış yorumladığını kavradı.

"Yani buradaydı, öyle mi?" dedi Horace. "Rahatladım. Şimdi nerede peki?"

Yüzünü buruşturma sırası Will'deydi. "Bir saniye," dedi elini Horace'ın kaslı koluna koyarak. "Neden rahatladın ki? Bir şey mi oldu?"

"Burada değil miydi yani?" diye sordu Horace. Will başını hayır anlamında sallayınca, yüzü yeniden asıldı.

"Hayır. Ben senin... şey yaptığını sanıyordum... bilirsin..." Will neredeyse "kıskançlık" diyecekti. Kızla aralarında, Horace'ın kıskanabileceği bir şeylerin olduğunu ima etmek istemiyordu. Bu tür düşüncelerin, Horace'ın zihnine çok uzak olduğunu çabucak kavramıştı. Savaşçı çırağı, Will'in duraksadığını fark etmemiş gibiydi.

"Evaniyn kayıp," dedi yine, o endişeli ses tonuyla. Ellerini uzatıp bakışlarını, sanki kızı orada görmeyi beklercesine boş idman sahasında gezdirdi. "Dün sabahtan beri onu kimse görmemiş. Her yere baktım ama hiçbir yerde bulamadım."

"Kayıp mı?" diye tekrarladı Will. "Nereye gitmiş ki?"

Horace, gözlerini ani bir öfkeyle arkadaşına dikti. "Bunu bilseydik kayıp olmazdı herhalde, öyle değil mi?"

Will, geriye bir adım atıp, ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam! Tamam!" dedi. "Anlayamadım işte. Okçulan düzene sokmakla meşguldüm. Dün gece birileri Evaniyn'i görmüş olmalı, ne dersin? Oda hizmetçileri mesela?"

Horace, kederli bir ifadeyle başını iki yana sallayarak "Hep-sine sordum," dedi. "Ben de dün Temuçi ilerleyişini gözlemek üzere devriyedeydim. Hallasholm'a dönmemiz akşam yemeği vaktini geçtiği için, Evaniyn'in ortalarda olmadığını fark etmedim. Ancak bu sabah onu görmeye gittiğimde, gece odasına dönmediğini ve gün içinde de onu kimsenin görmemiş olduğunu öğrendim. Bu yüzden umut ediyordum ki, belki sen..." Cümlesi yanm kaldı ve Will, başını iki yana salladı.

"Ben de onu hiç görmedim," dedi arkadaşına. Kısa bir sessizliğin ardından "iyi de bu çok saçma!" diye bağırdı. "Hallasholm öyle kaybolvmacak kadar büyük bir yer değil ki. Başka bir yere de gitmiş olamaz. Yer yarıldı da içine girmedi ya... öyle değil mi?"

Horace, omuz silkti. "Ben de kendi kendime bunu söyleyip duruyorum," dedi huysuz bir ifadeyle, "ama bir şekilde girmiş gibi duruyor."

YIRMI YEDİ

Evaniyn'in yokluğu nedeniyle endişelenmeye başlayan iki arkadaş, Halt'un dairesine gittiler. Araluenliler'in her birine ana salonda birer oda tahsis edilmişti.

Liderleri Halfa ise üç odalı küçük bir daire verilmişti. Will, üstünkörü bir hareketle kapıyı çalınca, Hah'un boğuk sesi duyuldu. "Girin."

Daireye adımlarını attıklarında Will, Erak'in da içeride olduğunu fark etti. İriyan Skandiyah'yı fark etmemek mümkün değildi zaten; oturduğu yeri tamamen kaplıyordu savaş hderi. Odayı süsleyen -kuşkusuz ki bir kıyı baskını sırasında ele geçirilmişti -rahat oyma koltuklardan birine yayılmıştı. Halt ise, akşamüstü güneşinin yansıdığı pencerenin yanında duruyordu. İkili hızla içeri girdiğinde, merak dolu bakışlarını kapıya çevirdi.

"Halt," diye hızla konuşmaya başladı Will, "Horace, Evaniyn'in ortadan kaybolduğunu düşünüyor. O..."

"Hallasholm'da ve güvende," diye cümlesini tamamladı, tanıdık bir ses. Çocuklar, konuşan kişiye doğru döndüler. Biraz gerilerinde, gölgelerin içinde duran şekli ikisi de görememişti.

"Evanlyn!" diye bir ılık attı Horace. "Buradasın!"

Evanlyn'in gözlerinin içi gülüyordu. Gözleri artık odanın karanlığına alışmış olan Will, kızın yüzüyle kıyafetlerindeki yağ ve çamur lekelerini görebiliyordu. G z göze geldikleri an Evanlyn efk rlı bir ifadeyle ona gülümsedi. Hemen arkasından da elindeki matarayı kafasına dikerek içindeki sıvıyı kana kana iti.

"Anlaşılan  yleyim," dedi matarayı bir yana bırakarak. "Gerçi susuzluktan ölmek üzereyim. Son on sekiz saat boyunca vücuduma giren tek sıvı, branda perdenin içinden geçip yattığım yere ulaşan yağmur suyuydu. şeyin oradaki brandanın. .." Duraksayarak, hatırlayamadığı kelimeyi söylemesi için Erak'a baktı.

"Baş kaide," dedi Erak.

"Evet, tam olarak söylemem gerekirse, Slagor'un gemisinin baş kaidesi," dedi Evanlyn. Will ile Horace, şaşkına dönmüşlerdi.

"Orada ne ariyordım?" diye sordu Will. Bunun  zerine Halt araya girdi.

"Düşmanın ta kendisini," dedi. "Dostumuz Slagor, hizmetlerini Temuçiler'e satmış gibi gözüküyor; Hallasholm'a ihanet etmeyi planlıyor."

"Ne?" diye sordu Will, şaşkınlıktan neredeyse titreyen bir sesle. Evanlyn'e bir bakış attı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Evanlyn, ince omuzlarını silkti. "Onu Temuçiler'in lideriyle konuşurken duydum. Aramızda iki metre bile yoktu."

"Görünen o ki," diye araya girdi Halt, "eski dostun Slagor d n Haz'kam adındaki Temuçi şanı'yla buluşmak üzere de-

nize açılmış. Ve sevgili hainimiz belli ki yeni müttefiklerine güvenmediği için, tüm müzakerelerin gemisinde gerçekleşmesinde ısrar etmiş; yalnızca Haz'kam'ın adamlarını kendinden uzakta tutmak için."

"Ben de olanları o sayede duyabildim zaten," diyerek sözünü bitirdi Evanlyn. Ama Horace, şaşkın bir ifadeyle başını kaşımaya başlamıştı.

"İyi ama... senin gemide ne işin vardı?" dedi.

"Söyledim ya," diye yanıtladı Evanlyn. "Gizlice Slagor ile Temuçi'nin konuşmalarını dinliyordum."

Horace, sabırsızca bir el hareketi yaptı. "Evet, evet, onu anladım. Ama gemiye *neden* çıkmıştın?"

Yanıt vermeye yeltenen Evanlyn, bir an tereddüt ederek sustu. Odadaki tüm gözler üzerine çevriliydi ve verebileceği mantıklı bir yanıt olmadığını fark etmişti.

"Ben... bilmiyorum," dedi sonunda. "Canım sıkılmıştı sanırım. Bir işe yaramadığımı hissediyordum. Yapacak bir şey arıyordum. Slagor da... bir dolap çeviriyormuş gibi görünüyordu."

"Slagor daima bir dolap çeviriyormuş gibi görünür," diyerek araya giren Erak, önündeki masadan bir meyve almak için uzandı. Birkaç saniye düşünen Evanlyn, bu sözleri kabullendi.

"Eh, sanırım haklısın. Ama o an her zamankinden daha sinisi bir havası vardı," dedi. "Ben de birilerinin neler planladığını ortaya çıkarması gerektiğine karar verdim."

İşin doğrusu, Evanlyn halinden çok memnundu. İşe yaramazlık, gereksizlik gömleğini üzerinden çıkarmıştı; Halt ile

Erak'a önemli, hatta hayati derecede önemli haberler getirmiş biriydi artık. Kendini hafifçe üstünü başını düzeltmekten alıkoymadı. Bunun üzerine Horace, tam da vermesini istediği tepkiyi verdi.

"Ama... seni görebilirlerdi! Ya orada olduğunu fark etselerdi? Öldürürlerdi seni," dedi, kızı önemsediğini endişeli ses tonuyla belli ederek. Kurt gemisinin pruvasındaki ıslak bölmede yatan Evanlyn de birkaç kez düşünmüştü bunu. Durumunun farkına varmasının ardından, gemideki her saniyesini korku içinde geçirmişti. Ama şimdi olan biten karşısında kaygısız bir tavır takınıyordu.

"Sanırım öyle. Ama birinin bunu yapması gerektiğini de kabul edelim."

Horace'ın ona hayranlıkla bakmasından çok memnundu. Aynı ifadeyi görebilmek için, bakışlarını hızla Will'e çevirdi. Ancak çocuğun sözleri, umutlarım boşa çıkaracaktı.

"İyi hoş da," dedi Will, ilgisizce, "önemli olan, Slagor'un vatanına ihanet ediyor olması. Bunu nasıl yapacaktı?"

"Elbette ki önemli olan bu," diyerek, çırağıyla hemfikir oldu Halt. Erak ile aralarındaki masaya serdikleri, Skandiya kıyılarını gösteren haritayı işaret etti. "Dostumuz Slagor, sonraki gün sessiz sedasız denize açılarak, bir kez daha kıyıdaki buluşma noktasına gidecek. Ancak bu kez, onu orada yüz elli Temuçi savaçısı bekliyor olacak. Savaşçıları gemisine alıp buraya, Hallasholm'a getirecek..."

"Yüz elli adamı tek bir kurt gemisine asla sığdıramaz!" diyerek araya girdi Will.

Halt, başını salladı. "Anlaşılan buluşma noktasıyla arasında

kalan şu adacığın hemen arkasında, onu bekleyen iki gemisi daha var."

"Gemiler bir hafta önce denize açılmıştı," diye araya girdi Erak. "Sözde Temuçi hatlarının gerisine baskın yapacaklardı. Kaptanlar da Slagor'la suç ortaklığı yapmış ve önceden belirledikleri noktada bekliyor olmalılar." Meyvenin kabuklarını soyduğı hançerle haritaya hafifçe vurdu. Kâğıdın üzerine birkaç damla elma suyu bulaştırmıştı. Sinirlenen Halt, Erak açıklamasına devam ederken lekeleri temizlemeye girişti. "Üç gemiyle yüz elli adam rahatlıkla taşınır."

"Peki, sonra ne olacak?" diye sordu Horace. İlginin ondan uzaklaşmasına ve Will'in, hayatım tehlikeye atmış olduğı gerçeğine aldırmamasına içerleyen Evanlyn, konuşmaya yeniden dâhil oldu.

"Kuvvetlerimizi arkadan vurma şansı bulacaklar," diye açıkladı. "Sürpriz bir şekilde hatlarımızın arkasında beliriveren yüz elli savaşçıyı gözünün önüne getirsene!"

"Gerçekten de çok kötü sonuçlan olabilir," dedi Horace dalgınlıkla. "Ne yapacağız?"

"İlk adımları attık bile," dedi Erak. "Svengal'ı gemilerimle birlikte şuradaki Fallkork Adası'na gönderdim." Kont, meyve lekeli bıçakla haritaya bir kez daha vurunca. Hah ona buz gibi bir bakış attı. "Slagor'un diğeri iki gemisinin buluşmaya gide-memeleri amacıyla."

"İkiye karşı iki, ha?" diye sordu Will. "Yeterli olacak mı bu?"

Başını yana yatıran Erak, ona gülümseyerek "Svengal bu sözlerini duymadığı için kendini şanslı say," dedi. "Ona kalır-

sa, sadece kendi gemisinin tayfası bile Slagor'un iki gemi dolusu adamından üstündür. Ama işin aslı, Slagor'un gemilerinde yalnızca kürekçiler olacak. Temuçi savaşçılarını gemilere doldurabilmek için gemideki tüm boşluklara ihtiyaçları var."

"İyi de Slagor'u ne yapacağız?" diye sordu Will. Bu kez cevap veren Halt oldu.

"Sorun da bu. Neler çevirdiğini bildiğimizden şüphelenirsek, planından vazgeçecektir. Hiçbir şeyi kanıtlamayacağız. Onun sözüne karşı eski bir kölenin - üstelik kaçak bir kölenin - sözü olacak." Amacının hakaret etmek değil, yalnızca gerçekleri ortaya koymak olduğunu göstermek adına, kıza dönüp gülümsedi. Evanlyn de zaten anladığını gösterircesine başını sallıyordu.

"Peki, Slagor'un şu adada demirleyen diğer iki gemiye rastlaması, kesin kanıt sayılacak mı?" diye araya girdi Horace. Halt başını iki yana salladı.

"Neyin kanıtı? Tayfalar Temuçiler'i almaya gittiklerini asla itiraf etmeyecektir," dedi.

Kaşlarınınçatan Horace, arkasına yaslandı. Bu iş, onun basit çalışan aklı için fazlasıyla karmaşık bir hal alıyordu.

"O zaman ne yapabiliriz?" diye sordu Will. Aynı anda kapı gürültüyle çalındı. Şaşkınlıkla bakiştılar. Gizli konular söz konusu olduğundan, her biri alçak sesle konuşuyordu. Bu ani ziyaret karşısında, foyaları ortaya çıkmışçasına bir şaşkınlık anı yaşandı.

"Ziyaretçi bekleyen var mı?" diye sordu Halt. Başları iki yana sallanırken kapıya seslendi. "Girin."

Erak'ın genç adamlarından biri olan Hodak, içeri girdi. İçer-

ride kimler var diye odaya bakındı. Evanlyn'i görünce rahatsız olmuş gibiydi.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm," dedi Erak'a. "Ragnak, Büyük Salon'da özel bir konsey topluyor. Senin de orada olmanı istiyor, Erak." Evaniyn'i işaret etti. "Kızı da yanında götürsen iyi olur."

"Evaniyn'i mi? O neden gidecekmış?" diye sordu Halt. Evaniyn'in saldırgan genç Skandiyah karşısında gerilemeye başladığını fark etmişti. Belki de olacaklar içine doğuyordu kızın.

"Konseyin konusu o," dedi Hodak acemice. "Slagor, Ragnak'a ettiği Yalla Yemini'ni hatırlattı. Onun Kral Duncan'ın kızı Prenses Cassandra olduğunu iddia ediyor."

YİRMİ SEKİZ

Beş yol arkadaşı Hodak'ın ardından Ana Salon'a girdiğinde, toplanan kalabalıktan hafifbir merak mirlirtisi yükseldi. Ragnak, odanın baş tarafında, kocaman, oyma sandalyesinde oturuyordu. Will, biraz arkasında durduğu Ragnak'ın kulağına hafifçe eğilerek bir şeyler fısıldayan hain Slagor'u görebiliyordu. Yüce Kont öfkeli bir el hareketiyle adamı kendinden uzaklaştırdı ve Erak'ın arkasında dikkat çekmemeye özen göstererek yürüyen Evaniyn'i işaret etti.

"Kızı buraya getirin!" Ragnak'ın, Beyaz Fırtına'nın muazam fırtınalarını bile bastıracak kadar gür sesi, alçak tavanlı Salon'dakilerin içine işledi. İçgüdüsel olarak geri çekilen Evanlyn, koluna dokunup onu cesaretlendirircesine gülümseyen Halt sayesinde toparlandı. Ardından omuzlarını dikleştirip yürümeye başladı. Will, Salon'un boş tarafı boyunca jöirüyen kızı hayranlıkla izledi. Halt, Erak ve çocuklar da kızın hemen arkasından geliyordu. Will, Horace'ın kınındaki kılıcı hafifçe çıkarıp yeniden yerine bıraktığını fark etti. Kendi eli de fırlatma bıçağının kabzasında dolanıyordu. İşlerin korktuklari gibi kötü gitmesi halinde, o bıçağı Slagor'a saklayacaktı. Daha

Önce bir kez, Skoghijl'deyken bıçak kullanma yeteneğini Erak ile Slagor'un sayfalarına göstermişti. Oda boyunca fırlattığı bıçak, Slagor'un hemen yanındaki tahta bir fıçıya saplanmıştı. Bu kez bıçağın hedefinde fıçı falan olmayacaktı ama.

Evanlyn, Ragnak'ın yükseltilmiş platformunun önünde durduğunda, salondakiler de olan biteni ölüm sessizliği içinde izliyorlardı.

Evanlyn, Yüce Kont'un öfkeli bakışlarını sakın ve endişesiz bir yüz ifadesiyle karşıladı. Will, kızın kendine hâkimiyetiyle cesaretini bir kez daha takdir etti.

Slagor, yan çıkışlardan birinin önünde duran iki görevliye işaret ederek "Köleyi getirin!" diye seslendi. Ragnak'ın güçlü böğürtüsünün aksine, yumuşak ve ipeksi bir ses tonuyla konuşuyordu. Sesi, olayların bu şekilde gelişmesinden son derece memnunmuş gibi çıkıyor, diye düşündü Will. Slagor'un kürekçi takımındaki denizciler kapıyı açtı ve ağlayıp sızlanan biri içeri girdi. Hallasholmlu bir kölenin kaderindeki sonsuz çalışma temposu, yetersiz beslenme ve sürekli cezalandırılma tehdidi nedeniyle saçları zamansız ağarp yüzü kırışmış, orta yaşlı bir kadındı bu. Denizciler kadını öne doğru sürükleyip Evaniyn'in önünde yere bıraktılar. Gözlerini önünden ayırmayan kadın, çaresizce sürünmeye başladı.

"Yukarı bak, köle," dedi Slagor, aynı yumuşak sesle. Ağlamaya devam eden kadın, gözlerini yerden kaldırmaksızın başını iki yana salladı. Bunun üzerine Slagor, hızla platformdan aşağı inerek düzgün bir hareketle saks bıçağını çekti. Çenesinin altına yerleştirdiği keskin bıçağı, derisine batırmayacak şekilde kadının etine bastırdı.

"Sana 'yukan bak' dedim," diye tekrarladı ve kadının başını, Evanlyn ile göz göze gelmesini sağlayacak şekilde yukan kaldırdı. Kızı gören kadın, daha yüksek sesle ağlamaya başlamıştı şimdi.

"Kes sesini," dedi Slagor. "Mızıldanmayı kes ve bana anlatıklarını Yüce Kont'a da anlat."

Kadının yüzü, yara bere içindeydi. Kısa bir süre önce dövülmüş olduğu belli oluyordu. Paçavra haline gelmiş entarisi birçok yerinden yırtılmıştı ve boşluklardan vücudundaki çok sayıda yara izi görülüyordu. İnce kumaş, bazı noktalarda kanla kaplıydı. Yaşlarla dolu gözleri, Evaniyn'e yalvarıyor gibiydi.

"Özür dilerim, hanımefendi," dedi çatlayan sesiyle. "Konuşuncaya dek dövdüler beni."

Evanlyn, kadına doğru istem dışı bir adım attı. Ama Slagor'un aniden savrulan bıçağı, daha fazla ilerlemesine engel oldu. Will, yanındaki Horace'ın soluk alıp verişinin hızlandığını ve elini bir kez daha kılıcının kabzasına attığını fark etti. Savaşçı çırağının elini tutarak, kılıcını çekmesini engelledi. İriyan çırak, şaşkınlıkla arkadaşına baktı. Will, hafifçe başını salladı. Horace'ın bu alevli ortamda kılıcını çekmesi, ölüm fermanlarını imzalamakla eşdeğerti.

"Daha değil." Ses çıkarmadan, dudaklarıyla kelimeleri telaffuz etti Will. Zamanı geldiğinde, Slagor ve Ragnak'a yapılacak saldırıda Horace'a seve seve katılacaktı. Ama önce Halt'un onlari bu durumdan konuşarak çıkarip çıkaramayacağını görmeleri gerekiyordu.

"Konuşma işini bana bırakın," demişti Orman Muhafızı da-

iresinden ayrılırken. "Ve ben söylemeden bir şey yapmayın. Anlaşıldı mı?"

Çocuklar, başlarıyla onaylamıştı. "Bu durum, Slagor'a yönelteceğimiz suçlamaları iyice garip bir hale getirecek tabii," diye eklemişti Halt.

"Ama yine de Ragnak'a söyleyeceksin, değil mi?" diye patlamıştı Will. Halt, düşünceli bir tavırla başını iki yana sallamıştı.

"Sorun şu ki, ilk adımı Slagor attı. Eğer şimdi karşı bir suçlamada bulunursak, bunu yalnızca Evaniyn'i korumak için yapıyor muyuz gibi görünecek. Ragnak muhtemelen iddialarımıza aldırmayacaktır."

"Ama onun yakayı böyle sıyırmasına izin veremezsin..." diye araya girse de elini kaldıran Halt onu susturmuştu.

"Kimsenin yakayı sıyırmasına falan izin vermiyorum," diye grubu temin etmişti. "Yalnızca meseleyi dile getirmek için doğru zamanı seçmemiz gerek, hepsi bu."

Şimdiki zaman dönelim... Slagor yerde yatan kadına baktı. "Yüce Kont'a anlat," diye tekrar etti.

Kadın sesini çıkarmayınca Slagor da hiddetle Ragnak'a doğru döndü. "Baş kölem bunun diğerleriyle konuştuğunu duymuş," diye açıkladı. "Araluen kökenliymiş ve şuradaki kızı tanıdığını..." Parmağıyla Evaniyn'i işaret etti. "onun Prenses Cassandra - Duncan'ın kızı - olduğunu söylüyormuş."

Ragnak'ın gözleri kısıldı ve Evaniyn'i incelemek üzere hafifçe döndü. Çenesini yukarı kaldıran Evanlyn, Yüce Kont'un bakışları altında dimdik durdu.

"Hafiflen Duncan'ı da andırıyor ha," dedi Ragnak şüpheyle.

"Hayır! Hayır! Yanlış görmüşüm!" diye öne atıldı yerdeki kadın birden. Dizlerinin üzerinde doğrulup, ellerini yalvarırcasına Slagor'a doğru açtı. "Şimdi yakından görünce hatalı olduğumu anladım. Lord Slagor. Benim hatam!"

"Kıza 'hanımefendi' şeklinde hitap ettin," diye hatırlattı Slagor.

"Bir hataydı, hepsi bu. Bir hata. Şimdi yakından görünce o olmadığını anladım," diye ısrar etti kadın. Slagor, onu acılı bir yüz ifadesiyle izliyordu. Yeniden Ragnak'a döndü. "Yalan söylüyor, Yüce Kont," dedi. "Ağzından gerçekleri öğreninceye kadar adamlarıma dövdürteceğim onu."

Denizcilere bir kez daha işaret etti ve içlerinden biri öne çıkarak kısa, kalın bir kırbacı çözmeye başladı. Köle kadın, korkuyla geriye kaçtı.

"Hayır! Lütfen lordum, lütfen!" Sürünerek kaçmaya çalışan kölenin sesi, korkudan acı acı çınılıyordu. Slagor'un adamı, durması için saçından yakaladığı kadının korkudan olduğu kadar duyduğu acıdan da bir çığlık koyuvermesine neden oldu. Berbat görünümlü kırbacı, savurmaya hazır bir şekilde kafasının üzerine kaldırdı.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı Evanlyn ve sesiyle denizciyi olduğu yere adeta mıhladı. Adam, talimat vermesi için tereddütle Slagor'a bakıyordu, ancak kaptanın gözleri, daha fazlasını alabilmek üzere beklentiyle Evaniyn'e çevriliydi.

"Pekâlâ," dedi Evanlyn, yumuşak bir sesle, "Ben Cassandra'yım. Kadıncağıza daha fazla işkence etmenize gerek yok."

Salona birden derin bir sessizlik hâkim olmuştu. Kalaba-

lıktan heyecanlı sesler yükselmeye başladı. Will, birkaç ayn kişinin birden "Valla Yemini" dediğini duyabiliyordu.

"Sessizlik!" diye gürledi Ragnak ve gürültü bir anda kesiliverdi. Ayağa kalkarak Evanlyn ile yüzleşmek için öne doğru yürüdü ve düşmanca bakışlarını kıza dikti. "Duncan'ın kızı mısın sen?"

Evanlyn, bir an duraksadıktan sonra cevap verdi.

"Ben Kral Duncan'ın kızıyım," dedi, unvanına hafif bir vurgu yaparak. "Araluen Prensesi Cassandra'yım."

"O zaman benim düşmanımsın demektir," dedi Ragnak kelimeleri adeta tükürerek. "Seni öldüreceğime yemin ettim."

O anda öne çıkan Erak, "Ve ben de kızın burada güvende olacağına yemin ettim, Yüce Kont," dedi. "Orman Muhafızı'ndan bize yardım etmesini isterken bu konuda söz vermiştim."

Ragnak, öfkeli gözlerini yukarı kaldırdı. Salon bir kez daha mırıltılarla kaplanmıştı. Erak, sevilen bir Skandiya lideriydi ve Ragnak, bu noktada onunla karşı karşıya geleceğini hesaba katmamıştı. Krallığına birkaç günlük mesafede bir istila ordusu varken, kıdemli savaş liderlerinden biriyle ayrı düşmeyi göze alamayacağının farkındaydı.

"Ben Yüce Kont'um," dedi. "Benim yeminim daha büyük önem taşır."

Erak, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben öyle düşünmüyorum," dedi ve kalabalıktan onay dolu sesler yükseldi.

"Erak sana bu şekilde meydan okuyamaz! Sen Yüce Kont'sun!" diye araya girdi birden Slagor. "Tutukla onu! Val-lalara ettiğin yeminine kafa tutuyor!"

"Kes sesini Slagor," dedi Erak, kaygı verecek kadar sakin bir sesle. Ragnak'a döndü. "Ölüm yeminini etmeni senden ben istemedim, Ragnak," dedi. "Ama korkarım, gereğini yerine getirmek istiyorsan, önce benim karşıma çıkman gerekecek."

Platformundan inen Ragnak, Erak'a doğru yürümeye başladı. Aynı boydalardı; her ikisi de çam yarmasını andırıyordu. Gözleri öfkeden alev alev yanarak, eski yoldaşıyla yüz yüze geldi Ragnak.

"Bunu biliyor muydun Erak? Kızı buraya getirdiğinde kim olduğunu biliyor muydun?"

Erak, başını hayır anlamında salladı.

Slagor, tiksintiyle homurdandı. "Elbette ki biliyordu!" diye bir çığlık kopardı ama Erak'ın hançeri burnunun dibinde belirince hemen sustu.

"Bir kereliğine affediyorum seni," dedi Erak. "Bir daha denersen tahtalı köyü boylarsın."

Söyleyecek kelime bulamayan Slagor, vücuduyla bıçağın ucu arasına güvenli bir mesafe koyacak şekilde iriyan adamdan uzaklaştı. Hançerini kınına koyan Erak, Ragnak'a dönüp, "Bilmiyordum," dedi. "Aksi takdirde, onu asla buraya getirmezdim, ettiğin yeminin farkındayım. Ama şu bir gerçek ki, kızın güvenliği için teminat verdim ve sözüm namusum demektir; tıpkı sözünün senin için olduğu gibi."

"Lanet olsun sanabe Erak!" diye bağırdı Ragnak. "Temuçiler buradan yalnızca üç dört günlük yürüyüş mesafesindeler! Kendi aramızda dövüşmeyi göze alamayacak bir durumdayız!"

"Temuçiler'in karşısına bir, hatta iki savaş liderinden yoksun bir şekilde çıkman pek de avantajına olmaz," diye nazik-

çe araya girdi Halt ve Yüce Kont öfkeyle Orman Muhafızı'ria döndü.

"Kes sesini, Orman Muhafızı! İçimden bir ses bütün bunlarsenin başının altından çıktığını söylüyor! Senin gibisinden insana ne hayır gelir ki zaten!"

Skandiyalı'nın öfkesinden etkilenmeyen Hah, omuz silkti.

"Ne olursa olsun," dedi, "bana kalırsa sorunu bir şekilde çözebiliriz; en azından şimdilik."

Ragnak öfkeyle sağa sola bakınca salondaki sohbetler de bıçak gibi kesiliverdi. Kısık gözleriyle Halt'u izliyor, bir numara yapmasını ya da kaçamak ifadeler kullanmasını bekliyordu.

"Sen neden söz ediyorsun be? Yeminim hâlâ geçerli," dedi ve Halt da cevap olarak başını salladı.

"Bunu anlıyorum. Ama yemininin gereğini ne zaman yerine getireceğine dair bir kısıtlaman var mı?" diye sordu. Ragnak artık şüpheli olduğu kadar şaşkınlı da.

"Kısıtlama mı? Nasıl yani?"

"Erak'ın seni durdurmaya çalışacağını bilmene rağmen - bunu o yapmazsa, benim yapacağımdan söz etmeye gerek yoktur herhalde - Evaniyn'i öldürmek üzere elinden geleni ardına koymayacağını kabul edersek, yeminin bu işi ne kadar sürede bitirmen gerektiğini de söylüyor mu sana?" diye devam etti Halt.

Ragnak'ın yüzündeki şaşkınlık daha da arttı.

"Hayır. Bir zamanı yok, ben yalnızca yemin ettim," dedi sonunda ve Hah, anlamlı bir şekilde başını salladı.

"Güzel. Yani Vallalar, yemininin gereğini bugün ya da diyelim ki Temuçiler'i evlerine gönderdikten sonra yerine getirmene aldırıyor, öyle mi?"

Yüce Kont'un yüzü, nihayet anlamaya başladığını gösteren bir aydınlanmayla kaplandı. "Evet, öyle," dedi yavaşça. "Vallalar, niyet yerinde olduğu sürece hayatlarından memnundur."

"Hayır!" diye araya girdi tiz bir ses. Slagor'du bu; sesinde o mentmuniyet dolu, yumuşacık ton yoktu artık. "Seni kandırma-ya çalıştığını göremiyor musun. Yüce Kont? Bu herif bir dolap çeviriyor. Kız ölmeli ve hemen ölmeli! Aksi takdirde yeminin geçersiz sayılır!" Slagor'un Skorghijl'de gerçekleşen olaylardan dolayı Evaniyn'e karşı uzun zamandır beslediği kin, bu kez çok ileri gitmesine neden olmuştu. Gözlerinden alevler fışkıran Ragnak, yüzünü Slagor'a doğru çevirdi.

"Slagor, sana akranlarını yalancılıkla suçlama âdetinden vazgeçmeni tavsiye ediyorum," dedi. Gemi kaptanı, derhal kendine gelerek suçlamasını geri çekti.

"Elbette, Yüce Kont. Ben öyle demek istemedim..."

Ragnak, adamın daha fazla konuşmasına fırsat vermeden araya girdi.

"Benim için önce Skandiya gelir. Temuçiler kapımızdayken Erak ile dövüşmeyi göze alamayız. Eğer anlaşmazlıklarımızı düşmanla hesaplaştıktan sonrasına ertelemeyi kabul ediyorsa, ben de ederim."

Erak, vakit kaybetmeden başım salladı. "Benim için uygun bir anlaşma."

Ragnak'ın aklında hâlâ bir şüphe kıvılcımı yanıp sönüyordu. Kaşlarını çatarak Halfa döndü.

"Bu İşten ne çıkarın olduğunu merak ediyorum, Orman Muhafızı. Elde ettiğin tek şey bir erteleme, o kadar."

Birkaç saniye düşünen Hah, başını hafifçe yana yatırdı. "Doğru," dedi. "Ama önümüzdeki birkaç gün çok şeye gebe. Savaş sırasında öldürülebilirsin. Erak da öyle. Ben de. Ya da üçümüz birden ölebiliriz. Bunu saymazsak, benim önceliğim de seninkiyle aynı: Temuçiler'i geri püskürtmek. Ne de olsa burada galip gelmeleri, çok geçmeden Araluen'in de istila edileceği anlamına geliyor. Ben de bunun önüne geçmek için yemin ettim." Sert bir şekilde gülümsedi. "Alelacele ettiğimiz yeminlerin bir diğeri işte. Başımızın belaları."

Arkasını dönen Ragnak, platforma çıkarak devasa konsey sandalyesine oturdu.

"Anlaştık o halde," dedi. "Öncelikle Temuçi problemini halledeceğiz. Sonra sıra buna gelecek."

Karşılıklı bakışan Erak ile Halt'un başlan aynı anda öne doğru sallandı. Bu uzlaşmadan yalnızca Slagor hoşnut kalmamıştı. Bıyık altından bir küfür mirdandı. Evaniyn'in kolundan tutan Halt, çocuklar ve Erak'la birlikte Büyük Salon'un dışına doğru hareketlendi. Dönüp Ragnak'a baktığında henüz altı adım bile atmamıştı.

"Tabii Slagor'un cevaplamasını istediğim bir sorum yok değil," dedi. Tam da beklediği üzere, salonda bulunan herkes gözlerini Slagor'a dikmişti. Tüm dikkatlerin Slagor'un üzerinde toplandığından emin olan Hah, devam etti.

"Belki de gemilerinin Fallkork Adası'nda ne aradığını bize açıklamak ister diye düşünmüştüm."

YIRMI DOKUZ

Halt adadan söz ettiğinde, Slagor'un yüzünde beliren suçlulukla karışık şaşkınlık ifadesini, adamı izleyen herkes görmüştü. Slagor hızla kendini toparladı ama olan olmuş, kendini ele vermişti bir kez.

"Sana hesap vermek zorunda değilim. Orman Muhafız!" diye çıkıştı öfkeyle. "Senin bu Konsey'de hiçbir yetkin yok!"

Topuklarının üzerinde yaylanan Erak, yüzü Slagor'ununkinin yalnızca birkaç santim ötesinde kalacak şekilde öne çıktı.

"Ama benim var," dedi. "Ve vereceğin cevabı duymak isterim."

"Neler oluyor, Erak?" diye araya girdi Ragnak, Slagor konuşmadan. Erak, gözlerini Slagor'dan ayırmadan konuştu.

"Slagor'un gemilerinden ikisi, şu anda Fallkork Adası'nda demirli," diye yanıt verdi. "Bir gün içinde onlarla buluşarak Kumlu Dere Koyu'na yelken açmayı planlıyor."

Erak, foyasının meydana çıktığını fark eden Slagor'un betinin benzinin attığını fark etti. Zavallının itirazlarını yüksek

sesiyle bastırarak acımasızca devam etti. "Gemilere yükleyeceği yüz elli Temuçi savaşçısını bizi arkadan vurmaları için batlarımızın gerisine bırakmayı planlıyor."

Ortalık bir anda karıştı. Slagor, Erak'a küfürler savurarak masum olduğunu iddia ediyordu. Salon'daki takipçileri, ki sayılan birkaç kişiden fazlaydı, kükreyerek itirazlarını dile getirirken, Erak'ın dostları ise Slagor'un kellesini isteyen çılgınlara atıyordu. Gürültüler, Ragnak sandalyesinden kalkıncaya dek bir dakika kadar sürdü.

"*Kesin be!* " diye güriedi Yüce Kont.

Salon'a, yere iğne düşse sesinin duyulacağı bir sessizlik hâkim oldu.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Ragnak. Slagor'dan horlanmıyordu. Skandiyalılar'ın çoğu da onunla aynı fikirdeydi. Ama böyle bir ihanet, Skandiya'nın basit düsturuna o kadar aykırıydı ki Ragnak, işin içinde Slagor olmasına rağmen inanmakta güçlük çekiyordu.

"Yaptığı planlara birileri kulak misafiri olmuş, Ragnak," dedi Erak.

Slagor, vakit kaybetmeden bağırıp çağırarak kendini savundu. "Yalan söylüyor! Hem de ne yalan! Beni duyan da kimmiş bakalım? Hain olduğumu öne süren de kim? Bırak da karşıma çıksınlar!"

"İşin doğrusu, Ragnak," dedi Halt, salonun her yanından duyulabilmesi için sesini yükselterek. "Bilgiyi getiren kişi, şu an aramızda."

Slagor'un itirazları, bir anda bıçak gibi kesildi. Ragnak, Orman Muhafızı'na tiksinti dolu bir bakış fırlattı. Halt,

Hallasholm'a vardığından beri huzuru kalmamıştı Yüce Kont'un.

"O zaman adamı getirin de ondan duyalım," dedi Yüce Kont.

"O bir adam değil Ragnak, kaynağımız Evanlyn. Slagor'un kızın bir an önce öldürülmesini istemesinin ahında yatan neden, belki de budur," dedi Orman Muhafızı.

Salonda yeni bir arbede yaşandı. Will, Halt'un kartlarını ne kadar ustaca oynamış olduğunu fark etti. O anki şaşkınlık içerisinde sorulması gereken soruyu kimse sormamıştı: Slagor, Evaniyn'in planlarını keşfetmiş olduğunu nereden bilebilirdi ki? Zira bu bilgiye sahip değilse, kızın öldürülmesi için çabalamasının da bir anlamı yoktu. Ama Halt, kuşku tohumlarını atmıştı bir kere ve Skandiyalıların çoğu, Slagor'un kızı ortadan kaldırmak amacıyla bu işe kalkıştığına inanıyordu artık. Dolayısıyla kızın suçlamaları da öyle kestirilip atılmayacak, soruşturma açılacaktı.

"Kanıt gösterin!" diye bağıırıyordu Slagor. Celladın baltasını boyunlarında hisseden takipçilerinden bazıları da ona eşlik ediyordu. "Suçlamak kolay! Peki ya kanıt nerede?"

Ragnak bir el işaretiyle yaygarayı bastırdı. "Eh, Orman Muhafızı," diye sordu Halt'a, "bize bu suçlamalarını destekleyen bir kanıt sunabilecek misin?"

Halt cevap veremedi "Svengal, Fallkork'taki gemileri geri getirmeye gitti" dedi Erak çabucak. "Yarına limanda olurlar."

Ama Slagor çıkış yolunu görmüş, rakiplerinin elinde kesin kanıt olmadığı anlamıştı. "Ne olmuş gemilerimden ikisi

Fallkork'ta bekliyorsa?" dedi, tiz sesiyle. "Bu neyi kanıtlar ki? Bu durum, benim bir hain olduğumu mu gösterir? Göstermez, değil mi Erak?"

Salonda bulunanların bazıları da -ki aralarında yalnızca Slagor'un takipçileri yoktu- aynı görüşü seslendirmeye başlamıştı. Halt'un önceden işaret ettiği üzere, buluşma noktasındaki gemilerin varlığı, Slagor'un ihanetini kanıtlamıyordu. Yüreklenen Slagor, Yüce Kont yerine kalabalığa hitap ediyordu artık.

"İhanetle suçlandım! Bana iftira atıldı! Bu ülkenin bir düşmanının. Yüce Kontumuz'un öldürmeye ant içtiği düşmanının sözüyle hem de! Ama bu rezil iddialarını ispatlayacak bir tek kanıtları bile yok! Skandiya adaleti bu mu? Haydi, kanıtlasınlar da görelim."

Sesleri giderek yükselen diğerleri de Slagor ile aynı fikirdeydi. Slagor, birden topluluğu yönetircesine sessiz olunmasını işaret ederek Halt'a döndü.

"Bımu yapabilir misin. Orman Muhafızı?" dedi son iki kelimeyi bir hakaretmiş gibi telaffuz ederek. "Bize bir kanıt gösterebilir misin?"

Slagor'u suçlayanların azaldığını fark eden Halt, tereddüt etti. Yenilmekte olduğunu farkındaydı.

Birden öne çıkan Will, akıl hocasıyla arkadaşının yanına gelerek, "Ben bir şeyler yapabilirim," dedi.

Normalde susturması çok zor olan gürültücü Skandiyah kalabalığı karşısında, Will'in sözleri işe yaramıştı. Sesler bıçak gibi kesildi ve tüm gözler. Halt ile Erak'ın arasında duran ufak tefek çocuğa çevrildi. Will'in de tahmin ettiği üzere, sessizliği bölen Ragnak oldu.

"Nasıl?"

"Şey, Slagor'un şu adada bekleyen gemileri, ihanetinin kanıtı olmayabilir," dedi Will dikkatle. Dile getirmeden önce kelimelerini dikkatle tartıyor; hayatlarının , kullanacağı kelimelere bağlı olduğunu biliyordu. Ragnak'ın araya girmek üzere nefes aldığını görünce Yüce Kont'un sözünü kesmesine fırsat vermeden hızla devam etti. "Ama... Erak *Kurt Rüzgârı* nı Kumlu Dere Koyu denen şu yere götürür ve diyelim ki orada yüz elli tane Temuçi askerine rastlarsa eğer, ihanet planı gerçekten var demektir, doğru mu?"

Kalabalıktan bir onay mırıltısı yükseldi. Dinlediklerini aklında tartan Ragnak'ın kaşları çatıldı. Will'in hemen yanındaki Erak, "İyi düşündün, evlat," diye mırıidandı.

"Evet, doğru," dedi Ragnak sonunda. "Bu, bir ihanet olduğunu gösterir. Ama Slagor'un işin içinde olup olmadığını nereden bileceğiz?"

Bir yanıt arayan Will, dudaklarını ısıırıyordu ama cevap veren bu kez Hah oldu.

"Yüce Kont, bunu açığa çıkarmak hiç zor değil," diyerek başladı söze. "Erak yanına bir değil, üç gemi alsın. Temuçiler'in bekledikleri gemi sayısı da bu zaten. Erak, Temuçiler'in lideriyle konuşup Slagor'un yakalandığını ve onun yerine gönderildiğini söylesin. Temuçi lideri 'Slagor da kim?' derse, dostumuz iddia ettiği kadar masum demektir." Sustu ve onun söylediklerini düşünen Ragnak'ın başını salladığını fark etti. Ardından kasıtlı bir ifadeyle ekledi. "Öte yandan... Slagor ismi düşmana tanıdık gelirse... işte size aradığınız kanıt."

"Bu çok saçma!" diye patladı Slagor. "Sana yemin ederim Yüce Kont, Skandiya'ya ihanet falan etmedim ben! Araluenliler'in bir komplosu bu!" Küçümser bir tavırla Halt ile Will'i işaret etti. "Ve bir şekilde Erak da buna kanmış."

"Eğer masumsan," dedi Ragnak sert sert, "bütün bunlardan korkmana gerek yok demektir, öyle değil mi?" Dikkatle Slagor'u izliyordu. Skandiyali kaptanın alnında beliren ter damlacıklarıyla tüm konuşmalarına nüfuz eden tiz ses tonu dikkat çekiciydi. Slagor korktu, diye düşündü. Adamın yüzündeki korku ifadesini gördükçe, onun bir hain olduğuna giderek inanıyordu.

"Bence bunun bir anlamı yo..." diye söze başladı Slagor ama Ragnak bir el hareketiyle adamı susturup, "Bence var!" diye araya girdi.

"Erak, üç gemiyle birlikte derhal Kumlu Dere Koyu'na hareket et ve Orman Muhafızı'nın söylediklerini yap. Slagor'un bu komploya dâhil olup olmadığını öğrenince de geri dön ve raporunu ver. Sana gelince..." Salonun yan kapısına doğru girelemeye başlayan Slagor'a döndü. "Bir yere gideyim deme sakın. Erak dönünceye dek gözümün önünden ayrılmayacaksın. Ulfak, sununla ilgileniver!" Son cümlesini, başını sallayıp Slagor'un yanına gelerek kaptanı kolundan kavrayan kıdemli kontuna dönerek söylemişti.

"Bir şey daha var. Yüce Kont," dedi Erak, Skandiya lideri tekrar ona doğru dönerken. "Slagor'un bir hain olduğunu ortaya çıkardıktan sonra, Temuçiler'in sayısını biraz azaltabilir miyiz? Böylece buraya geldiklerinde daha az düşmanla savaşırız."

"İyi fikir," dedi Ragnak, "ama risk almaym. Hainin kimliğini öğrenmem gerek ve Temuçiler tarafından öldürülürseniz bunu bilemem."

"Neden onları gemilere almıyoruz?" dedi kendini durdurmayan Will. Skandiya lideri, karşısında bir akıl hastası varmış gibi süzdü onu.

"Delirdin mi sen?" dedi. "Erak'ın Temuçiler'i esir alıp buraya getirmesini mi öneriyorsun? Herifleri kilit altına almamız gerekir ki bu da adamlarımızın savaş hattından uzak kalması demek."

"Buraya değil," dedi Will, dönüp Erak'a hitap ederek. "Şu Fallkork Adası'nda gemilerden inmeleri için bir bahane bulamaz mısın? Bırakalım orada kalsınlar."

Salona bir kez daha hâkim olan sessizlik, bu kez Erak'ın genizden gelen, yoğun kıkırtısıyla bozuldu. "Hey, ne harika bir fikir bu!" dedi, çocuğa sevgiyle gülümseyerek. "Şu... süvari bozuntularını... Akbaba Boğazı'ndan geçirmemiz halinde, birkaç saatliğine kıyıya yanaşmamız için yalvar yakar olacaklarına eminim. Yılın bu zamanı oralar aşın dalgalıdır; içlerinin dışlarına çıkacağı kesin!"

Ragnak, düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. "Bu Temuçi denen herifler, deniz üstünde seyahat etmeye alışkın değiller sanırım?" dedi, Hah'a dönerek.

Orman Muhafızı, başını salladı. "Kesinlikle öyle. Yüce Kont."

Ardından Ragnak, bakışlarını Halt'tan çırağına çevirdi. "Şu senin oğlan, tam da Orman Muhafızları'ndan beklenen cinsten düzenbazlıklar bulmada oldukça yetenekli."

Bir elini hafifçe Will'in omzuna koyan Halt, kayıtsızca "Onunla gurur duyuyoruz. Yüce Kont," dedi. "İleride çok başanlı olacağına inanıyoruz."

Ragnak, bitkin bir ifadeyle başını salladı. Bu tür kompolar ve karşı komplolar onun boyunu aşıyordu. Elini sallayarak Erak'a gitmesini işaret etti.

"Gemilerini hazırla ve yola koyul," dedi. "Temuçiler'i Fallkork Adası'na bırakıp geri dön." Sorun onun açısından hallolmuştu ama Slagor'ım son ve çaresizce bir itirazı daha vardı.

"Yüce Kont! Bunlar beni suçlayanlar! Hepsi de işin içindeler! Kendi iddialarını doğrulasınlar diye onları yalnız gönderemezsin!"

Ragnak, duraksayarak "Öyle olsun," dedi ve müdürüne döndü. "Borsa, bağımsız bir şahit olarak sen de onlarla git." Ardından Slagor'a dönerek konuyu bağladı, "Sana gelince, dua et ki Kumlu Dere Koyu'nda bir tek Temuçi askeri bile olmasın."

OTUZ

Gemicinin arkasındaki şekle bir göz atan Erak, kendini bir kez daha gülmekten alamadı.

Adamın bakışlarını ve ona güldüğünü fark eden Halt, ekşi bir ses tonuyla, "Bir süre sonra etkisini kaybediyor olmalı," dedi.

Bu kez otuz iki dişini birden gösterircesine bir kahkaha atan Erak, başını hayır anlamında salladı. "Benim için kaybetmiyorum," diye cevap verdi neşeyle. "Her bakışımda ayrı bir keyif alıyorum."

"Skandiyalılar'ın bu kadar canlı bir espri anlayışları olmasına çok sevindim," dedi suratını asan Orman Muhafızı. Birkaç Skandiyali gemicinin de usulca sırtıttığını fark etmesi, huysuzluğunu iyice arttırmıştı. Ancak gerçekten de gülünecek haldeydi. Orman Muhafızı peleriniyle giysilerini çıkarmış ve Skandiya kıyafetleri giymişti. Koyun derisi yelek, kısa bir kürk pelerin ve dizden aşağıda kalan kısmı deri bağcıklarla bacağına etrafına sarılmış yün bir pantolon. En azından olması gereken buydu, yani dizden aşağısının bacağına sarılı olması. Ancak

Halt'un vücudu sıradan bir Skandiyalı'ya kıyasla oldukça ufak kaldığı için, kalçalarından itibaren vücuduna bağlanmak zorunda kalan pantolonu, kasık bölgesinde korkutucu bir görüntü sunarak sarkıyor, koyun derisi yeleği ise, içine bir kişi daha girebilirmiş gibi, gevşek bir şekilde sallanıyordu.

"Senin yüzünden," diye yanıtladı Erak. "Skandiyalı kılığına girmeyi sen istedin."

"Sana söyledim," diye mırıldandı Halt. "Temuçiler, sınırın oralarda bizi kovalarken yüzümü net bir şekilde gördüler. Öyle olmasa bile. Orman Muhafızı kılığına girmiş biriyle irtibat kurmaları için hiçbir neden yok."

"Ben de öyle duydum," dedi, hâlâ sıritmakta olan Erak. Önündeki yön halkasına doğru eğilerek mıknaş taşıını* kontrol etti ve halkayı mıknaşla uyumlu olacak şekilde düzeltti. Ardından da önlerindeki kara parçasına doğru uzanan denizin derinliğini ölçtü.

"Güneydoğudan doğuya," dedi kendi kendine ve sesini yükselterek adamlarına seslendi.

"Gözlerinizi açın bakalım! Şu kara parçasının arkası Kumlu Dere Koyu!"

Skandiyalılar, silahlarının el altında olup olmadığını kontrol ederken, geminin güvertesinde bir hareketlenme yaşandı. Erak'ın başını sallamasıyla beraber, direğin tepesindeki gözcü, mesajı hemen yakınlarında seyreden diğer iki kurt gemisine ilettili. Gülmemek için kendini zor tuttuğu belli olan Erak, pek de nazik olmayan bir şekilde Halt'u dürttü.

* Denizciler, pusula bulunmadan önce denizde yönlerini bulmak için mıknaş taşıını kullanırdı. Mıknaş taşı tahta üzerine konur, su dolu bir kaba salınırdı. Kuzey güney hattı böylece bulunmuş olurdu. (Ed. N.)

"Miğferini taksan iyi olur," dedi, bütün Skandiyali savaşırların giydikleri boynuzlu, devasa miğfere uzanırken yüzü iyice kararan Orman Muhafızı'na.

Miğfer, Skandiya kostümünün üzerinde en çok tartışıkları parçası olmuştu. Erak, bir Skandiyalı'nın asla miğfersiz so-kağa çıkmayacağını iddia etmiş, Halt'un da kesinlikle miğfer takması gerektiğini belirtmişti. Gelgelelim Skandiya miğferleri, Hah'un son derece normal boyutlarda olduğunu düşündüğü kafasına aşırı büyük geliyordu. Erak'ın bulabildiği en küçük miğfer bile başında sallanıp duruyor, kulaklarıyla gözlerini örtüyordu. Kumaşlardan yaptıkları minik atkaları içine yerleştirdikleri miğfer, şimdi Halt'un kafasında şöyle böyle dengede duruyordu. Ama geminin her sarsılışında, garip bir şekilde bir o yana bir bu yana doğru savruluyordu.

Hah, Skandiyalıların gizlemeyi başaramadıkları keyifli bakışları arasında, miğferini dikkatle başına geçirdi. Sefere Ragnak'ın emriyle katılan Borsa, başını sallayıp kıkırdadı. Hiç savaşmamış olan müdür, kendisinin bile savaşıya daha çok benzediğinin bilincindeydi.

"Boşa kürek çekiyor olsak bile," dedi neşeyle, "bu sahneyi izlemeye değerdı."

Halt, öfkeyle arkasına döndü. Hata etmişti. Başının sarsılmasıyla beraber yerinden çıkan miğferi, gözlerini kapatacak şekilde öne düştü. Gülünç başlığı düzeltip Skandiyalıların bastırılmış kahkahalarına teslim olurken alçak sesle küfretti.

Gemi o ana dek yan taraftan vuran rüzgârın eşliğinde ilerlemişti. Ancak Erak, *Kurt Rüzgârı* in kara parçasının etrafından geçirmeye hazırlanırken, kocaman yelkenin toplanıp çaprazın-

daki direğe sanimasından ötürü, telaşlı bir hareketlenme yaşandı güvertede. Tayfaların suya doğru uzattıkları uzun, ağır kürekler, yuvalarında tıkırdadı. Rotasından sapacak vakti bulamayan gemi, düzgün, ahenkli çekilen küreklerle ilerlemeye başladı. Arka tarafa bir göz atan Halt, diğer gemilerin de aynı durumda olduğunu fark etti. O sırada yeniden savrulup önünü kapatan miğferini tiksintiyle çıkarıp güverteye fırlattı. Bir yorumda bulunacak mı diye Erak'a meydan okuyan, düşmanca bir bakış fırlattı. Skandiyali ise omuz silkip gülümsemekle yetindi.

Gemiler, artık bumun etrafını neredeyse dönmüştü. Geminin ilerleyişiyle ilgili bir görevi bulunmayan tayfaların başlan, kumsalın boş olup olmadığını -ya da bir Temuçi savaşçı grubunun onları bekleyip beklemediğini- görmek üzere hevesle öne uzanıyordu.

İnsanı bıktıracak kadar ağır bir şekilde bumun etrafından dolandılar ve önlerindeki kumsal, adım adım gözler önüne serildi. Kumsala ilk baktığında Temuçiler'e dair bir işaret göremeyen Halt, kamına bir ağrı saplandığını hissetti. Ama şimdilik kumsalın yalnızca güney ucu görülüyordu ve biraz daha ilerledikçe bazı tayfaların hafifçe iç geçirdiği duyuldu. Halt'un karnındaki sıkıntı da yerini birden heyecan dolu bir memnuniyete bırakıverdi.

Orada, kumsalın ortasında, üç Temuçi bölüğü hazır bir biçimde bekliyordu.

Kubbe biçimli keçe çadırlar, düzenli sıralar halinde kurulmuştu. Atlar, kumsalın bittiği noktadaki çimenlikte bağlıydı. Halt, her bölüğün altmış askerden oluştuğunu biliyordu. Bö-

lüklerin, kurt gemilerinde seyahat edemeyecek atlarıyla ilgilenmeleri için onar adamı geride bırakacağını tahmin ediyordu. Kumsaldan gelen ahenksiz boru sesi, Temuçiler tarafından fark edildiklerinin bir göstergesiydi.

Slagor'un ihanetinin kanıtım kendi gözleriyle gören Borsa, kederli bir tavırla başını salladı. "Bunun gereksiz bir zaman kaybı olmasını umut ediyordum," dedi üzüntülü bir sesle. "Bir Skandiyalnin vatanına ihanet edebileceği gerçeğini kabullenmekte zorluk çekiyorum."

Borsa yanlarından uzaklaşınca, Halt ve Erak, karşılıklı bakiştılar. Erak, omuz silkti. Borsa'ya kıyasla olayları daha olumsuz algılayan bir yaradılışı vardı; üstelik Slagor'u müdürden çok daha iyi tanıyordu.

"Kesin emin olma zamanı," dedi usulca ve dümen küreğine asılarak *Kurt Rüzgârı* 'run pruvasını dosdoğru kumsala çevirdi. Anlaştıkları üzere, diğer iki gemi geride kalmıştı; kürekçiler, gemileri rüzgâra ve dalgalara karşı aynı konumda tutmak için, kumsalın iki yüz metre kadar açığında yavaş, sakın bir tempo tutturmuştu. Ok menzili içindeydiler ancak küpeşteler boyunca yerleştirilen yuvarlak, kocaman Skandiya kalkanları, denizcileri herhangi bir Temuçi saldırısından koruyordu.

Kurt ruzgarındakiler ise o kadar şanslı değildi. Gemileri dosdoğru kıyıya doğru gidiyor, her kürek darbesi onları, ani bir Temuçi saldırısı karşısında iyice savunmasız kılıyordu.

"Kafaları öne eğin," diye gürledi Erak, kürekçilerine doğru. Gereksiz bir uyarıydı bu. Vücutlarının hiçbir noktası korkulukların üzerinde kalmasın diye iyice büzülmüşlerdi zaten kürekçiler. Halt, Erak'ın sağ elinin ara ara dümen küreğinden

ayrılarak neredeyse bilinçsiz bir biçimde hemen yanımda asılı duran ağır savaş baltasının sapına dokunduğunu fark etti.

Kumsalda da bir hareketlenme başlamış, yanm düzine Temuçi askerinden oluşan bir gmp, kıyıya kadar gelmişti. Arkalarında kalan bölge verilen emirlerle çınıyor, takım liderleri adamlarım kurt gemilerine binmeleri için hazırlarken, bölükler bir araya geliyordu.

Su, kıyının yakınında bile oldukça derindi. Kurt gemileri, bir metre derinliğindeki sulara bile yanaşabilecek şekilde tasarlanmıştı elbette, ancak Temuçiler'in bundan haberleri yoktu. Halt ile Erak, düşmanı belli bir mesafede tutmanın daha doğru olacağını düşünüyorlardı. Sahille aralarında yirmi metre kaldığında, Erak'ın verdiği kısa komutla birlikte geminin bir tarafındaki kürekler içeri çekildi.

Erak'ın başıyla işaret verdiği ikinci kaptanı, dümen tekesine koşturdu. Hemen sonra kıyı tarafına geçen kaptan, fırtınalar bastıran o tanıdık sesiyle kükredi.

"Kıyıdaakilere selam!" diye seslendi ve sesinin şiddeti hemen yanındaki Hah'un birkaç adım gerilemesine neden oldu.

Kıyıdaki küçük grubun ortasında duran Temuçi askeri, avuçlarını açarak seslendi.

"Adım Or'kam, bu birliğin komutanıyım," dedi. "Slagor nerede?"

Hah, arkasından hızla iç geçirildiğini duydu ve dönüp baktığında, Borsa'nın kederli bir ifadeyle başını iki yana salladığını fark etti. Skandiyali askerlerden bazıları da Slagor'un ihanetinin tartışmasız ispatı karşısında bakışıyordu.

* Dümen basma takılıp dümenin istenilen tarafa basılması için kullanılan demir veya ağaçtan yapılmış kol. (Ed. N.)

"Sessiz olun!" diye bağırdı Halt. Bunun üzerine savaşçılar, hemen kayıtsız bir ifade takındılar. Erak, Borsa ve Halt ile üzerinde anlaştıkları hikâyeye doğrultusunda cevap veriyordu şimdi.

"Yüce Kont Ragnak, hareketlerimizden şüphelenmeye başladı. Slagor'un bu sefere eşlik etmesi çok tehlikeliydi. Kendisi bize Fallkork Adası'nda katılacak."

Temuçi liderleri arasında süratli bir fikir alışverişi yaşandı.

"Bundan hoşlanmadılar," diye bıyık altından mırıldandı Erak.

"Hoşlanmaları gerekmiyor. İnansınlar, yeter," dedi Halt aynı alçak ses tonuyla. Birkaç dakikalık tartışmanın ardından, Or'kam gruptan ayrılarak yeniden seslendi.

"Biz Slagor'u bekliyorduk. Size güvenebileceğimizden nasıl emin olabiliriz? Bize bir mesaj bıraktı mı? Bir parola falan?"

Üç lider, endişeyle bakiştılar. İşte korktukları başlarına gelmişti. Slagor ile Temuçiler arasında bir çeşit şifre bulunması halinde, planları bozulacaktı. Elbette ki esas amaca ulaşılmış, Slagor'un ihaneti kanıtlanmıştı. Ancak hazır buradayken, hiçbir kayba uğramadan düşman hatlarından yüz elli savaşçıyı eksiltme şansını kullanmak istiyordu her biri.

"Blöfyap," dedi Hah hızla. "Slagor'u bekliyor olduklarını söyledi bile, yani ortada bir parola falan yok." Erak, başıyla onayladı. Fikir aklına yatmıştı.

"Bana bak, süvari!" diye yeniden gürledi Erak. "Parolaya falan ihtiyacım yok benim. Buraya sizi almaya geldim. Ve bu esnada kendimi riske atıyorum! Gemiye binecekseniz biriin.

Eğer binmeyecekseniz, Ragnak'a karşı vereceğiniz küçük savaşınızda sizleri yalnız bırakarak baskına gidiyorum ben. Seçiminizi yapın bakalım!"

Kumsalda bir kez daha telaşlı tartışmalar yaşandı. Or'kam'ın hareketlerindeki tereddüt göze çarpıyordu; Temuçi savaşçısı, başka olasılıkları değerlendiriyor gibiydi. Keskin gözleriyle kurt gemisine son bir bakış fırlattıktan sonra, gemilerde gördüğü iskelet gibi zayıfkürekçilerin zararsız olduğuna inanmıştı.

"Öyle olsun!" diye seslendi. "Getirin şu gemileri de bine-
lim."

Ama Erak başını iki yana sallıyordu.

"Sizi filikalarla gemilere çıkaracağız," diye seslendi. "Burada kıyıya yanaşamayız."

Or'kam öfkeli bir el işareti yaptı. İşlerin istediği gibi ilerlememesinden hiç hoşlanmadığı belli oluyordu.

"Ne diyorsun sen be?" diye bağırdı. "Slagor'un gemisini tam burada kıyıya yanaştırdığına şahit oldum ben!"

Yan tarafa geçen Erak, kumsaldan ok atılması halinde tamamen savunmasız kalacak şekilde küpeştenin üstüne çıktı.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Halt, dudaklanm oynatmaya çalışarak.

"Söyle bakalım, süvari," dedi Erak iğneleyici bir sesle, "Slagor gemisine elli savaşçı bindirip denize de açılmış mıydı?"

Temuçi lideri, Erak'ın dediklerini aklında tartarken, bir sessizlik yaşandı. Adamın duraksadığını fark eden Erak, bir adım daha ileri gitti.

"Eğer kumsala yanaşır ve adamlarını gemiye bindirirsem,

bu gemiyi bir daha yüzdüremeyiz. Özellikle de sular bu hızla çekilirken."

Sözleri, beklenen etkiyi göstermişti. Or'kam gönülsüzce, anlaştıkları belirden bir işaret yaptı.

"Öyle olsun," diye seslendi. "Bir seferde kaç kişiyi alabilirsiniz?"

Erak'ın tuttuğu nefesini bırakmayı ertelemesi gerekecekti.

"Sekizer adamdan üç filika," diye seslendi. "Bir seferde yirmi dört kişi."

Or'kam, başını salladı. "Pekâlâ Skandiyah, filikaları gönderin." Yardımcılarına dönerek, savaşçıları filikalara binecek şekilde düzene sokmalarını emretti. *Kurt Rüzgârı'nın* güvertesindeki Erak, diğer kurt gemilerine yaklaşıp filikaların kıyıya göndermelerini işaret etmeye başlamıştı bile.

OTUZ BİR

Pozisyoniki... fırlat!" diye bağırdı Will. Neredeyse aynı

çıkan vızıltı, tüm sahayı doldurdu. Will ile Horace, aradaki sahanın üzerinden bir kavis çizerek aniden ortaya çıkan hedefe saplanan koyu renkli ok bulutunu keyifle izledi.

Okçu hattının birkaç metre gerisindeki eski ve kırılgan bir el arabasında oturmakta olan Evanlyn, çalışmayı ilgiyle izliyordu.

Hedefin yakınlarına düşen oklardan o kendine has, yumuşak saplanma sesi çıktı.

"Kalkanlar!" diye gürledi Horace. Okçuların arkasından öne doğru çıkan askerler, sol kollarındaki dikdörtgen şeklindeki ahşap kalkanları, hem yaylarına yeni oklar takan okçuları hem de kendilerini koruyacak şekilde kaldırdılar. Savaşçı çırağının aklına, atış talimlerinden birini izlerken gelmişti bu fikir. Will, arkadaşının önerdiği yardımı hevesle kabul etmişti. Yalnızca yüz okçusu olduğu için, birini bile kaybetmek istemiyordu.

Hızla etrafına bakman Will, adamlarının bir sonraki atışa hazır olduklarını fark etti. Bakışlarını hemen idman sahasına çevirerek bir sonraki hedefin belirmesini bekledi.

İşte! Arkasındaki Skandiyali işçilerin asıldıkları halatlar sayesinde, çimlerin içinde bir diğer hedefbelirmişti. Okçuların hazır olup olmadıklarına bakan Will, az kalsın gözden kaçınıyordu onu. İçinde büyüyen küçük panik dalgasını hissetti. Çalışmanın hızına yetişemiyordu.

"Hazır!" diye seslendi, sesinin çatlamamasını umut ederek; kalkan taşıyıcılara geri çekildi.

"Yarım sağ! Pozisyon üç... fırlat!"

Oklar, yine vızıltılar eşliğinde fırlatıldı. İdman sahasını gölgeye boğan bir ok bulutu, hedefin etrafını kalbura çevirdi. Çimlerin içinden daha yakınlardaki bir diğer hedefyükselmeye başlamıştı bile.

"Kalkanlar!" diye seslendi Horace ve okçular bir kez daha korumaya altma girdi. Adamlarına seslenen Horace, verdiği emre bizzat uyuyor ve geniş Skandiya kalkanlarından biriyle Will'i komyordu.

"Hadi ama, hadi," diye mınıdandı Will. Adamların yeni oklarını kırığe yerleştirmelerini izlerken, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyordu. Liderlerinin sabırsızlığını fark eden okçular, hızlanıp telaşlanınca, bazı sakarlıklar yaşandı. Üç okçu, kırığe yerleştirmek üzere olduktan oklarını düşürdüler; ne yapacağını bilemeyen diğerleri ise acemice hareketlerle kıvranıyordu. Hayal kırıklığına uğrayan Will, hazır olanlarla devam etmesi gerektiğine karar verdi. Gözleri yeniden hedefe kaydı. Ama hedefi taşıyan halatçılar iyice hızlanmıştı artık; düşman, dörtmala üstlerine hücum ediyor gibiydi. Aradaki mesafe, Will'in ani bir değerlendirme yapamayacağı kadar hızlı bir şekilde kapanmıştı. Adamlarıyla ilgilenirken dikkati dağılan liderin savaş sezgileri, yerle bir olmuştu.

Okçu hattının ucuna inşa edilmiş alçak bir platformdan ibaret olan komuta noktasından çıktığında, burnundan soluyordu Will.

"Silah bırak!" diye seslendi. "Mola veriyoruz."

Yaşadığı gerginlikten ötürü terden sırlsıklam olduğunu fark ederek, pelerininin ucuyla alnını sildi. Geniş kalkanı yere bırakan Horace, arkadaşına katıldı.

"Sorun nedir?" diye sordu.

Will, yenilgiyi kabullenmiş bir edayla başını sallayarak, "Umut yok," dedi. "Hem hedefleri hem de adamları aynı anda izleyemiyorum, dikkatim dağılıyor. Adamları izleyip hazır olduktan an bana bildirmen gerek."

Horace, kaşlarını çatı.

"Yapabilirim aslında," dedi. "Ama çatışma sırasında kalkanla seni koruyor olacağım; yani benim de düşmanı gözlemem gerekiyor. Delik deşik olmak istiyorsan, o ayrı tabii."

"Eh, bunu birinin yapması gerekiyor ama!" dedi Will öfkeyle. "Daha *Kaijin* leri işin içine sokmadık bile ama her şey şimdiden arapsaçına döndü!"

Halt, onlara kajinlerden söz etmişti. Altmış kişilik her Temuçi süvari grubunda, birer tane keskin nişancı bulunuyordu. *Kaijin* 'lere düşman komutanlarını ortadan kaldırma görevi veriliyordu. Keskin nişancıları etkisiz hale getirmek, Will'in göreviydi. Beklenmedik bir anda çimlerin içinde belirmeleri için *Kaijin* leri simgeleyen küçük hedef tahtaları hazırlatmıştı. Ama dikkati kendi okçularıyla düşman arasında dağıtırsa, keskin nişancıları saf dışı bırakma şansı çok azalacaktı.

Üstüne üstlük, keskin nişancıların karşı atışlarıyla vurulma ihtimali çok daha yüksekti.

"Ben yapanm," dedi Evanlyn ve çocuklar başlarını çevirip kıza döndüler. Evanlyn, arkadaşlarının yüzünde beliren şüpheli ifadeyi görebiliyordu. "Bunu yapabilirim. Okçular gözler ve hazır olduklarında seslenirim."

"Ama bu, savaş hattında olman anlamına gelir!" diye derhal itiraz etti Horace. "Orası çok tehlikeli!"

Evanlyn, başını iki yana salladı. Will'in, teklifine henüz itiraz etmediğini fark etti. Onun öneriyi şimdilik aklında tarttığını görebiliyordu. Kimse karşı çıkmadan hızla devam etti.

"Okçular aslında ön hatlarda yer almıyor. Hattın gerisinde olacak ve bir siperle topraktan bir tümsek tarafından korunuyor olacaksınız. Uç tarafa, komuta noktasının hemen altına, benim için bir sığınak inşa edin. Orada düşman oklanna karşı güvende olurum. Sonuçta düşmanı değil kendi adamlarımızı görmem yeterli."

"Ama ya Temuçiler hatlarımızı aşarsa?" dedi Horace. "Tam ortalannda kalacaksınız!"

Erianlyn, omuz silkti. "Temuçiler'in hattı yarmaları halinde, nerede olduğumun bir önemi yok. O takdirde hepimiz öleceğiz nasılsa. Hem diğer herkes risk alırken, ben neden almayacakmışım?"

Horace'ın aklı, *çünkü sen bir kızsın* şeklinde bir cevap vermeyecek kadar başındaydı. Hem kızın haklı olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Ancak ikna olmamıştı. Will'e döndü.

"Sen ne diyorsun. Will?" Arkadaşının da onunla aynı fikirde olduğunu düşünüyordu, dolayısıyla Will'den acele bir yanıt gelmeyince, şaşkına döndü.

"Bana kalırsa," dedi Will usulca, "işe yarayabilir. Hadi bir deneyelim."

"Hazır," dedi Evanlyn sakın bir sesle. Will ile Horace'ın üstünde durdukları platformun arkasına çömelmişti.

"Hazır!" Bu kez Horace'dı bağırın. Kalkan taşıyıcılar, okçuların yanında tek dizlerinin üzerine çöktü.

"Sol, sol! Pozisyon bir... fylat!"

Hatalı bir emir vermişti ve bunun farkındaydı Will. Emri biraz erken vermiş, adamların bazıları doğru dürüst nişan alacak fırsatı bile bulamamıştı. İçinden kendi kendine küfretti. Horace'm kalkancılara bağırdığını ve hedefe saplanan oklardan çıkan vızıltilan duydu; ıska geçip kısa düşenlerinkileri de.

Ama artık başka bir tehlike yaklaşıyordu. Bir sonraki geniş hedef tahtası havaya kalkıp üstlerine doğru gelmeye başladığında, küçük bir hedefçikti ortaya. İnsan boyunda olan tahtayı vurmak, Will'in göreviydi. Kirişe yerleştirip fırlattığı oku, tam da Evani'nin "Hazır!" diye seslendiği anda hedefe saplandı. Horace kalkancılara çekilmelerini emrederken, Will de dikkatini hızla yeniden ana hedefe verdi.

"Sol! Pozisyon üç..." Durdu ve bir düzeltme yaptı. "Yarım aşağı..."

Adamlar pozisyon alıncaya kadar beklemek için kendini zoriadı ve haykırdı: "Fırlat!"

Verdiği yön tarifi bu kez doğruydu; okların çoğu ya hedefe saplanmış ya da hedefin hemen yakınına düşmüştü. Karşıların-

da-onlara hücum eden bir süvari birliği olması halinde, birçoğu hayatını kaybetmiş olacaktı.

"Kalkanlar!" diye gürledi Horace ve aynı manzara bir kez daha tekrarlandı.

Will'in yorgun eli havaya kalkıp "Silah bırak," dedi ve Horace emri yüksek sesle tekrar etti. İki saattir küçük molalar hariç aralıksız idman yapan okçular ve kalkancılar, dinlenmek için memnuniyetle çimlerin üzerine serildi.

Horace, Will'e bakarak sırttı ve "Fena değil," dedi. "Yirmi beş hedeften yirmisini kalbura çevirdik. Ve sen de bütün *Kaijin'lni* hakladın."

Geniş tahtaların her birine yapışık duran küçük hedefler, *Kaijin'leri* temsil ediyordu. Hem adamlarını hem de düşmanı kontrol etmekten kurtulan Will, keskin nişancıları kolaylıkla avlamıştı.

"Doğru," dedi Will, "ama karşı saldın yoktu."

Gösterdiği performanstan içten içe memnun kalmıştı. Ana grubun menzili ile oklann izleyeceği yol gibi dikkat dağıtıcı unsurlara karşın, iyi atışlar yapmıştı.

Horace ile Evaniyn'e dönüp sınttı. Eski dostluklarının yeniden canlanması hoşuna gitmişti.

"İyi iş çıkardınız," dedi. Sesini yükselterek ekledi. "Yarım saatlik bir ara verelim."

Okçular, memnun mırıltılar eşliğinde, varillerce içme suyunun onları beklediği yöne doğru hareketlendi. Will'in arkasından tanıdık bir ses geldi.

"Bugünlük paydos edebilirsiniz. Yeterince çalıştınız."

Arkalarını dönen üç arkadaş, karşılarında Halt'u buldular. Kumlu Dere Koyu'nda ne olup bittiğini çok merak eden Will, kendini daha bir canlanmış hissetti.

"Halt!" diye hevesli bir çığlık kopardı. "Neler oldu? Temuçiler orada mıydı? Planı uygulamayı başardınız mı?"

Ama Orman Muhafızı'nın eli, karşılaştığını bildiği soru yağmurundan kurtulmak üzere havaya kalkmıştı bile. Halt'un, gördüklerine canı sıkılmıştı.

"Evaniyn'i neden bu işe karıştırdınız. Will?" diye sordu. Genç adamın gözlerindeki tereddüdü görmüştü Halt; Will'in çenesi kararlı bir ifadeyle gerildi.

"Çünkü ona ihtiyacım var. Halt. Adamları gözleyecek, hazır olduklarında bana haber verecek birisine ihtiyacım var. O olmadan sistem işlemiyor."

"Başka biri yapamaz mı bunu?"

"Güvenebileceğim başka birini düşünemiyorum. Soğukkanlılığını yitirmeyecek, paniğe kapılmayacak birini istiyorum."

Halt, düşünceli bir ifadeyle sakalını sıvazladı. "Evaniyn'in paniklemeyeceğini nereden biliyorsun?"

Cevap, vakit kaybetmeden geldi.

"Çünkü Keltika'da paniklememişti; köprüdeyken."

Halt, önündeki üç genç yüzü inceledi. Üçü de hazır, üçü de kararlıydı. Will'in haklı olduğunu biliyordu. Onun güvenebileceği birine ihtiyacı vardı.

"Pekâlâ, öyleyse," dedi. Üçlünün gözleri neşeyle parıldadığında ekledi: "Ama etrafa gülücükler saçmayın. Vurulursa, durumu babasına açıklaması gereken kişi benim."

"Neyse, Temuçiler'den ne haber?" diye sordu Will. "Kumlu Dere Koyu'ndalar mıydı bari?"

Slagor'un entrikalarından söz edilmesi üzerine, Evaniyn'in yüzündeki tebessüm kaybolmuş, yerini endişeli bakışlara bırakmıştı.

"Oradalardı," dedi Halt çabucak, kızın en derin korkulannı dağıtarak. "Ve karşılarında Slagor'u bulmayı beklediklerini de açıkça belU ettiler." Rahat bir nefes alan kıza dönerek başını salladı. "Bu durum, işleri sizin açınızdan farklı bir hale sokuyor. Prenses."

"Ragnak'ın yemini hâlâ geçerli," dedi Evanlyn kayıtsızca.

"Doğru," dedi Halt. "Ama en azından biz Temuçiler'i geri püskürtünceye dek harekete geçmemeye ikna oldu." Evanlyn, elleriyle belli belirsiz bir işaret yaptı.

"Yalnızca erteledi, hepsi o."

"Ertelenen sorunlar, genellikle kendi kendilerine çözülür," dedi Halt, kolunu kızın ince omuzlarına atıp. Evanlyn, Orman Muhafızı'na gülümsedi. İçinden hiç gülmek gelmiyordu gerçi.

"Öyle olsun," diye yanıtladı, "ama bana soracak olusan, 'Prenses' hitabını kullanma derim, Halt. Ragnak'a varlığımı her fırsatta hatırlatmanın bir anlamı yok."

Başını sallayan Orman Muhafızı, "Hatamı kabul ediyorum," dedi. Ardından, yalnızca Evaniyn'in duyabileceği, alçak bir sesle ekledi. "Bu arada - bundan ona söz etmene gerek yok ama - şu lanet olası Temuçiler'den kurtulduğumuz anda, Erak seni gemisine bindirip buradan götürecekt."

Evanlyn, umut dolu gözlerle bakışlarını Halt'a doğru kaldırdı.

Kızın gözlerine bakan Orman Muhafızı, anlamlı anlamlı başını salladı. Gözlerini idman sahasının diğer ucunda beliren Erak'a çeviren Evanlyn, uzanıp Halt'un yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Teşekkürler, Halt," dedi usulca. "En azından artık bir şansım olduğunu biliyorum."

Orman Muhafızı, omuz silkip kıza gülümsedi. "Ben de bunun için buradayım," dedi; kızın gözlerinin yeniden umut ışı-ğıyla dolması, onu çok memnun etmişti. Evanlyn son bir kez gülümseyerek dairesine çekildi. Halt'un bulduğu olası çözüm üzerine rahatlamıştı ve bir süreliğine yalnız kalma ihtiyacı du-yuyordu.

Hedefleri taşıyan Skandiyalılar'dan bazıları, yaklaşan Erak'a sesleniyor ve Kumlu Dere Koyu'nda işlerin nasıl git-tiğini soruyordu. Erak Slagor'un ihanetini onaylayınca, öfkeli mırıltılar duyuldu ve Slagor'un kilit altında tutulduğu Mekân'a doğru karanlık bakışlar atıldı.

"Temuçiler'den ne haber, Erak?" diye sordu Will. "Fallkork Adası'nda kıyıya çıkmaya nasıl ikna ettiniz onları?"

Erak'ın kahkahası idman sahası boyunca çınladı. "Yerlerin-de kalmaları için amma da mücadele verdik!" dedi toplanan dinleyicilere. "Karaya çıkmak için adeta birbirlerini ezdiler."

Etrafındaki Skandiyalılar kahkahasına eşlik ederken, anlatmaya devam etti. "Rüzgârın geriden vurduğu, sancak tara-fındaki keskin akıntının Boğaz'dan gelen dalgalarla aynı anda üstümüze bindirdiği bir nokta bulmayı başardım. Bu şekilde birkaç saat geçiren ateşli süvarilerimiz, minik kuzulara dönü-şüverdiler; deniz tutmuş minik kuzulara."

"Midesi bulanan yalnız onlar değildi," diye araya girdi Halt. "Zamanında sert denizlerde çok yolculuk yaptım, ama bizi içine soktuğun o karmaşa gibisini hiç yaşamadım."

Erak, bir kakhaha daha patlattı. "Senin şu ustanın suratı, neredeyse pelerini gibi yemyeşil kesildi," dedi Will'e.

Halt, Skandiyalı'ya ters ters bakıp, "En azından şu lanet olası miğfer işime yaradı," deyince, Erak'ın yüzündeki tebesüm siliniverdi.

"Evet. O konuda Gordoffa ne cevap vereceğimi bilmiyorum," dedi. "Miğferine iyi bakacağıma yemin ettirmişti bana. En sevdiği miğferiymiş; gerçek bir aile yadigân."

"Eh, eskiden öyle değildiyse bile artık bir yadigâra benzediği kesin," dedi Halt ve Will ustasının gözlerindeki hınzır ifadeyi fark etti.

Orman Muhafızı, başını yakınlardaki okçulara doğru sallayarak, "Seninkilere çekidüzen vermiş gibisin," dedi.

Ustasının övgüsü karşısında Will'in içi mutlulukla doldu.

"Eh," dedi, sesinin sıradan çıkması için çaba harcayarak. "Fena değiliz işte."

"Gördüğüm kadariyle daha da iyisiniz," dedi Halt. Ve az önceki önerisini yineledi. "Dediğimde ciddiydim. Will. Adamlar bugünlük çalışmayı kessin. Sen de öyle. Bir ara vermeyi hak ettiniz. Tahminlerimde yanılmadıysam eğer, birkaç gün içinde uykuya çok ihtiyacımız olacak."

OTUZ İKİ

Boğuk bir gürültü geliyordu kulaklara; uzaklardaki bir kumsala vuran dalgalar ya da daha da uzaklardan gelen bir gökgürültüsü, diye düşündü Will. Gökgürültüsünün böyle bir ses çıkaramayacağını bilmiyordu. Başı sonu yokmuş gibi geliyordu kulağa. Bir daha, bir daha tekrarlanıyormuş gibi durmaksızın devam ediyordu.

Ve şiddeti de aşama aşama artıyordu.

Yumuşak adımlarla üstlerine doğru gelen binlerce atın çıkardığı gürültüydü bu.

Will, birkaç kez esnettiği yayın eline tam oturup oturmadığını ve kirişin gerginliğini kontrol etti. Gözleri, Temuçi ordusunun ortaya çıkacağını bildikleri noktaya sabitlenmişti. Tepelerle denizin arasında kalan dar kıyı şeridinin çıkıntı yaparak yaklaşan orduyu görmelerini geçici olarak engellediği, bir kilometre ötelerindeki bir kara parçasıydı bu. Yutkurunaya çalışıp başarısız olunca, ağzının kuruduğunu fark etti.

Ok kılıfına asılı duran su tulumuna uzandı ve bu yüzden köşeyi dönen ilk Temuçi süvarilerini görme şansını kaçırdı.

Etrafındaki adamlardan istemsiz bir ıgık koptu. Normal bir tempoda ilerleyen süvariler, yan yana sıralanarak geniş bir hat oluşturuyordu.

"Binlerce olmalılar!" dedi okçulardan biri. Will, adamın sesindeki korkuyu hissedebiliyordu. Okçu hattı boyunca bir düzine farklı noktada benzer mıriltılar yükseldi. Arkalarında bulunan Skandiya saflarında ise çıt çıkmıyordu.

Boğuk gmbrtlerin arasından, toynak sesleriyle pek de uyumlu olmayan koşum şıkırtıları da duyuluyordu. İlerleyen süvariler, onları bekleyen sessiz Skandiya saflarına yaklaştı. Bir borudan üflenerek tek bir nota üzerine, tüm Temuçi ordusu dizginlere asılıp durdu.

ıkan onca gürültünün ardından, havadaki sessizlik neredeyse elle tutulabilecek kadar belirgindi şimdi.

Bir an sonra, savunmada bekleyen Skandiyalı savaşçılardan muazzam bir haykırış yükseldi. Baltalarını ve geniş kılıçlarını kalkanlara vurarak çıkardıktan kulaktan sağır edici bir tangırtı aracılığıyla devasa orduya meydan okuyordu Skandiyalılar. Gürültü yavaş yavaş azaldı. Atlarının sırtında ses çıkarmadan oturan Temuçiler düşmanlarını gözlüyordu.

"Sessiz olun!" diye seslendi Will okularına. Elindeki kuvvet, Temuçiler'in n saflarına kıyasla gln kalıyordu. Yan yana at süren o ilk safta altı ya da yedi yüz savaşçı bulunuyor olmalıydı. Ve arkalarında da onun gibi dört ya da beş birlik daha bulunuyordu. Komutanın at sırtında beklediğı ordunun ortasından bir dizi renkli bayrak sallanınca, süvari hattının belli yerlerinden karşılık geldi. Boru bir kez daha çalındı -farklı bir notaydı bu kez- ve n saflar ilerlemeye başladı. Koşum

takımlarından çıkan sesler, bir kez daha havayı doldurdu; hemen arkasından çeliğin çeliğe sürtünürken çıkardığı muazzam ses duyuldu. Zayıf güneş ışığı, kınlarından çekilen yüzlerce palanın üzerine yansıyordu.

"Göğüs göğüse dövüşecekler," dedi Will'in yanındaki Horace usulca.

Will, başıyla onayladı. "Halt'un anlattıklarını hatırladın mı? İlk yapacaktan şey, aldatıcı bir saldırı olacak; saldıracak ve Skandiyalılar'ı siperlerinden çıkarmak için geri çekiliyormuş numarası yapacaklar. Skandiyalılar peşlerine düşünceye dek gerçek saldırıları başlamayacak."

Bin sekiz yüz Skandiyali, denizle ormanlık tepelerin arasındaki dar ve düz geçitte, dikkatle inşa edilmiş toprak mazgalların arkasında üç safhalinde sıralanmıştı. Temuçiler'den tarafa bakan eğimli siperlere, düşman atlarına saplanması için uçları keskinleştirilmiş, irili ufaklı birçok kazık yerleştirilmişti.

Halt, savunma hatlarını geçidin sol taraftaki dik, ormanlık dağlarla sağ taraftaki deniz tarafından korunduğu, en dar noktasına kurmuştu. Hallasholm'la savaş hattı arasında iki yüz metre ya vardı ya yoktu. Will'in okçulan, ana savunma hattının birkaç metre gerisine kurulmuş, bir banketin* üzerinde bekliyorlardı. Toprak kaplı hasırdan siperler, arkalarında çömelmiş, bekleyen okçulan o an için gizliyordu.

Hah, Erak ve Ragnak ise Skandiya hattının ortalanndaki küçük bir tümseğin üzerinde bulunan komuta noktasındaydılar.

Temuçi ordusunda daha fazla sayıda bayrak sallandı ve iler-

* Yamaçtan kayan toprağı yerinde tutmak için türlü yollarla yapılan dar basamak.
(Ed. N.)

ley en süvari grubu, yavaş yavaş Skandiyalılar'ın sol kanadına yaklaşmaya başladı.

Siperlerin arkasında çömelmiş vaziyette bekleyen okçuların arasında telaşlı bir hareketlenme yaşandı. İçgüdüsel olarak silahlanma ihtiyacı duyan bazı okçular, önlerinde duran ok sepetlerine uzandı.

"Kafalan eğin!" diye bağırdı Will, her zamanki gibi sesinin çatlamamasını umut ederek. Halt, Skandiyalılar her zamanki deneme saldırılarına başlayınca dek okçuların kendilerini belli etmemesini istemişti.

"Topyekûn saldırıya geçmelerini bekleyin, ondan sonra onları şaşırtacağız," demişti çırağına.

Okçuların yüzleri, genç komutanlarına çevriliydi. Adamlarına gülümsemek için kendini zorlayan Will, içinden hiç de gelmediği halde, bir süre daha harekete geçmeyeceklerini göstermek için yayını önündeki sipere dayadı.

Okçuların bazıları da liderlerini taklit etti.

"İyi iş çıkardın," dedi yanındaki Horace usulca. "Bu kadar sakın kalmayı nasıl beceriyorsun?"

"Dehşete düşmek işe yarıyor," diye bıyık altından cevap verdi Will. Savaşçı çırağının sorusu onu şaşırtmıştı. Horace, endişesiz ve aldırılmaz görünen tavırlarıyla adeta bir sükûnet abidesi gibi duruyordu. Bir sonraki cümlesi, Will'in kafasındaki bu fikri yıkıp geçti.

"Neden söz ettiğini biliyorum," dedi Horace. "Köşeyi döndüklerinde, kılıcımı korkudan yere düşürecektim az kalsın."

Temuçi hücumu, hızlanarak dörtlü bir saldırıya dönüştü.

Skandiya hattına yaklaşan grubun büyük bir kısmı, tahkimat*" ve keskin kazıklar gözlerini korkutmuş gibi davranıyordu. Atlar, birkaç saniye Skandiya hattına paralel koştuktan sonra dönerek kendi saflarına doğru kaçmaya başladı. Skandiyali savaşçılardan kaçaklara küfür ve hakaretler yağıyordu. Savunma hattından mızrak, taş ve başka nesneler atıldı. Birçoğu, dörtne-la uzaklaşan süvarilere isabet edemeden toprağa düştü.

Sayısı *yüzden* az olan küçük bir grup ise Skandiya hattının sol kanadına yaklaşmaya devam ediyordu. Üzengilere basarak öne uzanan süvariler, kazıklara takılan atlardan gelen canhıraş feryatlara aldırmaksızın savaş çığlıkları atarak tüylü atları, toprak siperlere saldırmaya zorluyordu. Süvarilerin Skandiya hattına ulaşan üçte ikilik bölümü kıvrımlı, uzun palalarıyla atlarının sırtından sağa sola darbeler savurmaya başladı.

Skandiyali savunmacılar, savaşa hevesle katıldı. Kocaman baltalar havalandı ve daha fazla sayıda at acılı feryatlar eşliğinde devrildi. Will, atların ıstırap dolu çığlıklarına kulaklarını tıkamıştı. Küçük, tüylü Temuçi atları, Çekici ile Abelard'ı andırıyordu; kendi atını da tıpkı Temuçi atları gibi yaralanıp korkarken gözünün önüne getirmesi, hiç de zor olmuyordu. Temuçiler'in atlarını feda etmekten kaçınmadıkları ve hayvanlara pek de bağlı olmadıkları açıkça ortadaydı.

Yoğun çarpışma, Skandiya hattının şimdilik yalnızca bir köşesinde gerçekleşiyordu. Birkaç dakika boyunca neler olup bittiği anlaşılamadı. Ardından Temuçiler, yavaş yavaş, atlarını döndürüp panUc dolu çığlıklar eşliğinde geri çekilmeye ve Skandiyalılar'ın açgözlülükle peşlerinden gelmeleri için yolu açmaya başladı.

* Bir yeri düşman saldırısına karşı koyabilecek dayanıklılığa getirmek için yapılan hendek ya da siper. (Ed . N.)

Bununla birlikte, uzaktan bakan gözler, geri çekilen düşmanın o kadar da hızlı hareket etmediğini açıkça görebiliyordu. Hâlâ atlarının sırtında olan Temuçiler bile dötrnala kaçmak için çaba harcamıyordu. Azar azar gerilemek, takipçileriyle teması kaybetmemek ve onları, giderek içinde bulunduktan savunma hattından açık alana doğru çekmekti amaçları.

"Baksana!" dedi Horace birden, kılıcıyla işaret ederek. Temuçiler'in ilk saldırı gücünde yer alan birkaç yüz kişilik süvari grubu, bir dizi bayrakla verilen işaretler sonucu, sol kanattaki savunmacılar tarafından görülmeksizin daire şeklini almış ve dövüşen arkadaşlarının yardımına koşuyordu şimdi.

"Tıpkı Halt'un söylediği gibi," diye mırıldandı Horace ve Will de başıyla onayladı.

Skandiya hattının ortasındaki komuta noktasında, Erak da aynı sözleri dile getiriyordu.

"İşte geliyorlar Hah, tıpkı söylediğin gibi," diye mırıldandı. Yanındaki Ragnak, siperlerin üzerinden endişeyle açıktaki adamlarına bir göz attı. Yaklaşık yüz kadar Skandiyali, savunma hattından çıkmış ve Temuçiler ile dövüşe tutuşmuştu.

"Dediğin çıktı. Orman Muhafızı," diye onayladı Ragnak. Bu uzak noktadan, tuzağın nasıl kurulduğunu görebiliyordu. Normalde olduğu gibi savaşın göbeğinde yer almış olsaydı, düşmanın taktiğinden haberi bile olmayacaktı.

"Kormak soğukkanlılığını yitirmeyip adamlarını kontrol edebilecek mi?" diyerek Yüce Kont'a döndü Halt. Ragnak'ın kâşları çatıldı.

"Etmezse, ellerimde ölür," dedi kısaca.

Gözleri şaşkınlıktan iri iri açılan Orman Muhafızı, "Buna

gerek kalmayacak," dedi. Ardından dönüp, elindeki kocaman koçboynuzuyla hemen yanlarında bekleyen, Ragnak'ın habercisine işaret etti. "Hazır ol," demesi üzerine haberci, boruyu o hüzün dolu ama etkili tek notayı çalabilmek üzere ağzına götürdü.

Bir kedi fare oyunu yaşanıyordu önlerinde. Küçük Temuçi grubu, takip halindeki Skandiyali grubunun ön saflarındaki savaşçılarıyla göğüs göğüse dövüşerek çekiliyormuş gibi davranıyordu. Savunma hatlarından giderek uzaklaşan Skandiyalılar ise, çılgın ve disiplinsiz bir kovalamacaya dalmış numarası yapıyordu. Bu esnada diğer Temuçi gücü de açıkta kalan Skandiyalılar'ın üstüne çullanmak üzere arkadan dolaanıyordu.

Ancak savaş alanında, Temuçi liderlerinin farkında olmadığı bir kuvvet daha vardı. Hah, şafaktan önce yüz Skandiyah baltacıya, vadiyi sınırlayan ormanlık tepede konuşlanmalarını emretmişti. Hızla kazılmış alçak siperlerle devrilmiş kütüklerin arkasına saklanan bu grup, arkadaşlarını gafil avlamayı planlayan Temuçiler'e sürpriz bir saldırı düzenlemek için gelecek emri bekliyordu.

"İlk emri ilet," dedi Halt usulca ve koçboynuzundan vadi boyunca yankılanan tek bir uzun nota yükseldi.

Takip halindeki Skandiyalılar, birden kaçıyormuş gibi yapan Temuçiler'in gerisinde, uzun bir hat oluşturdu. Düşmanı takip etmeyi kesmişler, yuvarlak kalkarılanya aşılma bir duvar oluşturmaya başlamışlardı. Hızlı hareket edemedikleri için, ikinci Temuçi süvari dalgasının üstlerine çullanmasına ramak kalmıştı. Doğudan gelen atlılar, karşılarında savunma po-

zisyonu almış ve onları bekledikleri açıkça belli olan düşmanı bulunca, şaşkına döndüler. Hücumları kalkan duvarında eridi ve yüz kişiden oluşan Skandiya gücü, onların beş katı büyüklüğündeki süvari grubu karşısında çaresiz, ateşli bir savunma vermeye başladı.

Kalkan duvarı oluşturan Skandiyalılar'ın prova edilmiş, uyumlu hareketlerini izleyen, Temuçi istila gücünün komutanı General Haz'kam, komuta noktasında kaşlanmı çattı.

"Bundan hiç hoşlanmadım," diye mırıdandı yardımcısına. "Bu vahşilerin böyle bir tepki vermemeleri gerekiyordu." Ve hemen sonra yeniden harekete geçen koçboynuzundan havayı delip geçercesine kulaklara işleyen üç kısa ve kesik nota çınladı. Bir tür işaret bu, diye düşündü Haz'kam. Ama neyin işareti? Ve kime yönelik?

Cevabını almakta gecikmeyecekti. Bir grup piyade, ağaçların gerisinden çıkarak çember halindeki süvarilere arkadan saldırdığında, ana Skandiya hattından bir gümbürtü yükseldi. Skandiya savaş baltaları, şaşkına dönen ve beklenmedik bir şekilde bu yeni kuvvetle kalkan duvarı arasında kapana kısılan Temuçiler'i kesip biçiyordu. Şaşıp düzenleri bozulan ve hücumlarının ivmesini çoktan kaybetmiş olan süvariler, vahşi kuzeyliler için kolay hedefler oluyordu. Haz'kam, birkaç saniye içinde, savaşa tutuşan kuvvetlerinin en az dörtte birini kaybettiğini tahmin etti. Bu kayba bir son vermesi gerektiğini biliyordu. Habercisine döndü.

"Geri çekilsinler," dedi hızla. "Savaşı bırakıp geri çekilsinler."

Borudan çıkan notalar, savaş alanına yayılarak yüksek disiplinli Temuçi süvarilerine ulaştı. Bu kez geri çekilirken, hiçbiri Skandiyalılarla temas halinde kalma numarası yapmıyordu. Savaş alanınınından ayrılış hızları, önceki geri çekilme numaralarının sahteliğini ortaya koyuyordu. Birkaç dakika içinde, atlılar kendi hatlarına dönmeye başlamıştı.

Disiplin ve mantık, bir an için, Skandiyalılar'ı terk etmiş gibiydi. Ragnak, kuvvetlerinin heyecana kapılarak geri çekilen Temuçiler'i savunma hatlarına kadar takip etmenin -ve mutlak bir ölümün -eşiğinde olduğunu fark etti. Hızla siperlerin üstüne sıçrayarak fırtınaları bile bastıran, en gür sesiyle kükredi. "Kormak! Geri dönün! Hemen!"

Koçboynuzunun emri tekrar etmesine gerek yoktu. Yüce Kont'un sesi, Skandiyalılar'a rahatlıkla ulaşmıştı ve grup, korunaklı tahkimata yöneldi. Bu durumu fark eden Temuçiler'den bazıları, palalarını kınlarına soktukları gibi arkalarını dönerek Skandiyalılar'a doğru ok atmaya başladı.

Ama sayılan çok azdı ve artık çok geçti. Birkaç küçük yara dışında isabet alan olmadı.

Will ile Horace, karşılıklı bakiştılar. Şimdiye dek işler, tam da Halt'un tahmin ettiğı gibi ilerlemişti. Ama Temuçiler'in aynı numarayı bir kez daha denemeyeceğinin garantisi yoktu.

"Bir dahaki sefere," dedi Will, "sıra bize gelecek."

OTUZ ÜÇ

Ordusunun ön saflarının önünde atıyla dolanan General Haz'kam, ilk grubun hatlara dönüşünü izliyordu.

Bu ilk karşılaşmada, iki yüz kadar askerin öldüğünü ya da yaralı olduğunu tahmin ediyordu. Ve bunun yansı kadar da at kaybetmişti. Altı bin savaşçısı olan bir ordu için o kadar da önemli rakamlar değildi bunlar.

Önemli olan, Skandiyalılar'ın tavrıydı. Kaybettikleri o ilk saldırı, Temuçi ordusunu değil *Skandiyalılar* 'ın sayısını azaltmak üzere tasarlanmıştı. Skandiyalılar, savunma hattından çıkıp atlı Temuçi okçuları için kolay birer hedef haline dönüşecekleri açık alana dek peşlerinden geliyormuş gibi yapmıştı.

Komutanlarıyla karşılaşan Haz'kam, atının dizginlerini çekerek durdu. Komutanların arasındaki istihbarat şefi Albay Bin'zak'ı tanımıştı. Albayın tedirginliği yüzünden okunuyordu. Okunmalıydı da.

Bin'zak'la göz göze gelen Haz'kam, başıyla Skandiyalılar'ı işaret ederek, "Bana aktanları bilgiler bu yönde değildi," dedi. Sesinde aldatıcı bir dinginlik hâkimdi. Atını siilen albay, komutanıyla aynı hizaya geldiğinde selam verdi.

"Ne olduğunu ben de anlayamadım, Şan Haz'kam," dedi. "Tuzağımız bir şekilde fark edilmiş olmalı. Bu şekilde tepki vermelerini beklemiyordum. Bu..." Doğru kelimeleri aradı ve cılız bir sesle devam etti, "Skandiyalılar'ın savaş taktiklerine tamamen aykırı bir durum."

Haz'kam, başını birkaç kez salladı. Öfkesini bastırmak için büyük çaba harcıyordu. Savaş alanında duygularını belli etmek, bir Temuçi komutanının haysiyetine yakışmazdı.

"Şunu düşündün mü, peki," dedi nihayet, sesini kontrol edebileceğinden emin olduğunda, "ya savaş taktiklerimizi Skandiyalılar'ın kulaklarına fısıldayan birileri varsa?"

Bu fikri aklında tartan Bin'zak'ın kaşları çatıldı. Bu ihtimali düşünmemişti bile. Ama şimdi Şan sözünü edince, kulağa mantıklı geliyordu. Bir unsur dışında.

"Skandiyalılar'ın aralarında yabancı bir komutana yer açmaları pek olası değil," dedi düşünceli bir tavırla. Haz'kam, albayına gülümsedi. Ama gözlerinin içi gülmüyordu.

"Takibi kesip kalkan duvarı oluşturmaları ve ağaçların içinden sürpriz bir saldırıda bulunmaları, hiç de onlara has hareketler değil," diye işaret etti Şan. Albay bir cevap vermedi. General her dediğinde haklıydı.

"Skandiyalılar'ın yanında," diye devam etti Şan, "bir yabancının görüldüğüne dair raporlar vardı... şu lanet olası *Atabiden* birinin."

Temuçi dilinde "yeşil" demek olan *Atabi*, onların Orman Muhafızları'na verdiği isimdi. Halt'un atlarını başıyla kaçırmasının ardından, Temuçi liderleri, yeşilli grili pelerinleriyle ormanın bir parçasıymış gibi görünen bu gizemli birlik hak-

kında ellerinden geldiğince bilgi toplamaya çalışmıştı. Casusları, istilaya hazırlık amacıyla son birkaç yıl içinde Araluen'dek ulaşmış ve araştırmalarda bulunmuştu. Ancak edinebildikleri bilgi çok azdı. Orman Muhafızları mahremiyetlerini koruyordu ve sıradan Araluenliler de yabancılarla Orman Muhafızları hakkında konuşmuyordu. Araluenliler arasında. Orman Muhafızları'nın büyü ve karanlık sanatlarla ilgilendiklerine dair batıl bir inanç yaygındı. Bu tür meseleler hakkında konuşmayı da kimsecikler istemezdi.

Düşman saflarında bir *Atabi* bulunduğunun dile getirilmesi üzerine. Albay Bin'zak omuz silkti.

"Bunlar yalnızca dedikodu. Şan," diye itiraz etti. "Adamlarımdan hiçbirisi tarafından doğrulanmadı."

General, albaya dik dik bakarak "Sanırım biraz önce doğrulandı," dedi ve adam önüne bakıncaya kadar da bakışlarını kaçırmadı.

"Evet, Şan," dedi albay, pişmanlıkla. Kariyerinin sona erdiğinin farkındaydı. Sesini yükselten Haz'kam, istihbarat albayını bir kenara bırakarak toplanan diğer komutanlara hitap etti.

"Bu durum, okyanus tarafından gelmesi gereken sürpriz saldırımızın başarısızlığını da açıklıyor," deyince, komutanlar sözlerini onaylayarak homurdandılar. Slagor'la işbirliği yaparak düzenledikleri komplo da Bin'zak'ın başının altından çıkmıştı. Dört gün önce Skandiya gemilerine bindirilen yüz elli adam, yer yarılmış da içine girmişti sanki.

General bir karara varmıştı. "Bundan böyle oyun oynamak yok. Burada yeterince zaman kaybettik. Şimdiden planın üç hafta gerisindeyiz. Bundan sonra alışılacagelmış saldırılar ya-

pılacak. Düşmanı zayıflatıncaya kadar saldıracak ve hatlarını yanp içeri gireceğiz."

Komutanların başlan, aynı fikirde olduklarını gösterircesine öne arkaya sallandı. Haz'kam gözlerini komutanlarının üstünde gezdirdi; adamların kararlılıklarını, yüzlerindeki sert güven ifadesini fark etti. Temuçiler en iyi yaptıkları şeyi yapacak, hareket yetenekleriyle atlı okçularından oluşan muazzam kuvvetlerini kullanarak düşmanı zayıflatacaktı. Ardından, palaları ve mızraklarıyla içeri dalıp bu işi bitireceklerdi. Ne bir çığlık atılacak ne de savaş hilelerine başvurulacaktı.

Temuçi ordusu için sıradan bir gündü.

"Emirlerinizi verin," dedi Haz'kam komutanlarına. "Komutlanmı bekleyin."

Atını döndürüp komuta noktasını kurduğu tepeye yöneldi. Normal saldırıyı işaret eden bayraklar dalgalanmaya başlamıştı bile. Ancak aniden arkasından gelen bir ses, durmasına neden oldu.

"General!" Bin'zak'tı seslenen. Haz'kam'in da fark ettiği üzere, sosyal saygı ifadesi olan "Şan" kelimesinden vazgeçmiş, generaline askeri unvanıyla hitap etmişti. İtibarını yitiren istihbarat albayıyla yüz yüze gelen general, adamın konuşmasını bekliyordu.

"*Utanlarla* at sürme izni istiyorum efendim," dedi Bin'zak başını dimdik yukarı kaldırarak. *Ulan*, Temuçi dilinde altmış kişilik süvari grubuna verilen isimdi. Haz'kam bu talebi değerlendirdi. Üst rütbeli askerler, normalde cepheden uzak tutulurdu. Cesaret ya da bağlılıklarını kanıtlamaları gerekmezdi. Nihayet başını sallayarak onayladı.

"İzin verilmiştir," dedi ve atını mahmuzladı

"Şimdi ne olacak?" dedi Ragnak, öfkeli bir tavırla. Bir yandan da gruplara ayrılan Temuçi süvarilerini gözlüyordu.

Halt da kısıtđı gözleriyle aynı sahneyi izliyordu. "Açılış oyunları, sanırım artık sona erdi. Ciddi bir şekilde üstümüze gelecekler." Yayını uzatıp karşılarındaki süvari hattı boyunca gezdirdi. "Her biriminde altmış süvari bulunan *Ulanlari* kullanıp savunmamıza hücum edecek ve biz karşılık veremeden geri çekilecekler. Amaçları, esas saldırı öncesinde mümkün olduğunca çok adamımızı safdışı bırakmak."

"Saldıracaktan nokta neresi?" diye sordu Erak. Bu taktik konuşmaları, onu giderek öfkeliendiriyordu. Tek istediği, bir düzine Temuçi'nin baltasının menziline girmesiydi. Bu konuda çok beklemesine gerek kalmayacaktı sanki.

Halt, boruyu taşıyan haberciye dönüp, "Okçulara 'hazır ol' çağırısı yap," dedi. Bir kısa bir uzun çalınan bir dizi nota havaya kanşırken, Erak'ın sorusunu yanıtladı. "Generalleri hattımızın hangi noktada zayıfladığına kanaat getirirse orası."

"Peki, onun karar vermesini beklerken biz ne yapacağız?" diye sordu Ragnak, öfkeyle. Halt, çaktırmadan gülümseyerek sabır, bir Skandiya geleneği olmasa gerek, diye düşündü.

"Onları okçularımızla şaşırtacağız," dedi. "Ve birilerinin üstlerine ok attığını fark edinceye kadar, öldürebildiğimiz kadarını öldüreceğiz."

Boru sesini duyan Will'in okçuları arasında ani bir hareketlenme yaşandı.

Wil' adamlarının sakinleşmesi için elini kaldırıp, "Başlarınızı eğin!" diye bağırdı. Bu kez acele etmemişti ve sesi çatlamadığı için çok memnundu. Sesimin düzgün çıkması, belki de olacaklara dair bir işarettir, diye düşündü. Komuta noktasına inşa edilen, yükseltilmiş basamağa çıktı. Kalkanını hazırda tutan Horace, hemen yanında duruyordu. Hasır siper, okçuları hâlâ gizliyordu ama zamanı geldiğinde kenara çekilecekti ve Temuçiler'in üstlerine yağdıracağı oklardan korunmaları, kalkan taşıyıcıların sorumluluğunda olacaktı.

Horace ve Will'in üzerinde durduğu korunmasız tümseğin hemen altındaki çıkıntı sayesinde güvende olan Evanlyn, okçu hattının net bir şekilde izleyebilmek için bölmesine çömeşmişti.

Toplanan süvari birlikleri harekete geçmişti artık. Atlar, hızlarını arttırdı. Will, bu kez tüm savaşçıların ellerinde birer yay taşıdığını görebiliyordu.

Önceki saldırıda olduğu gibi uzun bir çizgi oluşturmayan süvariler, bu kez bir düzine farklı grup halinde Skandiya hattına hücum ettiler. Skandiyalılarla aralarında yüz metre kaldığında, grupların her biri kendi etrafında dönüp ayrı bir yöne doğru gitmeye başladı. Bir yandan da bütün gruplar, Skandiya hatlarına ok yağdırıyordu.

Will, parmaklarını endişeyle önündeki siperlere tıklattı. Adamlarına emir vermeden önce, Temuçiler'in taktiğini anlamak istiyordu. Yapacakları ilk sürprizle düşmanın dengesini bozabilirlerdi ve bu şansı boşa harcamadığından emin olmalıydı.

Temuçiler'in fırlattığı okların büyük bir kısmı, şakırtılar eşliğinde Skandiyalılar'ın kalkanlarına çarpıyordu. Ama okların hepsi etkisiz hale getirilemiyordu. Skandiya hatlarından savaşçılar devriliyor ve yerlerine yarahlan savaş hattından geriye taşıyan arkadaştan geçiyordu. İkinci ve üçüncü Skandiya hattı da kalkanlarını yağmur gibi yağın oklardan korunmak üzere havaya kaldırmıştı artık; ön saflardaki kalkanlar ise dosdoğru üstlerine gelen okları durdurmak üzere yere paralel tutuluyordu.

Etkili bir manevraydı bu ama savaşçıların yaklaşan Temuçiler'i görmesine engel oluyordu. Will, yaylarını omuzlarına atarak palalarını çeken altmış kişilik bir grubun, Skandiya hattına yaptığı saldırıda bir düzine adamı katletmesini izledi. Onları çok geç fark eden Skandiyalılar karşı saldırı için hareketlendiklerinde Temuçiler hızla geri çekilmiş ve tam da bu fırsatı beklemekte olan bir diğer *Ulan*, bozulan kalkan duvarına ok yağdırmıştı.

"Bir şeyler yapsak iyi olur," diye mırıdandı Horace. Will, arkadaşının susması için elini kaldırdı. *Ulanisrva*, gelişigüzel görünen hareketlerinin karmaşık da olsa bir düzeni vardı ve bu taktiği kavrayan Will, düşmanın hareketlerini tahmin etmeye başlamıştı.

Bir kez daha atlarını döndüren süvariler, toparlanmak üzere Skandiya hattından dörtmala uzaklaştılar. Elliden fazla Skandiyah, ok yağmuruna ya da amansız Temuçi palalarına kurban gitmişti. *Ulanlilerin* saldırıdıkları siperlerin etrafında, yarım düzine de Temuçi cesedi yatıyordu.

Temuçi süvarileri, kendi hatlarına varmıştı artık. Onlar atlarını dinlendirirken, saldırıyı yedekte bekleyen on farklı *Ulan* devralacak, aynı taktik uygulanacaktı. Skandiyalılar kalkanla-

rinınarkasına saklanmak zorunda bırakılacak ve atlıları göremez hale geldiklerinde de pala saldırısına girişilecekti. Nihayet geri çekilirken, ok üstüne ok atılarak kalkan duvarında bir yank açılacaktı. Basitti. Etkiliydi. Ve kaçınılmaz bir şekilde ölümcüldü.

Ulanlar at üstündeki dötrnala danslarına yeniden başlamışlardı. Will, dikkatini çapraz yönden üstlerine geleceğini bildiği bir birliğe odakladı.

"Siperleri indirt," diye fısıldadı Horace'a.

Kas yığını çırağın gürlediğini duydu. "Kalkancılar! Siperler!" Kalkan taşıyıcıları sazlık duvarları aceleyle devirince, bel hizasındaki toprak bir banketin arkasında duran okçuların önleri açılmış oldu.

"Hazır!" diye seslendi Evanlyn, tüm okçuların kirişe bir ok yerleştirdiğini işaret ederek. Şimdi iş, Will'e kalmıştı.

"Yarım sol!" diye bağırdı Will ve bütün okçular aynı yöne doğru döndü.

"Pozisyon iki!"

Yaklaşan Temuçi atlılarını izleyen Will, dötrnala üstlerine gelen Temuçiler ile fırlatılan okların buluşma anını zihninde canlandırırken, okçuların kollan aynı açıyla yukarı kalktı.

"Yarım aşağı... nişan al!"

Açılar düzeltildi ve yüz kiriş aynı anda gerildi. Acele etmek için üçe kadar sayan Will, haykırdı.

"Fıriat!"

Hava, bir anda hedeflerine doğru uçan okların vızıltısıyla doldu. Okçular, ikinci oklarına uzanmıştı bile.

Horace, kalkancılara seslenmek üzereyken, kendini durdurdu. Doğrudan bir karşı saldırı söz konusu değildi ve şu aşamada okçuların hareketlerini engellemeye gerek yoktu.

İlk ok saldırısı, o bunları düşünürken hedefe ulaştı.

Belki şansları yaver gitmişti. Belki de haftalardır yaptıkları idmanların bir sonucuydu, ama Will, o ilk saldırıyı mükemmel bir şekilde yönetmişti. Dört nala ilerleyen *Ulanların* üstüne yağın yüz oktan en az yirmisi hedefini bulmuştu.

Devrilen savaşçılarla atlardan acı çığlıklar yükseldi. *Ulanların* disiplinli, biçimli dizilimi bir anda yok olmuştu. Vurulmayanlar da paldır küldür devrilen arkadaşlarına takılıp düşüyordu. Her düşen yaralı, yanında birini daha götürüyor ya da yoldan çıkan arkadaşlarının dizginlere sonuna dek asılmasına neden oluyordu; ta ki birliğin o sıkı düzeni, uyumsuz bir insan ve at kalabalığına dönüşünceye dek.

"Hazır!" diye bağırdı Evanlyn. Bulunduğu yerden ne olup bittiğini göremiyordu. Will, düşmana yıkıcı bir darbe vurma şansının doğduğunu fark etti.

"Aynı hedef. Pozisyon iki. Nişan al..." Okçuların sağ elleri, kışları ardına dek çekerken, Will'in kulağı okun yaya sürtünmesinden çıkan gıcırıtlarla kaplandı.

"Fırlat!"

Vızıldayan bir diğer ok sürüsü, insan ve hayvan karmaşasına doğru yola çıktı. Will, ikinci okların hazırlanması emrini daha ilk saldırı sürerken vermişti. Okçuların bazıları, aceleden ellerindeki okları düşürüyordu. Akıllıca davranan Evanlyn, sakları beklememe kararı aldı.

"Hazır!" diye seslendi.

"Aynı hedef. Pozisyon iki. Nişan al..."

Yön ve menzili oturtmuşlardı artık; Temuçi birliği ise vurulduğu noktada tıkanmış, en değerli özelliği olan hareketliliğini kaybetmişti.

"Fırlat!" diye bağırdı Will, sesinin heyecandan çatlamasına aldırmadan. Böylece saldırının son halkası da yola çıktı

"Kalkanlar!" diye gürledi Horace, kalkanını kendisiyle arkadaşını korumak için öne doğru uzatmıştı. Bazı *Ulan* savaşçıların toparlanarak karşılık vermek üzere harekete geçtiklerini fark etmişti çünkü. Birkaç saniye sonra kalkanına saplanan okları hissetti; okçu hattından da kalkanlara çarpan okların şakırtılan geliyordu.

Temuçiler'in, üstlerine bir yakın dövüş müfrezesi gönderme olasılığı yoktu. Halt, Will ile adamlarını, yan tarafa, Skandiyah ana savunma hattının gerisine yerleştirmişti. Okçulara ulaşabilmek için Temuçiler'in Skandiyah silahşörlerin arasından geçmeleri gerekiyordu.

Will'in saldırdığı birlik, dikkatle nişan alınarak hedefe gönderilmiş üç yüz okun hedefi olmuştu. Yalnızca on *Ulan* savaşçısı hayattaydı. Temuçi cesetleri, boylu boyunca toprakta uzanırken, dörtnele koşan binicisiz atlar, panikle kişniyordu.

Diğer grupların da kendi hatlarına döndüklerini fark eden Will, yeni bir fırsat yakaladıklarını gördü. Yan yana at süren iki *Ulan* grubu, hâlâ okçuların menzilindeydi.

"Kalkanları indirt," dedi Horace'a. Bunun üzerine savaşçı çırağı, mesajı adamlarına ilettili.

"Hedef: Cephe sağ, yarım... Pozisyon üç... nişan al..."

diye emretti Will. Emin olmak için kendini beklemeye zorladı.
"Şimdi!"

Kaçan süvarilerin arkasından fırlatılan oklar, berrak mavi gökyüzünde kapkara bir görüntü çizdi.

"Kalkanlar!" diye bağırdı Horace, oklar hedeflerini bulup yaklaşık bir düzine Temuçi askerini yere devirirken. Koca kalkanın koruması altına giren iki arkadaş, birbirlerine gülümsediler.

"Bence işler bayağı iyi gitti," dedi Orman Muhafızı çırağı.

"Bence de!" dedi savaşçı çırağı.

"Hazır!" diye bağırdı yeniden, gözlerini kirişe ok süren okçuların üzerinden ayırmayan Evanlyn. Bu durum geç de olsa Will'e, Evaniyn'in saldırılarının başarısından habersiz olduğunu hatırlattı.

"Silah bırak!" diye bağırdı çocuk. Temuçiler toparlanmakla meşgulken, okçuları sıkmanın bir anlamı yoktu.

Evaniyn'e işaret edip "Yukarı gel de sonuçları gör," dedi.

OTUZ DÖRT

Ortada ters giden bir şeylerin olduğunu ikinci kez- anlamak, Temuçi generalinin birkaç dakikasını almıştı. Süvariler dönerken, hatlarında bir boşluk bulunduğunu fark etti. Ve bakışlarını savaş alanına çevirip de arapsacı gibi birbirlerine dolanmış insan ve hayvanları görünce suratı asıldı. Savaşı detaylı bir biçimde izlemesine rağmen, *Ulanlan* yok eden o dört süratli ok yağmurunu gözden kaçırmıştı.

Mızrağıyla birliği işaret edip, "Şurada ne oldu öyle?" diye sordu yardımcılanna. Ama komutanların hiçbiri, gerçekleşen yıkıma şahit olmamıştı. Sorduğu soru, boş bakışlarla karşılandı.

Süvarinin biri, komutanın adını haykırarak o tarafa doğru at sürüyordu.

"General Haz'kam! Generalim!"

Atının sırtında bir o yana bir bu yana savrulan savaşçının deri göğüslüğü ve aim, aldığı yaralardan sızan kanla yapış yapış ohnuştu. Atının böğrü de kan lekeleriyle doluydu. Hayvana saplanmış olan okları gören Temuçi komuta kademesi, afallayıp kalmıştı.

Süvari İle midillisi, komuta noktasinin önünde kayarak durdu. Zavallı hayvan, yolun sonuna gelmişti. Kaybettiği kanla beraber gücü de tükenen hayvancağız dizüstü çöküp'devrilirken, binicisi, ezilmekten son anda kurtuldu. Yaralı ama bir göz atan Haz'kam'in yüzü asıldı; eski istihbarat şefi Bin'zak'ı tanımıştı. Sözüne sadık bir adam olan Albay, *Ulanl&rdan Duine* girip, ön saflardaki yerini almıştı. Will'in okçuları tarafından yok edilen birlikte yer alması ise talihsizlikti.

"General," dedi ölmek üzere olan Bin'zak. "Okçuları var..."

Komutanlara doğru birkaç adım attı. Vücuduna saplı kınk ok saplan, açıkça görülüyordu artık. Hemen yanında yere uzanan midilli, son bir kez ürperip iç geçirerek ruhunu teslim etti.

Belli belirsiz bir sesle "Okçular... " diye tekrar eden Bin'zak, dizlerinin üzerine çöktü.

Haz'kam, bakışlarını yaralı albaydan düşman saflarına çevirdi. Ortada okçulara dair hiçbir işaret yoktu. Skandiyalılar, toprak barikatlarının arkasında, vadinin en dar kısmı boyunca üç safhalinde sıralanmıştı. Denize doğru, ana kuvvetin Ijiraz arkasında -yine toprak barikatların arkasında ve kalkanların korumasında- bir grup daha bekliyordu. Ama etrafta okçu falan yoktu.

Onları bulmanın kesin bir yolu var, diye düşündü. Sırası gelen on *Ulane* işaret etti.

"Hücum!" dedi kısaca ve haberci de bu emri boruyla ilettiler. Birlikler öne atılırken, vadi bir kez daha toynak gümbürtüleri ve koşum takımlarından çıkan şingirtılarla kaplandı.

Bu sırada albay, olduğu yere yığılarak ıslak çimlerin üstüne yüzüstü devrilmşti. Haz'kam sol elini dudaklarına doğru götürdü ve akıcı, süslü bir hareketle açarak Temuçi askeri selamını verdi. Kurmay heyeti de komutanların taklit etti. Bin'zak kendini affettirdi, diye düşündü Haz'kam. Hayatına mal olmuş bile olsa, komutanına hayati önem taşıyan bir istihbarat getirmişti.

Will, hareketlenip bir kez daha yaklaşan süvarileri izliyordu. Yanındaki Horace'ın içi kıpır kıpırdı ama içinden bir his, genç Orman Muhafızı'na adamlarını henüz açığa çıkarmaması gerektiğini söylüyordu.

"Bekle," dedi usulca. Bulunduktan noktaya, onları yok etmeyi amaçlayan toplu bir saldırı düzenlenmesini beklemişti. Ama yeni saldırı da tıpkı bir önceki gibi, cephenin tamamım hedefliyordu. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Temuçi liderleri, okçuların yerini henüz belirleyememişti.

Skandiya hatlarına oklar yağmaya başladı ve safların üçü birden, tekrar kalkanlarının güvencesine sığındı. Önceki saldırıda olduğu gibi, Temuçi bölüklerinden biri manevrasını yarıda kesti ve görüş alanları kapalı olan Skandiyalılar'a aniden saldırmak üzere palalarını çekti.

Will, yoldaştan geri çekilirken Skandiyalılar'ı ok yağmuruna tutan destek ekibini bulmak üzere alanı tanyordu. Onları görebiliyordu şimdi. Skandiyalılar'ın ön saflarından elli metre kadar ötede durup bekleyen bir *Ulan* vardı.

"Hazırlan!" diye bağırdı. Ve Horace'a dönüp mırıldandı.

"Kalkanlar yerinde kalsın." İriyan çırağın, emri iletmek için göğsünü şişirdiğini hissetti. Adamlarının yerini mümkün olduğunca geç açık etmek istiyordu.

"Hazır!" diye bağırdı son okun da kirişe yerleştirildiğinden emin olan Evanlyn.

"Sola dön ve yarım sol yap!" diye bağırdı Will. Talimatını kavrayan okçular, hep birlikte Will'in tarif ettiği yöne doğru döndü. İlk olarak yönü söyleyerek adamların alışıktı oldukları düzeni bozmasına rağmen, okçular emri anlamış gibiydi.

"Pozisyon üç!" diye bağırdı Will ve aynı anda hareket eden yüz kol, azami açıyla havaya kalktı.

"Kalkanları indirin," diye müridandı ve Horace emri kancılara ilettili.

"Nişan al!"

İyi nişan alınması için üçe kadar say, dedi Will içinden.

Sayması bittiğinde, "Şimdi!" diye gürledi.

"Kalkanlar! Kalkanları kaldırin!" Emir verme işini Horace devralırken, kalkanlar da okçuları karşı saldırıdan -ve fark edilmekten- korumak üzere pozisyon aldı.

Ok yağmuru, birkaç saniye içinde arkadaşlarının kalkan duvannda açtıkları yarığa saldırmaya hazırlanan *Ulan*'m tepesine inmişti. Savaşçılar ve atlan, bir kez daha çığlıklar eşliğinde devrildi. Kımıldayamayan *Ulan*, ok saldırısı için mükemmel bir hedef haline gelmişti.

Komutanları dâhil, en az yirmi tanesi devrilmişti. Çavuşlar hayatta kalanlara hareket etmelerini, bu ölüm tuzağından kaçmalarını emrediyordu.

Haz'kam, adamlarının uğradığı saldırıyı görememişti. Ancak görüş alanının ucunda, yüz kalkanın aynı anda açılıp kapandığı dikkatini çekmişti. Birkaç saniye içinde en öndeki *Ulan* savaşçılarından birinin devrilip hayatını kaybedişine şahit oldu.

Kalkanlar bir kez daha kımıldadı ve Haz'kam, nihayet okçuları fark etti. En az yüz kişiden oluşan birlik, oklarını yumuşak ve ujmmlu hareketlerle geri çekilen *Ulan'a* yağdırmakla meşguldü. Daha fazla sayıda Temuçi süvarisi devrilirken, kalkanlar okçulan korumak üzere yeniden havaya kalktı.

Birkaç saniye sonra kalkanlar yine uyum içinde geri çekildi ve Haz'kam bu kez, gökyüzünde kapkara bir bulut oluşturarak dörtnala ilerleyen bir diğer *Ulan'm* tepesine yağın okları seçti. Arkasını döndüğünde, yüzbaşı rütbesiyle kurmay heyetinde yer alan üçüncü oğluyla göz göze geldi. Mızrağıyla Skandiya saflarının arkasında hafifçe havaya kalkık duran kalkanları ıştır etti.

"İşte okçuları orada!" dedi. "Yanına bir *Ulan* al ve araştır. Bu konuda istihbarat istiyorum."

Başını sallayıp selamını veren yüzbaşı, fıçıyı andıran atını mahmuzladı.

Temuçi ordusunun ön hattına doğru dörtnala at sürerken en yakınında bulunan *Ulan'in* liderine bağırarak emirler yağdınıyordu.

• • •

Skandiya hatlarının gerisinde bulunan Will ile Horace, uyum içinde çalışıyorlardı. Adamları kendi etraflarında dönüp

duran süvarilerin üzerine ok üstüne ok yağdırıyordu. Tek tük karşı saldırıya geçen Temuçi askerleri de okçuları avlamaya başlamıştı. Ama kalkan koruması mükemmel bir şekilde işliyordu ve okçuları her seferinde yalnızca birkaç saniyelğine saldıya maruz bırakan taktikleri de meyvelerini veriyordu.

Dahası Skandiyalılar, düşmanlarının uğradığı yoğun saldırının etkilerini görmeye başlamıştı. Üstlerinden vızıldayıp geçen her ok yağmurunda ve hedeflerini bulan oklar Temuçiler'i devirdiğinde, önde bekleyen balta ustaları, gürültüyle tezahürat yapıyordu.

Ulanlara yapışık gezen ve Horace ile ikisini avlamaya çalışan *Kaijin* keskin nişancıları, nihayet Will'in dikkatini çekmişti. Birkaç saniye önce ikisini de kolayca devirmişti.

Horace, onun kolunu dürterek "Baksana," dedi. Çocuğun parmağını takip eden Will, Temuçi hatlarından dörtnala ayrılarak üstlerine doğru gelmekte olan *Ulanh* fark etti. Bu süvari grubu ne kendi etraflarında dönüyor ne de başka manevralara kalkışıyordu. Yalnızca dümdüz ve ölümüne ilerliyordu. Amaçlarının ne olduğu açıkça belli oluyordu.

"Bizi fark ettiler," dedi Will. Ardından adamlanna döndü. "Yüz önde, yarin sağ. Hazırlan!"

Oklara uzanan eller, çubuklari sertçe kırıslere yerleştirdi.

"Hazır!" Bir kez daha Evaniyn'di seslenen. Halt'un kızın gerekli olup olmadığını sorgulayışı aklına gelince gülümsedi Will. Kır saçlı Orman Muhafızı, iyi ki o tartışmayı kaybetti, diye düşünüyordu. Bu düşüncüyü aklından kovarak, üstlerine gelen süvarilerin hızını tahmin etti. Adamlar ok atmaya başlamıştı bile; safları boyunca kalkanlara çarpıp takırdıyordu oklar.

Ama şimdilik tüm avantajlar, Will ile adamlarından yanaydı. Sabit, yüksekçe bir yerden, üstelik de siperin ardından ok fırlattıktan için, avantaj her halükârda onlardaydı.

"Pozisyon iki!" diye bağırdı Will. "Nişan al!"

"Kalkanlar insin!" diye bağırdı Horace, Will'e ihtiyacı olan arayı vererek.

"Şimdi!" diye bağırdı Will.

"Kalkanlar!" diye gürledi Horace ve arkadaşım korumaya aldı.

Kalkanlar çabucak kalkmasına rağmen, Temuçiler'den gelen düzenli atışlar sonucu okçuların bazıları vurulmuştu. Hemen ardından yağdırdıkları oklar, hücumla kalkan *Ulan*'ı vurdu. En önde yer alan bir düzine Temuçi, atlariyle birlikte yere devrildi. Arka safta yer alan süvariler, devrilen arkadaşlarından sakınmayı başaramamıştı. Daha fazla sayıda midilli ve süvari yere yuvarlandı. Yalnızca önlerinde bulunan insan-hayvan keşmekeşinin üstünden atlamayı başarabilen birkaç süvari hayatta kalabildi. Tekrar düzene girmeye çalışan diğer atlıların sonunu, ilkinden on saniye sonra hedef oldukları ikinci ok saldınsı getirmişti.

Haz'kam'm, sağ baldın ve boynuyla omzunun arasından yaralanmış olan oğlu, atının cesedinin üzerine serilmiş yatıyordu. Kalkanların açılıp kapanmasını ve okların aradan sabit, disiplinli bir düzen dâhilinde fırlatılışını izledi. Sonra, okçu hattının sonundaki noktada kımıldayan iki kafayı fark etti.

Babasının bilmek istediği de buydu. Gökyüzünde peşpeşe vızıldayarak ilerleyen ok yağmurlarını izledi. Neyse ki sonraki ok saldırısı, dörtmala oradan geçmekte olan bir diğer *Ulan*'i hedef almıştı. Komutanların verdiği emirleri duyabiliyordu.

Seslerin biri, fazlasıyla genç birine aitmiş gibi geliyordu kulağına.

Hava karariyor, diye düşündü ve hemen sonra, henüz sabah saatlerinde olduklanm hatırladı. Gökyüzüne bakmak üzere başını acıyla arkaya attı. Ama gökyüzü masmaviydi ve birden benliğini kaplayan korku dalgasıyla beraber ölmek üzere olduğunu fark etti. Babasına iletmesi gereken acil bilgiyle birlikte ölüyordu. Acıyla inleyerek ayağa kalktı ve yerdeki ceset karmaşasının arasından yolunu bularak, Temuçi hatlarına doğru sürünmeye başladı.

Binicisi olmayan bir at, yumuşak adımlarla yanından geçti. Hayvanı yakalamaya çalıştı ama çok güçsüz düşmüştü. Birden kulağına arkasından gelen toynak gumbürtüleri çalındı ve koyun derisi gömleğinden yakalayan güçlü bir el, yüzbaşığı bir atın sırtına çekti.

Boynuyla bacağındaki acıdan dolayı iç geçirip inleyen adam, kurtaricisini görmek için hafifçe döndü. Süvari, bir *Ulan* çavuşuydu.

"Beni... General Haz'kam'a götür... acil mesaj," diye hınlıladı. Adamın omzundaki kurmay heyet sembolünü gören çavuş, başını sallayıp atını derhal komuta noktasına çevirdi.

Yaralan ölümcül olan yüzbaşı, üç dakika sonra babasına tüm gördüklerini aktardı.

Dört dakika sonra ölmüştü.

OTUZ BEŞ

Merkezi komuta noktasındaki Halt ile Erak, yumuşak okçu manevralarının Temuçi saflarında yarattığı tahribatı izliyordu. Will'in adamları, düşmanın artık varlıklarından haberdar olması nedeniyle, koca bir *Ulan'ı* tamamen ortadan kaldıran o ilk üç saldırı kadar etkili olamıyordu. Ama yüz okçunun toplu halde yaptıkları düzenli atışlar ve Will'in başanlı yön tarifleri, saldırıların ardı ardına kırılıp savuşturulmasını sağlıyordu.

Buna ek olarak, en gözde stratejilerine etkili bir biçimde karşılık verildiğini fark etmişti Temuçiler. Bir grubu göğüs göğüse dövüşe gönderip diğerini geri çekilirken askerleri koruması için geride bıraktıklarında, bu ikinci grup bir anda Skandiya sağ kanadındaki okçuların saldırısına uğruyordu. Temuçiler için de yeni bir deneyimdi bu aslında. Daha önce karşılarına hiç bu kadar disiplinli ve düzgün atış yapan bir kuvvet çıkmamıştı.

Ama Temuçiler'in korkak olmadıktan da kesindi. Komutanların bazıları, taktik yerine acemi cesaretiyle gaddarlığı öne çıkarmayı tercih ediyordu. Temuçiler, Skandiya hattına nüfuz

etmeye başladılar. Yaylarını bir kenara bırakıp palalarını çekmiş, Skandiyalılar'ı gerekirse sayı üstünlükleriyle ezmeye kararlı duruyorlardı.

Temuçi ordusu, cesur ve yetenekli savaşçılardan oluşuyordu. Muhtemelen şimdiye dek karşı karşıya gelmiş oldukları tüm rakiplerini sindirebilecek bir manevraydı kalkıştıktan. Ama yakın dövüş Skandiyalılar'ın da uzmanlığıydı. Göğüs göğüse dövüş, Temuçiler için bir yetenekten ibaretken. Kuzeyliler için bir yaşam biçimiydi.

"Bak bu iyi oldu işte!" diye neşeyle gürledi, toprak siperin tepesinde itişip kakışan üç Temuçi savaşçısının yolunu kesmek üzere öne atılan Erak. Ragnak'ın da hızla arkadaşına katılıp savaş baltasıyla ufak tefek, tıknaz savaşçılara girişmesiyle birlikte. Hah, kendini bir köşeye itilmiş gibi hissetti.

Yakın mesafe dövüşün yükünü Skandiyalılar'ın taşımasından memnun olan Halt, biraz geri çekildi. Bakışlarıyla dövüşün yaşandığı alanın dışını tarıyordu ve aradığını buldu. Sol omzundaki kırmızı armadan tanıdığı bir Temuçi keskin nişancı, dip dibe girmiş insan kalabalığı içinde, Skandiya liderlerini any ordu. Ragnak, daha fazla sayıda adamını Temuçiler'in zorladığı gediği korumaya çağırdığında, nişancının gözleri parladı. Kıvrımlı yayını yukarı kaldırıp nişan almaya başladı.

Ama aynı hareketleri tekrarlayan Halt'un iki saniye kadar gerisinde kalmıştı. Orman Muhafızı'nın devasa uzun yayı, siyah renkli okunu Temuçi askeri daha nişan alamadan fırlatmıştı bile. Atının sırtından arkaya devrilen süvari, kendisine çarpan şeyin ne olduğunu bile anlayamadı.

Kısa ve yabani dövüş birden sona ermişti; hayatta kalan Te-

muçiler, itiş kakış halinde eğimli siperden aşağı inerek bulabildikleri midillilerin sırtına atlıyordu.

Ragnak ve Erak, karşılıklı sıntılar. Halt'un sırtına bir şaplak atan Erak, ufak tefek Orman Muhafızı'nın sendeleyip devrilmesine neden oldu.

"Böylesi daha iyi," dedi ve Yüce Kont da uluyarak onayladı. Halt, pislik içindeki yerden kalktı.

"Keyifli olduğunuza çok sevindim," dedi kuru bir sesle. Erak bir kakhaha attı. Ardmdan başını sağ kanada, düşmanın üzerine hâlâ ok yağdırmakla meşgul olan küçük okçu grubuna doğru salladı.

"Çocuk iyi iş çıkardı," dedi. Erak'ın sesindeki minik gurur tınısı, Halt'un şaşırmasına neden oldu.

"Çıkaracağını biliyordum," dedi usulca ve yüzünü, kolunu omzuna dolamış olan Ragnak'a çevirdi. Keşke Skandiyalılar duygularını dışa vururken bu kadar yakın temasa girmeseler diye düşündü. Bu devasa yapıları, normal boyutlardaki insanlar için yaralanma riski doğuruyordu.

"Haklı çıktığını itiraf etmeliyim, Orman Muhafızı," dedi Yüce Kont. Kolunu tahkimat boyunca gezdirdi. "Tüm bunları gereksiz sanmıştım ama bu iblislerin karşısına açık alanda çıksaymışız, gerçekten de şansımız olmazmış. Senin oğlan ve okçulara gelince," diye devam etti Will'in durduğu yeri işaret ederek, "elimize geçtikten soma ona iyi baktığımıza çok memnunum."

Erak'ın gözleri, şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmıştı. Will'in dondurucu soğukta avlu kölesi yapılması -ki bu görev çoğunlukla mutlak bir ölüm anlamına geliyordu- onu yeterince sinir-

lendirmişti. Ancak bir şey söylemedi. Mutlak lider olmanın, insana geçmişte yaşanan tatsız olayları unutmaya hakkı verdiğine hükmetti.

Hah ise Will'in durumunu dikkatle izleyip tartıyordu. Okçulann önündeki savunma hattı, hâlâ yeterince kalabalıktı. Tüm Skandiya safları boyunca en az sayıda kayıp o noktada verilmiş gibi duruyordu. *Ulanlar* o noktaya doğrudan bir saldırı düzenlemekten kaçınıyor olmaları, diye düşündü. Okçuları hedef alan birliğin başına gelenlerden ders alınmış olmalıydı.

Ama Temuçi generalinin, bu durumun sürmesine izin vermeyeceğinin de farkındaydı. Temuçi ordusu, ok saldırıları ve Skandiyalılarla çaresizce giriştikleri göğüs göğüse çarpışmalar sonucu çok kayıp vermişti. Çok yakında okçuları etkisiz hale getirmek için bir şeyler yapması gerekecekti.

Haz'kam'in da o anda aynı şeyleri düşünmekte olduğunu bilse, şaşırmasa ama adamın düşüncelerine ilgi duyardı Halt.

Kurmay heyeti tarafından getirilen kayıp raporlarını inceleyen general, usulca küfretti.

Yardımcısı Nit'zak'a dönerek elindeki parşömeni işaret etti.

"Bu şekilde devam edemeyiz," dedi usulca. Yardımcısı, komutanına doğru eğilip okumak üzere, hızla karalanmış kayıp rakamlarından oluşan yaprağı çevirdi.

Omuz silken Nit'zak, "Kötüymüş," diye onayladı. "Ama bir felaket değil. Okçuları olsun ya da olmasın, hâlâ onları yenecek kadar kuvvetliyiz. Sonsuza dek karşımızda duramazlar."

Ama Haz'kam, başını sabırsızlıkla sallıyordu. Nit'zak, az önce daima şüphelendiği şeyi doğrulamıştı. Yardımcısı, savaş alanında başarılı bir liderdi ama bir ordu komutanı olabilmesi için gereken bakış açısından yoksundu.

"Nit'zak, ölü ya da yaralı olmak üzere neredeyse bin beş yüz adam kaybettik. Bu, kuvvetlerimizin neredeyse dörtte biri anlamına geliyor. Bu şekilde devam edersek, bir o kadar daha kaybetmemiz işten bile değil."

Nit'zak, omuz silkti. Çoğu Temuçi üst düzey subayı gibi, savaşı kazandığı sürece kaybın büyüklüğüne aldırmış biri değildi. Temuçi askerlerinin savaş sırasında ölmelerini kader olarak algılıyordu. Yardımcısının hareketini gören Haz'kam, adamın düşüncelerini doğru tahmin etti.

"Evden iki bin kilometre uzaktayız," dedi yardımcısına. "Ve Ara ülkesini istila edebilmek için önce bu minik, buz gibi cehennem toprağını zaptetmemiz gerek. Bunu getirdiğimiz kuvvetlerin yansından azıyla nasıl yapmamızı öneriyorsun?"

Nit'zak, bir kez daha omuz silkti. Problemi gerçekten de göremiyordu. Zafer üstüne zafer kazanmaya alışık ve yenilgiyi aklına bile getirmiyordu.

"Burada kayıp vereceğimizi biliyorduk," diye itiraz etti ve Haz'kam, alışılmadık bir öfke gösterisiyle küfürler savurmaya koyuldu.

"Bunun küçük bir *çarpışma* olacağını düşünmüştük!" diye öfke kustu. "Böyle büyük bir savaş değil! Bir düşünsene, Nit'zak; burada kazanacağımız bir zafer bizi o kadar yıpratabilir ki bir daha evimize dönemeyebiliriz!"

Esas sorun da buydu aslında. Temuçiler'in Doğu steplerin-

deki Ülkelerine varmaları için, iki bin kilometrelik bir mesafeyi aşmaları gerekiyordu. Ve o iki bin kilometrenin tamamı, geçici olarak fethettikleri, üzerinde yaşayanların zayıflamış bir Temuçi kuvvetine karşı seve seve ayaklanacağı düşman topraklarından geçiyordu.

Nit'zak, atının sırtında ses çıkarmadan oturuyordu. Generalin, özellikle de diğer kurmay subayların önünde, onu paylar gibi konuşmasına sinirlenmişti. Haz'kam'm onunla bu şekilde konuşması, Temuçi geleneğine net bir şekilde karşı gelmesi anlamına geliyordu.

"Peki... ne öneriyorsunuz?" diye sordu sonunda Nit'zak.

General, uzun bir süre cevap vermedi. Bakışlarını açıklığın ötesindeki Skandiya hatlarında gezdirdi. Merkezdeki komuta noktasının solunda Skandiyalılar'ın sağ kanadında - kalan okçu hattına dek savaş alanını taradı. Bu iki noktanın, savaşın anahtarı olduğunu biliyordu.

Nihayet kararını vererek yardımcısına döndü.

"İlk elli *Ulanin KaijirAenm* ayırn," diye emretti. "Ve onları özel bir birlik şeklinde burada toplayın. Şu lanet olası okçulardan kurtulmanın zamanı geldi."

OTUZ ALTI

kajine'ine geliyorlar," dedi Horace. Bunun üzerine Will ile Evanlyn dönerek, Temuçi kuvvetlerine bir göz attı.

Ortada hızla ilerleyen süvarilerden, bu seferkinin ciddi bir saldırı olacağı anlaşılıyordu.

Haz'kam, Skandiya hatlarına neredeyse iki bin adamla cep-heden saldırıyordu. Skandiya güçlerinin merkezini ve Hah, Erak ile Ragnak'ın Skandiya savunmasını yönettikleri komuta mevzisini hedefalan kama şeklindeki süvariler, toynak sesleri vadide yankılanarak öne atıldı.

Will ile Evanlaaı, savaşa verilen arayı değerlendirerek bir şeyler yemiş ve birkaç yudum su içmişti. Will'in boğazı, yaşadığı gerilimle sürekli bağırıp çağırmaktan ötürü kurumuştu. Evanlyn'in de aynı durumda olduğunu tahmin ediyordu. Yemeğini çoktan bilirmiş olan Horace, nöbete geçmişti. Onun çağrısı üzerine, Evanlyn yerine geçti ve siperlere dayanarak dinlenmekte olan okçular da yaylarını ellerine alarak ayağa kalktılar. Kalkancılar da okçuların yanındaki pozisyonlarını almışlardı.

Sessizce beklediler. Savaşı verilen ara sırasında, okçuların önlerindeki sepetler yeni oklarla doldurulmuştu. Büyük Salon'da toplanan Hallasholmlu kadınlar, o an bile ok yapmakla meşguldü.

Will, süvari grubunu inceledi. Birkaç tanesi hafifyaralı olmak üzere, hâlâ yetmiş beş okçu vardı. Temuçi okları on bir adamını öldürmüş, on dördünü de ciddi şekilde yaralamıştı. Temuçi kuvveti ilerlediği sırada Will, Skandiya hatlarına varmadan önce süvarilere dört kez ok fırlatabileceklerini hesap etti. Belki de beş. Bu, tıklım tıklı ilereleyen süvarilerin üstüne üç yüz ok fırlatılması anlamına geliyordu ve şu anki dizilişlerine bakılırsa, birçoğu vurulacaktı. Will'in grubun ortasını hedef alması halinde, kısa ve uzun düşen atışlar da etkili olacaktı.

"Cephe sol, pozisyon üç!" diye bağırdı ve okçular makine düzeninde harekete geçti.

"Hazır!" diye seslendi Evanlyn.

"Nişan al... fırlat!" diye bağırdı Will. Horace'a kalkanların indirtmemesini işaret etti. Karşı saldırı henüz başlamamıştı. Temuçi süvarilerine ne kadar çok zarar verirse, ana saldırı gücünü püskürtmeleri için Halt ile Erak'a da o kadar zaman vermiş olacaktı.

"Hazırlan!" diye bağırdı ve Evaniyn'in uyarısını beklemeye başladı. Uyarı geldiğinde, ikinci ok saldırısı gerçekleşti. İkinci saldırı başladığı anda ilk saldırı da hedefini buldu ve süvariler, bir kez daha atlarıyla savaş alanına devrildi.

"Sol, yarım sol!" diye bağırdı, hedefi süvarilerin sağdan sola ilerleyişlerine uyduracak şekilde değiştirip. Bu kez eğimi biraz azaltmıştı ve okun yaya sürtünmesi sonucu çıkan o tanı-

dik vınlamalar eşliğinde yetmiş beş ok daha yola çıktı. Süvariler dörtlüye üstlerine geliyordu artık. Fırlatış açısında bir kez daha değişiklik yapması gerekti.

"Sol, sol! Pozisyon iki!" diye bağırdı. Evaniyn'den adamların kirişe ok sürdükleri uyansını aldı.

"Nişanal... fırlat!"

Skandiya hatlanna temas eden süvarilerin ilk saflarından gelen yakın dövüş seslerini duyabiliyordu artık. Öndeki Temuçiler'e ok atmak riskliydi ama arka saflar hâlâ vurabilirlerdi.

"Sol, yarım sol!" diye bağırdı Will ve okçuların kollan yirmi derece sağa kaydı. Birden kulakları ok vızıltısıyla doldu ve hat boyunca okçuları vurulmaya başladı; bazıları şok ve acıyla inliyor, diğerleri ise sessiz bir şekilde devriliyordu.

"Kalkanlar! Kalkanlar!" diye çırpınıyordu Horace. Kalkancılar hemen pozisyon aldı; ama daha fazla sayıda okçunun vurulmasına engel olunamamıştı. Çaresizce etrafına bakman Will, ana kuvvete odaklandığı sırada yalnızca okçu bölüğüne saldırmak üzere öne çıkmış küçük birliği fark etti. Bulundukları noktaya doğru düzenli atışlar yapan, her biri at sırtında, elli kadar okçu sayabilmmişti. Hemen arkalarından da mızrak ve pala taşıyan daha büyük bir grup geliyordu.

"Hedef cephesi!" diye bağırdı Will ve Horace'a doğru mırıldandı, "İhtiyaç duyulduğunda kalkanları çabucak indirin." Ok atmaya devam eden elli süvariye endişeyle izleyen savaşçı çırağı, başıyla onayladı. Oklar, kendi kalkarıyla önlerindeki toprak siperlere de saplanıyordu artık.

"Pozisyon bir!" diye bağırdı Will. Eğimsiz, yakın mesafe atışı anlamına geliyordu bu. "Nişanal!"

Evaniyn'in "Hazır!" diye bağırdığını duydu. Horace kalkanların açılmasını emretti ve arkadaşının neredeyse sırtına basan Will, atış emrini verdi.

Oklar yanlarından vızıldayarak geçerken, Horace, kalkanların inmesini emretmişti bile. Ama o kısacık süre içinde bile yanm düzine okçu, Temuçi oklanna hedefoldu.

O sırada Temuçi askerlerinin omuzlarındaki kırmızı sembolü fark eden Will, düşman okçusunun nişancılık ve süratteki ustalığının neden birdenbire arttığını anladı.

"Bunların hepsi *Kaijin*!" dedi Horace'a. Konuşurken yayını kaldırdı ve Horace arkadan yetişip onu koruyuncaya kadar arka arkaya üç ok fırlattı. Will'i hedefalan yarım düzine ok, arkalarından Horace'ın kalkanına saplandı.

"Delirdin mi sen!?" diye bir çığlık attı Horace ama Will'in arkadaşına bakan gözleri, kederli bir çığgınlıkla doluydu.

"Adamlarımı öldürüyorlar!" diye çıkıştı çocuğa. Ardından okçularını birer birer avlayan Temuçi keskin nişancılarını durdurma saplantısıyla bir kez daha hareketlendi. Onu, Horace'ın kocaman eli, durdurdu.

"Seni de öldürürlerse bunun bir faydası olmaz!" diye bağırdı. Will'in aklı, yavaş yavaş başına geliyordu.

"Hazır!" diye bağırdı Evanlyn. Will, bunun kızın üçüncü çağrısı olduğunu fark etti. Evanlyn, onu işinin başına çağırıyordu. Horace'ın kalkanının ardından çıkmadan, durumu değerlendirdi.

Mızrak ve kılıç taşıyan birlikler, Will'in okçuları saf dışı bırakıldığı için hemen önlerinde bulunan Skandiya hattına varmak üzereydi. Tüm savunma hattı boyunca göğüs göğüse

Çarpışmalar yaşanıyordu. İyice sollarında, ana Temuçi kuvveti, Skandiya hattının ortasında kanlı bir savaşa tutuşmuştu. Ortada kimin kazandığı anlaşılamayacak kadar kafa kariştıcı bir görüntü vardı, kazanan birileri varsa tabii.

Bu esnada, Haz'kam tarafından özel bir birlik haline getirilmiş olan Temuçi keskin nişancıları, Skandiyah ok ulann atışları karşısında kolay hedef haline gelmemek için belli bir hızla Skandiya savunma hattına paralel ilerliyor ve açığa çıkan okçulan avlıyordu. Will, planlı bir saldırıya kalkışması halinde adamlarının yansını kaybedeceğini biliyordu. Elinde bir tek seçenek olduğunu fark etti. Siperden aşağı sarkarak okçu hattına - gördüğü kadariyle sayılarında ciddi bir azalma vardı - seslendi.

"Bireysel atışlar!" diye bağırdı, hareket halindeki *Kaijin* hatlarını işaret ederek. "Hazır olduğunuzda okçuları hedef alın!"

Elinden gelenin en iyisi buydu. Bu şekilde en azından Temuçiler'e bir fırsat sunmamış olacak, düşmanın, düzensiz bir biçimde saldıran okçularla tek tek uğraşması gerekecekti. Adamlarının hayatta kalma şansları artacaktı ama aynı zamanda atışlarının etkisi de azalacaktı, bunun farkındaydı. Merkezden kumanda edilmedikçe, hedefi tutturma oranları düşecekti.

Bununla birlikte, oynayabileceği son bir kozu daha vardı.  n ndeki ok sepetinin dolu olup olmadığına göz attı ve içinden hızla dört ok çekti. Birini kirişe yerleştirirken, diğerlerini de yayı tutan elinde hazır bekletiyordu.

"şu kalkanı havada ve hazırda tut," dedi Horace'a ve arkadaşının geniş kalkanının koruması altında siperlere yaklaştı.

Derin bir nefes alarak açığa çıktı ve okların dördünü birden süratle hedefine gönderdi. Ardından karşılık olarak gönderilen ilk Temuçi okları kulağının dibinde vızıldarken dönüp, yeniden kalkanın korumasına girdi. Keskin nişancılardan ikisi, Will'in atışları sonucu devrilmişti. Bir üçüncüsü baldırından vurulmuş, dördüncü ok ise ıska geçmişti. Horace, hayranlıkla ısıklık çaldı. Mükemmel bir nişancılık gösterisi izliyordu. Tam konuşacaktı ki arkadaşının transa geçmiş ifadesini fark etti ve bir şey söylememe karan aldı. Yeniden derin bir nefes alan Will, açığa çıkarak bir ok daha fırlattı ve hızla geri döndü.

Kalkanın korumasından çıkan Will, atışlarını yapıp - bazen bir, bazen iki, bazen de üç ok gönderiyordu - birbiri ardına hedefleri vurarak geri döndükçe, Horace da arkadaşının Redmont Şatosu'nun etrafındaki orman ve tarlalarda yaptığı idmanlar sayesinde sahip olduğu bu esrarengiz keskin nişancılık yeteneğini yurekten takdir ediyordu. Skandiya kuvvetlerine dâhil olan diğer okçular da ellerinden geleni yapıyordu, ama hiçbirisi. Orman Muhafızı çırağının sürat ve nişancılığına sahip değildi. Aynca, devriye halindeki *Kaijin* grubunun karşı atışları sonucu ölenlerin sayısı arttıkça, diğer okçular giderek tedirginleşiyor ve nişan falan almadan rastgele atışlar yaparak kalkanların güvenliğine sığınuyordu.

"Taraf değiştir," dedi Will, solundaki Horace'a sağ tarafa geçmesini işaret ederek. Horace kalkanı sağ koluna kaydırıp ve siper seviyesinin altına çömelen Will, Horace'ın soluna geçti. Atış tarzını sürekli değiştiriyor, bazen tek bir ok fırlattığı gibi bazen de seri atışlara geçip, Temuçiler'i şaşırtıyordu. Düşmanın geniş kalkanın sağ tarafından açığa çıktığı noktayı ezberlemiş olacağını tahmin ediyordu. Dört ok daha seçerek

bu kez kalkanın solundan çıktı ve önü boşalır boşalmaz okları fırlatmaya başladı. Yeniden güvenli noktaya döndüğünde, iki at daha binicisiz kalmıştı. Taraf değiştirmesi Will'in işine yaramıştı. Sol tarafa karşıdan tek bir ok bile gelmemişti.

Bir kez daha sola adımını attı, atışını yaptı ve bunu ona hangi içgüdümlerin yaptırdığını bilmeksizin, toprak siperin ardında elleri ve dizleri üzerine çöktü. Hemen yukansından geçen berbat vızıltıyı duyduğunda korkudan ağzının kuruduğunu hissetti. Will'in devrildiğini gören Horace, vurulduğunu sandığı arkadaşının yanına gelerek diz çöktü.

"İyi misin?" diye sordu aceleyle. Will hafifçe gülümsemeye çalıştı, ama pek beceremiyordu.

"İyiyim," diyebildi kuru dudaklarının arasından. "Yalnızca çok korktum, hepsi o."

Kalkanın arkasına saklanarak yeniden ayağa kalktılar. Temuçi okları, takırtılar çıkararak kalkana çarpıyordu. Will, taktiğin bir kez daha değiştiğini ve Temuçi okçularının onu vurmaya odaklandıklarını fark etti. Adamlarına yeniden toplu atış yapma şansı doğmuştu. Ancak Temuçiler hazırlıklarını fark ederse, baskın yapma şansları ortadan kalkacaktı.

"Evanlyn!" diye seslendi, hemen aşağıdaki bölmesinde saklanan kıza. Evanlyn, meraklı gözlerle başını kaldırıncaya devam etti.

"Talimatlarımı ilet! Hep birlikte atış yapacağız!"

Evanlyn, anladığını gösteren bir el işareti yaptı.

Bir saklanıp bir açığa çıkan ve ölümcül oklarını üstlerine gönderen Will'i saf dışı bırakmaya odaklanan düşman okçuları, farkında olmadan bir araya toplanmaya başlamıştı. Diğer

okçulardan bir süredir etkili bir atış gelmiyordu ve tüm *Kai-jinler*, Will'i vurabilmek için komuta noktasına doğru hareketlenmişti.

"Sağ cephe!" diye usulca seslendi Will ve Evaniyn'in emri ilettiğini duydu. Bir iki saniye boyunca hiçbir şey olmadı, ardından kızın verilen emre uymaları için aşağıdaki adamları azarladığını duydu Will. Her biri yavaş yavaş, teker teker kızın tarif ettiği yöne doğru döndü.

"Hazır," diye seslendi Evanlyn ve Will birinci pozisyona geçmelerini emretti. Yaylar yere paralel bir şekilde yükseldi.

"Nişan al," dedi Will ve emri bir kez daha iletildi. Ardından derin bir nefes alıp bağırdı Will.

"Kalkanlar kalsın! Şimdi!" Ve bir saniye bile geçmeden, oklar henüz havadayken, Horace'ın bağırdığını işitti: "Kalkanlar!"

Dikkatlerin birkaç saniyeliğine okçulara yöneleceğini fark eden Will, açığa çıkarak Temuçi saflarına ok üstüne ok yağdırdı. Adamlarının saldırısı, hedefini bulmuştu. Elliden az okçusu kalmıştı artık ama Temuçi süvarilerine yağdırılan oklar, bir düzine süvariye devirmişti. Horace, Temuçi oklanna hedef olmaması için üstüne atlayıp onu sipere çekmeden önce, beş keskin nişancıyı daha yere indirdi Will.

Arkalarında kalan siper, art arda saplanan okların tıkırtılarıyla inliyordu şimdi. Arkadaşından uzaklaşan Horace, dizleriyle dirseklerindeki pislikleri temizledi.

"Canına mı susadin sen?" diye sordu. , arkadaşına sıırttı.

"Sadece senin vereceğin kararlara güveniyorum," diye yanıt verdi. "Her şeyin hesabını yapamam."

İki arkadaş, kalkanın arkasına saklanarak geri çekilen *Kaij'mleri*, ya da onlardan arta kalanları izledi. Skandiya saflarına hâlâ ok at-salar da atışları az öncesine göre çok etkisizdi. Atış pozisyonlarıyla açılarını suratsız bir ifadeyle değerlendiren WiU, savaşın hâlâ sür-mekte olduğu, Skandiya hattının merkez kısmım işaret etti.

"Tekrar grup halinde atış yapmaya başlayabiliriz," dedi Horace'a. "Kalkancıların kalkanları sağ kollarına takmaları ve okçuların da sol tarafa geçmeleri halinde, karşı saldırıdan korkmamıza gerek yok."

Durumu inceleyen Horace'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. Hemen önlerindeki *Kaijinler* kımıldamıyordu artık. Dolayısıyla okçuları, kalkanların korumasından çıkmadan Skandiya ordusunun arkasından saldırabilecek duruma gelmişti.

Bu düşünceler, emirleri süratle adamlara ileten Evanlyn'e aktarıldı. Sayılan azalan okçular, genç komutanlarına bakarak başlarını salladılar. Birden Will'in aklına bir fikir geldi.

"Evanlyn!" diye seslendi ve meraklı gözler yeniden yukarıya çevrildi. "Başladıktan sonra saldırı emrini sen ver. Üçüncü pozisyonda kalsınlar ve sürekli ok at-sınlar. Ben şu lanet olası *Kaijinleri* oyalayacağım."

Evanlyn gülümseyerek elini salladı. Bir kez başladıktan sonra açığı ya da eğim değişikliğine gerek olmayacaktı. Hep birlikte yapılacak olan atışlar, Temuçiler'in arka saflarındaki destek birliklerini hedef alacaktı. Ve böylece okçu bölüğü. Halt, Erak ve Ragnak'a zaman kazandırmış olacaktı.

"Yarım sola dön!" diye bağırdı Will. "Pozisyon üç!"

Hayatta kalan kırk kadar okçu, yaylarını en yüksek açıyla kaldırdı.

"Nişan al... Fırlat!"

Bu kez saldrının etkisini görmek için beklemiş, açıyla eğimin doğruluğundan emin olmuştu Will. Temuçi destek birimlerinin üzerine yağın okları ve ortaya çıkan karışıklığı izledi.

"Bu şekilde devam etmelerini sağla!" diye seslendi Evaniyn'e.

Soma dönüp, sayıları azalan Temuçi keskin nişancılarına bir ok gönderdi ve buna hemen karşılık verildi. Ana muharebenin yaşandığı bölgeye gönderilen ikinci ok partisi, vızır vızır arkasından geçiyordu. Kendisine bir hedef seçerek okunu fırlattı ve adamın yere devrildiğini gördü. Küçük süvari grubu hareketlenince, içini bir heyecan dalgası kapladı.

"Horace! Geri çekiliyorlar!" diye seslendi heyecanla. Çılgınlar gibi keskin nişancıları işaret ediyordu. Sayılan yirminin de altına düşen *Kaijinler*, yavaş yavaş yerlerini terk ederek geri çekiliyordu. Geriledikçe hızlanıyor, hiçbir Skandiya hatlarından gelen o isabetli atışlara maruz kalan son kişi olmak istemiyordu.

Will, iriyari arkadaşının kolundan tutarak onu heyecanla sarstı. "Kaçıyorlar!" diye bir çığlık attı. Temkinli bir tavırla başını sallayan Horace, parmağını aşağıdaki çaresiz Skandiya savunma hattına doğru salladı.

"İyi ki kaçıyorlar," dedi. "Çünkü şuradakiler pek kaçıyor gibi gelmedi bana."

Hemen aşağılarında, atlarından inen Temuçi silahşörleri, Skandiya hattında açılan bir gedikten içeri akmaya başlamıştı.

Will'in bulunduğu noktaya saldıran Temuçi kuvvetlerinin başındaki Nit'zak, adamlarını gözükara bir aldırılmazlıkla saldırıya geçirmişti. *Kaijinler* okçularla uğraşırken, mızrak ve kılıç ustaları da, Skandiyali baltacıların koruduğu savunma hattına çullanmıştı.

Nit'zak, bu saldırının, komutanının son hamlesi olduğunu sezmişti. Bu kez de savunma hattını yaramamaları halinde, daha fazla adam kaybetmek istemeyen Haz'kam'in toplu geri çekilme emrini vereceğini biliyordu. Nit'zak, başarısızlıktan ve geri çekilme fikrinden nefret ediyordu. Adamlarına Skandiya hattında bir gedik açmaları ve hattın arkasına saklanan küçük ama etkili okçu kuvvetini imha etmeleri için baskı yapıyordu.

Skandiya savunmasının önü, ölü Temuçi askerleri ve atlarıyla doluydu. Ama yavaş yavaş, sayılan azalan kuzeyliler geriye itiliyordu, savunma hattı iyice zayıflamıştı. Atlarından inen Temuçiler, eğimli siperlere üşüşüyor ve uzun kılıçının savurup saphıyordu. Skandiyahlar da buna sert bir biçimde karşılık veriyordu.

"General!" Kurmaylarından biri kolunu yakalamış, savaştan uzaklaşan küçük süvari grubunu işaret ediyordu. "*Kaijinler* geri çekiliyor."

Nit'zak, geri çekilen atlılara küfretti. İltimaslı şımarık herifler, diye düşündü. *Kaijinlerin* kendilerini Temuçi kuvvetlerinin elit askerleri olarak gördüğünü biliyordu. *Kaijin* keskin nişancıları, arkalarına yaslanıp güvenli bir şekilde düşman komutanlarını avlayabilmeleri için, yakın dövüşün tehlikelerinden muaf bırakılırdı. Şimdiyse, karşılarına ilk defa etkili ve ölümcül bir düşman çıkmıştı ve onu yarıyolda bırakıp gitmişlerdi. Bu alçaklıkları yüzünden hepsini öldürteceğine yemin etti.

Ama bunun için beklemesi gerekecekti. Skandiya okçularının yeniden ana kuvvetin arka saflarına ok yağdırmaya başladığını fark etti. Durdurulmaları gerekiyordu. Bu ölümcül saldırı sürdüğü takdirde, savaşın dengesi değişebilirdi.

Haz'kam, savaş söz konusu olduğunda yardımcısının resmin tamamını göremediğini ima etmişti. Ama Nit'zak, mükemmel bir taktik yeteneğine sahipti. Savaşın kopma anını sezebiliyordu. Her şeyin dengede durduğu ve herhangi bir tarafın atacağı kararlı bir adımın, zafer ve yenilgi arasındaki farkı ortaya koyacağı o kritik anın geldiğini anlıyordu. Skandiyalılarla dövuşen adamlarını izlerken, düşman saflarında gözüne ilk kez çarpan belirsiz hava, bu anın gelmiş olduğunu hissetmesine neden olmuştu. Palasını kınından çekerek otuz deneyimli *Ulan* savaşçısından oluşan şahsi fedailerine döndü.

"Benimle gelin!" diye bağırdı ve fedailerini Skandiya hattına doğru hücumla kaldırdı.

Nit'zak'ın içgüdüleri doğrudu. Sayıları azalan, yorgun ve

yaralı Skandiyalılar, son güçlerini harcayarak ayakta duruyorlardı. Temuçi güçlerinin ardı arkası kesilmiyor gibiydi. Skandiya baltaları altında can veren her askerin yerine, çığlıklar kopararak saldıran iki yeni asker geçiyordu sanki. Atlarından inip toprak siperi aşarak savunma hattına dalan taze güçler, bu dengeyi bozmuştu. Temuçi askerleri nihayet açtıkları gedikten içeri dolarak kaçmaya çalışanları avlarken, Skandiyalılar gruplar halinde geri çekiliyordu.

Nit'zak, palasını ana kuvvetlerin üzerine hâlâ ok yağdırmakta olan okçu hattına doğru savurdu.

"Okçular! Okçuları gebertin!" diye emretti ve o tarafa doğru ilerlemeye başladı.

Komuta noktasında elindeki kocaman, hantal kalkanı bir tarafa atan Horace, kendi yuvarlak kalkanını taktı. Siperin üzerinden atlarken, ümit dolu bir gıcırtyla kılıcını çekti.

"Burada kal," dedi Will'e ve sipere tırmanan ilk Temuçi grubuyla yüzleşmek üzere, yokuş aşağı fırladı. Saldırıya geçen arkadaşını hayranlıkla izleme sırası Will'deydi artık. Oğlanın kılıcı insanı şaşkına çeviren hareketlerle savruluyor, yukarıdan aşağı, sağ vuruş, sol vuruş ve saplama darbeleriyle saldırganları kesip biçiyordu. İlk saldırı püskürtülmüştü. Şimdi daha büyük bir Temuçi grubu uzun boylu savaşçıya yaklaşıyordu. Bir kez daha çeliğin çeliğe çarptığı duymıdu ama etrafı sarılmakta olan Horace, bu kez gerilemek zorunda kalmıştı. Will, ok sepetine bir göz attı. Kalan beş oku fırlatmaya başladı; arkadaşının etrafını sarmaya çalışan Temuçiler'i hedefalarak bilinçli, dengeli atışlar yaptı.

Başını okçulara çevirdi. Silahlarını ellerine alan kalkancı-

lar, okçuları korumak üzere harekete geçmişti. Ayrıca savuimia hattından kaçan Skandiyalılar'ın bazıları da okçuların yanında bir araya gelmişti. Evaniyn'in okçulara hâlâ talimat vermekte olduğunu fark etti.

"Devam et!" diye bağırdı ve hafifçe dönen Evanlyn başını sallayarak işine devam etti.

Hâlâ kararlı Temuçi saldırganlarıyla cebelleşen Horace, neredeyse tepedeki komuta noktasına dek gerilemişti artık. Tek başına dövüşen çocuk, arkasından gelecek bir saldırıya karşı savunmasızdı. Ok stoğunu nihayet tüketen Will, çifte bıçaklarını çekerek arkadaşının sırtını kollamak üzere savaş alanına daldı.

Skandiya savunma hattının ortasındaki Erak da önlerine çıkan fırsatı fark etmişti. Temuçiler canla başla dövüşüyorlardı ama ilk saldırılarındaki o yırtıcılık yoktu artık.

Sağ kanattan üstlerine yağın oklarla zayıflayıp cesaretleri kırılan destek safları geri çekiliyordu. Bu, Skandiyalılarla dövüşmekte olan birlikleri de saldırının düzenini koruyabilmek için ihtiyaç duydukları yedek kuvvetlerden yoksun bırakıyordu.

Çılgınlık atarak toprak siperin üzerinden üstüne atlayan bir Temuçi yüzbaşısını kılıcıyla haklayan Erak, arkasına dönerek Halt'a bir göz attı. Hemen arkasındaki Orman Muhafızı, bir korkuluğun üzerine tünemiş, kafasını çıkaran her Temuçi'yi avlıyordu. Haz'kam'ın *Ulanlan* keskin nişancılarından ayırma taktiği, bu noktada Temuçiler'in aleyhine işliyordu. Skandi-

ya liderleri havada daireler çizen baltalarının menziline giren herkesi perişan ederken, komutanlarını kaybedenler, bu kez Temuçiler olmuştu.

Serbest kalan Erak, Hat'un yanına atladı. Henüz savaşa girmemiş olan Skandiya sol kanadını işaret edip, "Onlara şu kanattan saldırırsak işlerini bitirebiliriz diye düşünüyorum," dedi.

Halt, bir an için bu öneriyi aklında tarttı. Riskli bir karardı bu ama savaşların risk alınarak kazanıldığını biliyordu. Ya da kaybedildiğini. Kararını verdi.

"Bence de uygun," diyerek onayladı. Bunun üzerine Erak başını salladı ama bakışları Halt'un arkasına takılınca, birden küfretti. Onu gören Orman Muhafızı da arkasına baktı. Temuçiler, Will'in alt tarafındaki savunma hattını yarmak üzereydi. Ok saldırısının durması halinde, Temuçi geri saflarının eski bütünlüğüne kavuşacağını ve yakaladıktan şansı kaybedeceklerini her ikisi de biliyordu.

Harekete geçme zamanıydı artık.

"Sol kanadı savaşa sok," dedi Halt kısaca. Ve yedek ok kılıfını yanına alarak Will'in bulunduğu noktaya doğru koşmaya başladı. Tek bir kişinin savaşı kazanmalarını sağlayamayacağını farkında olan Erak, Orman Muhafızı'nı izledi. Çaresizce etrafına bakınırken, gözleri ölü Temuçiler'den bir çemberin ortasında durmakta olan Ragnak'a takıldı. Yüce Kont'un hidet dolu gözleri, şimşekler saçıyordu. Kalkanını atmış, devasa baltasını iki eliyle birden savuruyordu. Vücudundaki bir düzine yaradan kan fışkırıyordu ama bunun farkında değil gibiydi. Ragnak'ın öfkeden aklını yitirmenin eşiğinde olduğunu bili-

yordu Erak. Zincirinden boşanmış öfkesinin egemen olduğu bir savaşçının önünde hiçbir şey duramazdı.

Erak, Temuçiler'in bir parça gerilemeleri sonucu zaman kazanınca. Yüce Kont'un yanına gitti. Başını kaldıran Ragnak yoldaşını tanıdı ve dişlerini göstererek muzaffer bir şekilde gülümsedi.

"Onları yok ediyoruz, Erak!" diye bağırdı öfkeden hâlâ alev alev yanan gözleriyle. Erak, onu kolundan yakalayarak kendine gelmesi için sarstı.

"Sol kanadı savaşa sokuyorum!" diye bağırdı ve Yüce Kont gülümseyerek omuz silkti.

"Güzel! Onlar da eğlensinler biraz!" diye gürledi. Erak, deniz tarafında devam eden savaşı işaret etti.

"Sağ kanadın başı belada. Savunma hattı yarıldı. Orman Muhafızı'nın orada yardıma ihtiyacı var."

Başkomutanına emir vermek, Erak'a garip gelmişti. Gerçi Ragnak'ın bu ruh haliyle kanat saldırısını yöneteceği falan yoktu. Şu an elinden gelen tek şey, yolunda duran düşmanlarını ezip geçmekten ibaretti.

Erak'ın sözlerini dinleyen Ragnak, ardı ardına başını salladı.

"Şu her haltı bilen alaycı ufaklığın yardıma ihtiyacı var, öyle mi? Aradığı adam benim!"

Ve kükreyerek, beraberindeki bir düzine baltacıyla birlikte Halt'un arkasından koşturdu.

Erak, Vahalara hızlı bir dua okudu. Bir düzine adam da yeterli gelmeyebilirdi aslında ama denkleme tek kişilik ordu

Ragnak da eklenince işler değişiyordu. Sağ kanadın sıkıntıları-
nı zihninden uzaklaştırarak, haberciye bağırmaya başladı. Sağ
kanadın, birkaç dakikalığına kendi başının çaresine bakması
gerekecekti. O an, düşmanı yandan vurması için sol kanada
ihtiyaçları vardı.

OTUZ S€KÎZ

Hemen arkasında birinin varlığını hisseden Horace, savur-
maya hazır tuttuğu kılıcıyla hızla döndü. Çifte bıçakları-
yla Temuçi silahşoru karşısında zorlu bir mücadele veren ince
yapılı arkadaşını görünce, kılıcıyla düşmanın alnında bir delik
açıverdi. Ellerini yüzüne götürerek tökezleyen savaşçı, dizle-
rinin üstüne çöktü.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Horace, ön taraftan gelen bir diğer saldırıyı geçirtilerek.

"Sırtını kolluyorum," dedi Will, Horace'ı arkadan sıkıştırmaya
 çahşan bir diğer Temuçi savaşıncısının darbesini engelleyerek.

"Eh, bir dahaki sefere bana da haber ver," dedi Horace. O anda bir mızrak darbesinden son anda kurtulup, kılıcının topuzunu şaşkına dönen mızrakçının kafasına indirdi. "Neredeyse ikiye ayırıyordum seni!"

"Bir dahaki sefer falan olmayacak," diye yanıt verdi Will.
"Bu yakın dövüş işinden pek memnun kalmadım."

Horace, omzunun üzerinden hızla arkadaşına baktı. Will, Temuçi savaşçısının palasını durdurup savuşturmak için Or-

man Muhafızlan'nin çifte bıçaklarını kullanıyordu. Ama bu tarz dövüşte pek de yetenekli sayılmazdı. Keltika tepelerinde Horace ile yaptıkları idmanın üstünden bir yılı aşkın zaman geçmişti. Temuçi silahşoru ondan daha iyi durumdaydı ve Horace, Will'in sol kolundan kan sızdığını gördü.

"Söylediğimde dizüstü çök," dedi Horace.

"Peki," dedi Will sert sert. "Acele etmezsen söylemeden de çökebilirim."

Sözleri Horace'ı güldürdü. İriyari savaşçı, önündeki iki saldırganı gerisin geriye iterken, yine omzunun üstünden seslendi.

"Şimdi!"

Will'in yere çöktüğünü hisseden Horace, kılıcını ters yöne doğru çevirerek geriye doğru bir saplama hareketi yaptı ve korku dolu bir çığlık duyuldu.

"İyi misin?" diye bağırdı Horace. Geri çektiği kılıcıyla o inatçı mızrağı bir kez daha savuşturdu. Bir an için cevap gelmeyince, arkadaşını şişlediğini sanıp korktu. Ardından Will'in cevabı geldi.

"Çok etkileyici. Bunu nerede öğrendin?"

"Şimdi uydurdum," dedi Horace ve biraz fazla yakınına gelen mızrakçının omzunu kılıcının ucuyla keserek memnuniyetle hırladı. Adam yere düşerken kılıcını geri çeken Horace, dönerek başının üstünden savurduğu darbeyle bir diğer Temuçi savaşçısını etkisiz hale getirdi. Süvarinin kalın keçe miğferi, adamın hayatını kurtarmıştı. Ama şaşkınlık içinde dizlerinin üstüne çökmekten kurtulamadı.

Bu kısa soluklanma anında başını geriye çeviren Horace, arkadaşını inceledi.

"Acı veriyor mu?" diye sordu, başıyla Will'in kolunda giderek genişleyen kan lekesini işaret ederek. Gözlerini koluna çeviren Will, yarayı yeni fark etmiş gibiydi.

"Hissetmedim bile," dedi şaşkınlıkla. Horace, mutsuz bir tebessüm takındı. "İleride hissedeceksin."

Will, kuşkulu bir ifadeyle başım sallayarak, "İlerisi diye bir şey olursa tabii," dedi. Ardından, arkalarındaki okçu hattından gelen kiriş tıngırıtılarıyla bir diğer saldırının habercisi olan vızıltılar duyuldu. Hayret içinde, karşılıklı bakıştılar.

"Evanlyn bu," dedi Will. "Adamlara hâlâ saldırmaları emrediyor!"

Üstlerine üşüşen Temuçiler'i okçuların mevzisinden uzakta tutan küçük savunma hattını işaret eden Horace, "Uzun sürmez," dedi. Skandiya savunma hattı, eğilip bükülmeye başlamıştı bile. "Gel hadi! Arkamı kolla, başın derde girerse de seslen." Yokuştan aşağı sıçrayarak, kılıcıyla Temuçiler'in arka saflarını hedefleyen hücumunu başlattı. Saldırının şiddeti karşısında şaşkına dönen Temuçiler, birkaç saniyelik geri çekildi. Hemen arkasından, taze kuvvetlerin yalnızca iki kişiden - ki çocuk gibi görünenin elinde yalnızca çift bıçak vardı - oluştuğunu gören saldırı gücü, toparlanıp yeniden öne atıldı.

Skandiya savunmasından hayatta kalan birkaç kişiyi etrafına toplayan Horace, yığılma dövdüyordu. Ama düşmanın sayı olarak üstünlüğü, etkisini göstermeye başlamıştı artık. Bazı Temuçi askerleri küçük savunma gücünün yanından geçerek, okçuların ana Temuçi kuvvetlerini hâlâ ok yağmuruna tuttukları siperlere atlıyordu.

İki arkadaşın kulağına, Evaniyn'in, okçulara yakın mesafe-

deki düşmanı vurma emri verirken yükselen tedirgin sesi geldi. Temuçiler'in birkaç dakika içinde sipere doluşup içerideki herkesi öldüreceğinin farkındaydı hepsi.

"Hadi!" dedi Will, siperlere doğru giden yolun başını çekerek. Horace da hemen arkasından geliyordu.

Will, yolunu tıkayan Temuçi savaşıcısına saks bıçağıyla bir darbe indirip, etkisinin adamın tüm koluna yayılmasını bekledi. Horace'dan gelen uyan çılgılığı üzerine tam zamanında dönerek acımasızca üstüne doğru gelen palayı çaprazladığı bıçaklarıyla karşıladı. Bir saniye soma Horace yanında bitmiş, Will'e saldıranla yanındaki üç savaşıcıyı kesip biçmişti bile. İki dost, sırt sırta dövüşüyordu artık ama Temuçiler'in sayısı çok fazlaydı. Sipere zamanında varamayacaklarını kavrayan Will'in yüreği burkuldu. Etrafındaki okçu grubuyla beraber yirmi metre bile ötesinde olmayan Evaniyn'i görebiliyordu. Okçular, kararlıadımlarıninyalnızca oklarına tehdidi nedeniyle yavaşlatan, büyük bir Temuçi gücüyle karşı karşıyaydılar.

"Dikkat et. Will!" Seslenen yine Horace'dı ve daha fazla sayıda Temuçi üstlerine üşüşürken, bir kez daha hayatları pahasına savaşmaları gerekecekti.

Nit'zak, bir grup adamıyla Skandiyali okçulari barındıran siperlere girdi. Etkili bir karşı saldırıya geçen şu iki genç savaşıcıyı geri kalan adamları da haklayabilirdi. Onun görevi, okçuların işini kesin olarak bitirmektir.

Arkasından sipere giren adamları, zırhsız ve adeta silahsız okçuların üstüne çullandı. Toprak siper hattına kadar çekilen

okçulardan bazıları, siperin üstüne sıçrayarak geri kaçıyordu. Nit'zak, siperdeki bir köşeyi dönüp şaşkınlıkla kalakalıncaya dek, vahşi bir içgüdüyle arkalarından koştu.

Elinde uzun bir hançer, gözlerinde meydan okuyan bir ifade bulunan genç bir kız çıkıvermişti karşısına. Geri kalan okçular, korurcasına kızın etrafına toplanmıştı. Kızın emri üzerine, yaylar havaya kalktı.

İki grup, karşı karşıya geldi. Nit'zak, en az on yayın üstüne çevrili olduğunu fark etti, aralarında on metre bile yoktu. Kızın emri vermesi durumunda, okçuların ıska geçmeyecekleri kesindi. Bununla birlikte, atışların ardından kız ve okçular savunmasız kalacaktı.

Gözlerini yan tarafına çevirdi. Adamları hemen yanındaydı ve arkada başkaları da vardı. Skandiya oklarına hedef olarak ölmeye hiç niyeti yoktu Nit'zak'ın. Bir amaç uğruna olsa, seve seve feda ederdi kendini. Ama yerine getirmesi gereken bir görevi vardı ve o görev tamamlanıncaya kadar ölme hakkı bulunmuyordu. Öte yandan, görevin tamamlanması için adamlarından on, on ikisini gözünü kırpmadan feda edebilirdi. Adamlarına ilerisini işaret etti.

"Saldınn," dedi sakın bir sesle ve Temuçi savaşçıları, dar siper boyunca ileri atıldı.

Bir anlık tereddüdün ardından, kızın emriyle kırılganlardan çıkan vınlamalar kapladı kulakları. Adamlarının üzerine atılan oklar, yedi tanesini yaralamış ya da öldürmüştü. Ama arkadan gelenlerle birleşen diğerleri yollarına devam etti ve dağılan okçular, kızı yalnız bırakarak kaçmaya başladılar. Her iki palasını da havaya kaldıran Nit'zak öne atıldı. Sırfmeraktan in-

celediği kızın gözlerinde hiçbir korku belirtisi göremedi. Bu kadar cesur bir kızın ölmesi çok yazık olacak, diye düşündü.

Birden arkasından gelen acı dolu bir çığlık, korku ve acıyla patlayan bir delikanlı sesi çalındı kulağına.

"Evanlyn!"

Kızın adı buydu galiba. Gözlerini onunkilerden kaçırdığını ve görüş açısı içinde bulunmayan birilerine kederle gülümsediğini fark etti. Evaniyn'in yüzüne bir veda tebessümü yerleşmişti.

Will, tüm olan biteni izlemişti. Horace'ın sırtını kollayıp hayatı uğruna dövüşürken, Temuçiler'in siper boyunca ilerleyişine ve okçuların onları kısa mesafe atışlarıyla tehdit edişine şahit olmuştu. Soma da askerlerin tehlikeye aldirmeden, sakın bir şekilde yaptıkları hücumu dehşet içinde izlemişti. O son saldırı nedeniyle yaşadıkları bir iki saniyelik duraksamanın ardından ileri atılarak okçuları dağıtmıştı Temuçi güçleri.

Horace'ın acil uyarısı, Will'i kendine getirdi. Üstüne gelen bir paladan kurtulmak üzere yana kayarak, dengesini bozmak istediği Temuçi savaşçısını saks bıçağıyla iteledi. Yeniden başını çevirdiğinde, çifte kılıcıyla Evaniyn'in tepesinde bekleyen Temuçi subayını fark etti.

"Evanlyn!" diye bir çığlık attı ıstırapla. Ve sesini duyan kız, başını çevirip acılı bakışlarını paylaşarak Will'e gülümsedi; tebessümü, son on bir ay boyunca başlarından geçenleri hatırlatıyordu ona.

Birbirleri için ifade ettikleri anlamı hatırlatan bir tebessümdü bu.

Ve O an, Evaniyn'in ölmesine izin veremeyeceğini anlamıştı Will. Saks bıçağını döndürüp uç kısmından yakaladı ve dengeleyip tek harekette fırlatıverdi.

Kocaman bıçak Nit'zak'ı, kılçlarını indirmesine ramak kala sol kolunun ardından vurdu.

Birden gözleri kararan Nit'zak, yavaşça yan tarafa çöktü ve siperin duvarına çarparak, sertleşmiş toprak zemine devrildi. Palası elinden düştü ve zayıflamış parmaklarıyla yan tarafına saplanan ağır bıçağı çıkardı. Aklından geçen son düşünce, Haz'kam'in muhtemelen istiladan vazgeçeceği ve bundan dolayı komutanına kızgın olduğuydu.

Küçük fırlatma bıçağı dışında silahı kalmayan Will, bir kez daha tehlikedeydi şimdi. Öne doğru sıçrayarak sarıldığı Temuçi savaşçısını yere çekti ve ikisi birden toprak yokuş boyunca yuvarlandı. Will, çaresizce adamın kılıç tutan kolunu kavriyor, buna karşılık silahşor de Will'in küçük bıçağıyla savurduğu etkisiz darbelerden kaçınmaya çalışıyordu.

O sırada Will, Horace'ın ona aynı anda saldıran dört savaşçının arasında kaldığını fark edince, nihayet her şeyin sona erdiğini anladı.

Ancak o anda, insanın kanını donduran bir kükreme duyuldu ve birden üzerinde beliren devasa şekil, Will'in rakibini kelimenin tam anlamıyla yerden sökerek yokuş aşağı birkaç metre uzağa fırlattı. Adam, düştüğü noktadaki üç askeri de kendisiyle birlikte devirdi.

Zincirinden boşanmış öfkesiyle dehşet saçan Ragnak, bir anda yanlarında bitmişti. Skandiyalı'nın gömleği, kesiklerden ötürü şeritler halinde sarkıyordu ve kocaman boynuzlu

miğferi dışında, zırhı yoktu. Temuçiler'in arasına dalıp çift uçlu baltasıyla daireler çize çize her iki yanındaki düşmanları devirirken, boğazından düzenli olarak korkunç hırıltılar yükseliyordu.

Kendini sakınmak adına hiçbir çabası yoktu ve yara üstüne yara almaya devam etti Ragnak. Yaralarına aldırmadan ülkesini istila eden -kanındaki devasa öfkesini uyandırmaya cesaret eden- adamları kesip biçmeye devam etti.

Şahsi fedaileri de, her biri aynı korkunç ölümcül öfkeyle hareket ederek, komutanlarını takip ediyordu. Yatıştırılmaz, karşı konulamaz öfkeleriyle Temuçi kuvvetlerini bıçak gibi delip geçtiler. Hayatta kalıp kalmadıktan umurlarında bile olmayan bu bir düzine savaşçının aklında bir tek şey vardı. Mümkün olduğunca çok düşmanla karşılaşmak ve onları en hızlı şekilde öldürmek.

"Horace!" diye inledi Will ve ayağa kalkmak için çabaladı. Son hatırladığı şey, Horace'ın çaresizce dört saldırganı durdurmaya çalıştığıydı. Ve soma yeni bir ses- tanıdık bir ses -çalındı kulağına; uzun bir yayın derin tıngırtısı havayı kapladı. Horace'ın rakipleri güneş altında eriyen kar taneleri gibi birer birer devrilirken Halt'un yanlarına vardığı belli oluyordu.

Ordu komutanı ve Halk'ın Şanı olan Haz'kam, bir kilometre ötedeki komuta merkezinden saldıranlarının çöküşünü izliyordu. Düşmanın sol kanadı kıvrılarak ana kuvvetlerinin üzerine çullanmış, büyük kayıplar verdirdiği ordularını geri püskürtmüştü. Sağ kanattaysa Nit'zak ile adamları, nihayet

Skandiyali okçuları susturmayı başamıştı. Eski dostunun görevinde başanlı olacağını zaten içten içe biliyordu.

Ama hedefine ulaşması, gereğinden uzım sürmüştü. Okçular, ancak Temuçi ana kuvvetleri düzenli ok atışları altında altüst olduktan soma susturulabilmişti. Kanattan gelen saldırı karşısında şaşkına dönerek geri püskürtülmüştü orduları.

Elbette ki bu, yalnızca başarısız olmuş bir saldırı denemesiydi ve ısrar etmesi halinde savaşı kazanabileceğini biliyordu Haz'kam. *Ulanların* bir araya getirir, taze kuvvetlerini savaşa sürer ve şu lanet olası Skandiyalılar'ı savunmalarının arkasından çıkarak tepelere dek kovalardı isterse. Bir an için baştan çıkarak bunu yapmayı -planlarına engel olan bu heriflerden vahşi bir intikam almayı -istemedi de değil.

Ama o tür bir saldırı, büyük bir bedel ödemek anlamına gelecekti. Şimdiden binlerce adam kaybetmişti bile. Yeni bir saldırı başarılı olsa bile, harcayabileceğinden fazla adam kaybetmesine yol açacaktı. Atının sırtında dönerek, haberciye öne çıkmasını işaret etti.

"Topyekûn geri çekilme borusunu çal," dedi sakın sakın. Yüzünde içinde kaynayan öfkeye, kalbinde yanmakta olan acı dolu başarısızlık öfkesine dair hiçbir işaret yoktu.

Bir Temuçi generalinin duygularını belli etmesi, şanına yakışan bir davranış değildi.

OTUZ DOKUZ

Ragnak'ın cesedi, savaştan sonraki gün yakıldı. Yüce Kont, Temuçiler'in geri çekilmeye başlamasından birkaç saniye önce ölmüştü. Hayatım, on sekiz Temuçi savaşçısına karşı verdiği dövüş sırasında kaybetmişti. Dövüştüğü adamların yalnızca ikisi hayatta kalabilmişti. Yaraları o kadar ağırdı ki, ikisi de Skandiya liderinin dehşetli öfkesinden ancak sürünerek kaçabilmişti.

Öldürücü vuruşu kimin yaptığını bilmek olanaksızdı, eğer öldürücü bir vuruş oluyorsa tabii. Yüce Kont'un vücudunda, yanm düzinesi normal bir insanın ölümüne yol açacak cinsten elliye aşkın yara vardı. Skandiya gelenekleri uyarınca, ceset, yakılacağı odun yığınının olduğu gibi - kan ya da savaşın pisliği temizlenmeden -yatınımişti.

Merhum Yüce Kont'u son yolculuğuna uğurlamak üzere törene davet edilen Araluen dörtlüsü, birkaç saniye boyunca ziftle kaplı çam kütüklerinden oluşan devasa yığının önünde bekleyerek hareketsiz yatan şekli izledi. Ardından onlara cenaze töreni somasında yapılacak halefseçimine, nazikçe ama

kesin bir dille, yalnızca Skandiyalılar'ın katılabileceği bildirildi. Bunun üzerine dört arkadaş, gelişmeleri beklemek üzere Halt'un dairesine döndüler.

Cenaze törenleri, üç gün boyunca devam etti. Bu gelenek, uzaktaki yerleşim alanlarından gelen kontların Hallasholm'a varıp Yüce Kont seçimine katılabilmelerini amaçlıyordu. Çoğu, istilayı püskürtmek üzere zaten Hallasholm'daydı; yalnızca Temuçiler'in işgal ettikleri bölgelerden gelecek olan birkaç kont bekleniyordu. Ama geleneklere göre üç günlük yas ilan edilmişti ki Skandiyalılar için bu, bol bol içmek ve merhumun savaşta göstermiş olduğu kahramanlığa dair hikâyeler anlatmak anlamına geliyordu.

Ve gelenekleri, Skandiyalılar için kutsaldı, özellikle de gecelerine kadar bol bol içme kısmı. Tüketilen alkol miktarı arttıkça, Ragnak'ın kahramanlık hikâyeleri de daha bir coşkuyla anlatılmaya başlanıyordu.

İkinci gecelerinde, sokaklarda şarkı söyleyen sarhoşların sesleri, çıkan bir kavga sonucu kırılan mobilyaların parçalanmasıyla bastırıldığında, Evanlyn yüzünü buruşturdu.

"Yüce Kont'un ölümüne pek üzölmüyor gibiler," dedi kız. Halt, omuz silkmekle yetindi.

"Onların tarzı bu," diye karşılık verdi. "Hem Ragnak savaş sırasında, çılgın öfkesi nedeniyle öldü. Gerçek bir Skandiyalı'nın hayalinde bu şekilde ölmek yatar. Ölümü, Ragnak'a en yüksek seviyeden Skandiya cennetinin de kapısını açmış oldu."

Evanlyn, onaylamaz bir tavırla dudak bükerek somurttu. "Yine de," dedi, "saygısızlık gibi görünüyor. Ne de olsa bizleri de o kurtardı."

Odaya garip bir sessizlik hâkim oldu. Her biri, yaşıyor olması halinde Ragnak'ın Evaniyn'i öldürmek zorunda kalacağı gerçeğini nazıkçe dile getirememekten korkuyordu. Evanlyn, Ragnak'tan sanki muhterem, kadim bir dostunu kaybetmiş gibi söz ediyordu. Halt ile Will'e bir göz atan Horace, birinden birinin konuyu açıp açmayacağını merak ediyordu. Göz teması kurduklarında Will'in tek yaptığı şey, belli belirsiz başını sallamak olmuştu. Horace, omuz silkti. Koskoca iki Orman Muhafızı konuyu açmaya değer bulmuyorsa eğer, o kimdi ki onlara karşı çıkacaktı?

Nihayet üç günlük yas sona erdi ve kıdemli kontlar, yeni Yüce Kontlarını seçmek üzere Büyük Salon'da toplandılar. Will umutla, "Sizce Erak'ın seçilme şansı var mı?" diye sordu. Ancak Halt başını iki yana sallayınca umutlan suya düştü.

"Erak sevilen bir savaş lideri, ama yalnızca dört ya da beş liderden biri. Yönetici vasıfları olmadığı da bir gerçek. Hem öyle ahım şahım bir diplomat da sayılmaz," diye ekledi, dokunaklı bir sesle.

"Bu o kadar önemli mi ki?" diye sordu Horace. "Gördüğüm kadariyle diplomatlık, bu ülkede itibar edilen karakter özellikleri listesinde oldukça alt sırada yer alıyor."

Halt, sırtarak "Doğru," diye itirafetti. "Ama böyle üst düzey toplantılarda bir seçim yapılacağı zaman, çenenin bir parça düşük olması gerekir. Hiç kimse sana en iyi aday olduğun için oy vermez. Onlar için bir şeyler yapabileceğine inandıkları için oy verirler sana."

"Sanırım Erak'ın son birkaç senesini Ragnak'ın vergi toplama şefi olarak geçirmesinin de pek faydası dokunmayacak,"

diye araya girdi Will. "Oy verenlerin çoğu, baltasıyla kafalarını uçurma tehdidi savurduğu adamlar sonuçta."

Halt, yeniden başını salladı. "Günün birinde Yüce Kont olmak isteyen biri için hiç de hoş bir kariyer hamlesi sayılmaz."

Orman Muhafızı'nın, Erak'ın seçilme şansından düşükmüş gibi söz etmesinin nedeni, batıl inançlarıydı aslında. Skandiya ile Araluen arasında hâlâ çözümlenmesi gereken meseleler vardı ve bu meseleleri, Erak, Skandiya'nın mutlak lideriyken çözmeyi tercih ederdi. Ama konuştuğça, Erak'ın şansının gerçekten de düşük olduğu ortaya çıkıyordu. Will sözünü edinceye dek, Halt'un vergi toplama olayından haberi bile yoktu. Vergi görevleri, Erak'ın yolunu kesecekmiş gibi duruyordu.

Erak da Yüce Kont olmak için en ufak bir çaba göstermiyor ki zaten, diye düşündü Halt.

Sonuçta Halt ve diğerleri, Erak'ın Yüce Kont olma ihtimaliyle, adamın dostu ve tanıdıktan tek kıdemli Skandiya lideri olduğu için ilgileniyorlardı.

"Zaten ondan pek de iyi bir Yüce Kont olmazdı," diye akıl yürüttü Horace. "Erak'ın tek istediği, kurt gemisine atlayıp baskına çıkmak."

Diğerleri de bunu ağız birliği etmişçesine onayladılar.

Oysa ayaklan yere basan mantıklı bir sohbetten, ne kadar da yanlış sonuçlar çıkabiliyordu. Beşinci gün, Halt'un dairesinin kapısı açıldı ve afallamış bir yüzle içeri giren Erak, beklentiyle onu süzen yüzlere bakarak açıkladı.

"Yeni Yüce Kont seçildim."

"Biliyordum," dedi Halt anında ve üç arkadaş şaşkın bakışlarla Orman Muhafızı'nı izlemeye başladılar.

"Öyle mi?" diye sordu Erak, şaşkın bir sesle. Birdenbire Skandiya'nın en yüksek konumdaki insanı haline gelmiş olmasından ötürü yaşadığı sarsıntı, gözlerinden okunabiliyordu.

"Elbette," dedi, omuz silken Orman Muhafızı. "İriyari, huysuz, çirkin bir adamsın ve Skandiyalılar'ın en değer verdiği özellikler de bunlarmış gibi duruyor."

Erak, duruşunu dikleştirerek, bir Yüce Kont'un takınması gerektiğine inandığı saygın ifadeye bürünmeye çalıştı.

"Siz Araluenliler bir Yüce Kont'la bu şekilde mi konuşuyorsunuz?" diye sorunca. Halt nihayet sıttı.

"Hayır. Biz arkadaşlarımızla bu şekilde konuşuruz. İçeri gel de bir şeyler içelim."

Takip eden birkaç gün boyunca, kontlar konseyinin doğru bir karar vermiş olduğu ortaya çıkmıştı. Erak, özellikle vergi toplamak için ziyaret ettiği kontlarla yaşadığı sorunları sona erdirmek üzere hızla harekete geçmişti. Ve Borsa, şaşırtıcı bir biçimde, müdür koltuğunu korumuştı.

"Onun Borsa'ya tahammül edemediğini sanıyordum," dedi şaşırان Will. Ama Halt, Erak'ın seçimini onaylarcasına başını sallamakla yetindi.

"Borsa, iyi bir yönetici ve Erak'ın da öyle birine ihtiyacı var. İyi bir lider, zayıf olduğu alanları bilir ve bunları telafi etmek için o işlerde yetenekli olan kişileri işe alır."

Bu akıllıca sözleri birkaç saniye akıllarında tartan gençler, nihayet olayın mantığını kavramıştı. Ancak, arkadaşları onay-

ladiktan sonra bile olan biteni kavrayamayan Horace, konuyu başka meselelere getirdi.

Yüce Kont olduğu için, artık *Kurt Rüzgârı* mn başında yıllık baskın seferlerine çıkmayacaktı Erak. O nedenle bu ani yükselişine o kadar da sevinemiyordu. Ancak gemiyi bunca zamandır ikinci kaptanlığını yapmakta olan Svengal'a teslim etmeden önce, son bir seyahate çıkacağını ilan etmişti.

"Sizleri Araluen'e geri götüreceğim," dedi. "Burada olmanızın nedeni ben olduğuma göre bu kadarını size borçluyum."

Will, bu habere çok sevinmişti. Artık eve dönmelerine çok az bir süre kaldığına göre, iriyari sert korsana veda etmenin onu üzeceğini fark etti. Buna sasılamakla birlikte, kendi kendine Erak'ı yakın bir dostu gibi gördüğünü itirafetti. Aynlık anını geciktirmek için, o an elinden geleni yapabiliirdi.

Bahar kendini iyice gösteriyordu artık; kazlar güneyden dönüyordu ve geyikler de tepelerdeki yerlerini almıştı. Hallasholm'da kışın tüketilen kurutulmuş ve tuzlanmış erzakta bu sezon yeterince et olacağını bir göstergesiydi bu.

Skandiya başkentinin içlerindeki tepelerden dönen ilk avcı gruplarını gören Will, yerine getirmesi gereken bir görevi olduğunu hatırladı. Bir sabah erkenden, usulca Çekici'nin sırtına atladı ve Evanlyn ile aylar önce dondurucu fırtınada geçtikleri patikaya doğru yola koyuldu.

Kış boyunca sığındıkları kulübeye geldiğinde, hayatını kurtaran sabırlı, tüylü midilliyi karşısında buldu. Dayanıklılı hayvan, bağlı olduğu ince ipi koparmış, sakın sakın açıklıkta yeşermekte olan çimleri kemirmekle meşguldü.

Çekici, küçük bir yulafçuvalını çıkarıp bunun yalnızca mi-

dilliye ait olduğunu işaret eden sahibini kuşkulu gözlerle izliyordu. Will, ağızlığına hafifçe vurarak atını teselli etti.

"Bunu hak etti," dedi Çekici'ye ve Orman Muhafızı atı, aldırmaz bir tavırla omuz silkti; bir at ne kadar omuz silkebilirse tabii. Ne idüğü belirsiz midilli yulafçuvalını hak etmiş olabildi ama bu durum, çuvalın görüntüsü ve kokusu karşısında Çekici'nin ağzının suyunun akmasına engel olmuyordu. Midilli yulafı bitirdiğinde atının sırtına atlayan Will, ipinden çekerek Hallasholm'a götürdüğü hayvanı sessizce Erak'ın ahırına yerleştirdi.

Ayrılmalarından önceki gün, Erak, onların şerefine bir veda ziyafeti düzenledi. Skandiyalılar, ülkelerini istilacılara karşı savunmalarına yardım eden dört Araluenliye minnettarlıklarını gösterme yarışma girmişti. Valla yemininin de ortadan kalkmasıyla birlikte, Evaniyn'e özel bir ilgi gösteriliyordu. Durmadan kızın cesaretine ve etraflarri sanimasına rağmen okçuları yönetmeye devam edişindeki ustalığına kadeh kaldırılıyordu.

Ön masada yan yana oturan Halt, Borsa ve Erak, sessiz bir şekilde okçu birliğinde görev alan kölelerin ülkelerine dönmesini tartışıyordu. Maalesef okçuların çoğu savaşta hayatını kaybetmişti. Ancak özgürlük sözü, okçuların ailelerine de verilmişti ve işin detaylarının halledilmesine gerekiyordu. Konu nihayet kapanınca, doğru zamanın geldiğine karar veren Halt, usulca sordu.

"Temuçiler geri geldiklerinde ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Büyük masada bir an ölüm sessizliği yaşandı. Sandalyesini geriye iten Erak, hemen yanındaki sert ifadeli, ufak tefek adama çevirdi gözlerini.

"Geri gelmek mi? Neden geri geleceklermiş ki? Onlan tepeledik, öyle değil mi?"

Ama Halt, yavaşça başını sallıyordu. "Doğrusunu istersen," dedi, "tepelemedik. Yalnızca, ilerlemelerini onlar açısından -şimdilik- fazla maliyetli bir hale soktuk."

Erak, ne düşünüyor diye Borsa'ya baktı. Müdür, biraz gönülsüzce de olsa, başını öne doğru salladı.

"Bana kalırsa Orman Muhafızı haklı. Yüce Kont," diye kabbullendi. "Onların karşısında daha fazla duramazdık." Ardından bakışlarını Halt'a çevirip sordu. "Ama neden geri dönsünler ki?"

Hah, yanıt vermeden önce, yoğun Skandiya birasından bir yudum aldı. "Çünkü onların tarzı bu," dedi kısaca. "Temuçiler sezonluk ya da bu sene, gelecek sene diye düşünmez. Önümüzdeki on ya da yirmi yılı göz önünde bulundururlar ve dünyanın bu tarafına hükmetmek gibi uzun vadeli bir planları var. Gemilerinize ihtiyaç duyuyorlar. Bu yüzden geri dönecekler."

Bıyığının ucunu parmaklariyla kıvıran Erak, bu sözleri aklında tartıyordu. "O zaman biz de onları bir kez daha tepeleriz," dedi.

"Okçular olmadan mı?" diye sordu Halt, usulca. "Hem bu sefer onları gafil avlayamayacaksınız da."

Bir kez daha sessizlik oldu. Ardından Erak, bir umutla, "Okçu yetiştirmemize yardım edebilirsiniz. Sen ve senin oğlan?" dedi. Ama Halt, derhal başını iki yana salladı. Tavırları çok kesindi.

"Bu kadar güçlü bir silahı Skandiyalılar'a temin etmeye hazır değilim," dedi. "Okçuluğu bir kez öğrendikten sonra ileride bize karşı kullanıp kullanmayacağınızı asla bilemem."

Erak'ın, Orman Muhafızı ile hemfikir olmaktan başka çaresi yoktu. Ne de olsa Skandiya ile Araluen, yıllardır birbirine düşman iki ülkeydi. Ama Borsa, müzakereci kulağıyla Halt'un bir şeyler ima ettiğini fark etmişti.

"Senin bir önerin var sanırım?" dedi, hevesli bir ifadeyle. Halt gülümsememek için kendini zor tuttu. Borsa'nın niyetini anlayacağını umut etmişti o da.

"Düşünüyordum da," dedi, "diyelim ki, üç yüz kişilik bir okçu gücü düzenli olarak burada tutulsa. Bahar ve yaz aylarını burada geçirip, kışın eve dönseler."

"Araluen askerleri mi?" dedi, anlamaya başlayan Erak. Halt, başını öne doğru salladı.

"Size o şekilde bir okçu gücü temin edebiliriz. Ama ülkelerimiz arasında bir anlaşmazlık yaşanması durumumda, onlan bize karşı kullanmayacağınızı bilirsem, kendimi daha güvende hissederim. Bunu anlaşmaya bir madde olarak koymamız gerekecek," diye ekledi.

Erak, ihtiyatla müdürüne bakıyordu şimdi. "Anlaşma" kelimesi önlerine, geldiğini bile göremeden bomba gibi düşmüştü. Yüce Kont'a bakan Borsa, düşünceli bir tavırla omuz silkti.

"Bence ortak savunma anlaşmamızın süresi..." Halt düşünüyor gibi yaptı ve Erak birden onun, ağzından çıkacak olan her kelimeyi önceden planlamış olduğunu anladı. "...şimdilik beş sene olsun. Siz makul ölçülerde bir okçu kuvveti alacaksınız..."

Erak, cümlenin devamını getirme ihtiyacı duydu. "Ya siz ne alacaksınız?" diye sordu birden.

Halt, arkadaşına gülümsedi. "Biz de Skandiya'nın bu süre içinde ülkemize habersiz bir saldırıda bulunmayacağını gösteren bir bans anlaşması alacağız. Ve savaşın kaçınılmaz olması durumunda, okçularımızın güvenli bir şekilde eve dönmesinin sağlanacağına dair bir güvence."

Erak, aniden başını iki yana sallamaya başladı. "Adamlarımı baskın konusunda asla ikna edemem," dedi içerlemiş bir tavırla. "Bunu teklif etmem halinde beni hemen alaşağı ederler." Ama Hah, Yüce Kont'u sakinleştirmek üzere elini kaldırmıştı.

"Bireysel baskınlardan söz etmiyorum," dedi. "Onlan idare edebiliriz. Benim kastettiklerim, Morgarath'ınki gibi toplu saldırılar."

Erak öneriyi düşünürken, uzun bir sessizlik daha yaşandı. Düşündükçe, iriyan Skandiyalı'nın aklına iyice yatıyordu anlaşma fikri. Herkes gibi o da Temuçilerle savaşı az kalsın kaybedeceklerinin farkındaydı. Özellikle sınırdaki dar geçitlere ve dönemeç dolu boğazlara yerleştirilmeleri durumunda, üç yüz okçu, Skandiya için güçlü bir savunma kuvveti demekti. Bir taktik uzmanı gibi düşünmeye başladığını şaşkınlıkla fark etti. Orman Muhafızı ile fazla zaman geçirdim galiba, dedi kendi kendine.

"Böyle bir anlaşma yapma yetkin var mı?" diye sordu. Halt ilk tereddüdünü o an yaşadı. Hiçbir yetkisi bulunmuyordu ki. Orman Muhafızları'nın üyesiyken böyle bir hakkı vardı aslında ama Duncan onu sürgüne gönderdiğinde, Birlik'ten de kovulmuştu. Bu durumdan şimdilik söz etmesi gerekmiyordu elbette. Crowley ya da bizzat Duncan'ın bu tür bir anlaşmaya

İmza atmak isteyeceğinden emindi. Ama o imza töreni gerçekleştiğinde, Erak, kandırıldığını fark edecekti. Bu da ülke ilişkileri açısından hiç de hoş bir başlangıç olmayacaktı.

"Benim var," dedi Halt'un arkasından gelen yumuşak bir ses. Adamların üçü birden, şaşkınlıkla başlarını çevirdiler. Harareth övgüler ve kadeh kaldırmalardan sıyrılan Evanlyn, birkaç dakikadır konuşmalarıyla ilgiyle dinliyordu.

"Araluen Kraliyet Prensesi olarak, babamın adına anlaşma imzalama yetkim var," dedi kız. Bunun üzerine Halt, rahat bir nefes aldı.

"Sanırım en iyisi o yola başvurmamız," dedi. "Ne de olsa prensesin rütbesi benden bir parça üstün."

KIRK

Kurt Rüzgârı, Dar Geçit'den Araluen Şatosu'na doğru uzanan Semath Nehri boyunca ilerliyordu.

Tarlalarla köylerin arasından rahatsız edilmeden, huzurlu bir şekilde geçip giden bir kurt gemisi, köylüler açısından hayret verici bir manzaraydı. Normalde bu şekilde ilerleyen bir Skandiya gemisine müdahale etmeleri gereken çok sayıda hisar ve tahkimat, bayrak direğinde Prenses Cassandra'nın şahsi sancağı olan kambur Kırmızı Atmaca bayrağı asılı olması nedeniyle müdahalede bulunmamıştı. Kurt gemisinin geçişinden önce gönderilen mesajda, gemidekilerin nehirde banş amaçlı seyahat ettikleri bildirilmiş, yerel komutanlardan sancağa saygı göstermeleri istenmişti.

Bu, Erak ve tayfaları için de bir değişiklik olmuştu.

Nihayet nehirdekison engel de aşıldı ve Araluen Şatosu'nun irili ufaklı kuleleri önlerinde yükselmeye başladı. Manzara karşısında hayrete düşen Erak, nefesini tuttu. Onu izleyen Halt, şatonun insanda bıraktığı hayranlığın yanında, Erak'ın eskiden kalma yağmacı içgüdülerinin faaliyete geçtiğinden ve adamın

şatodaki hazinelerin büyüklüğüne dair tahmin yürüttüğünden emindi. Yüce Kont'a doğru bir adım atarak usulca fısıldadı.

"Hendeğin ötesine bile geçemezsiniz."

trkilen Erak, başını çevirip Orman Muhafızı'na baktı. Ardından da bir parça pişmanlıkla smtti.

"Ne düşündüğüm o kadar belli oluyor muydu?" diye sordu.

Halt başını sallayıp, "Öyle düşünmesen, bir Skandiyali olmazdın," diye yanıt verdi.

Bayrak ve flamalarla süslü bir iskele, nehrin içine doğru çıkıntı yapıyordu. Büyük bir kalabalık, orada durmuş, onları beklemekteydi. Kurt gemisi görünür görünmez, borular öttürülüp tezahüratlara başlanmıştı.

"Bu bir ilk," dedi Erak, kibarca. Halt'un yüzüne bir tebessüm yerleşti.

"Ve bir ilk daha," dedi Orman Muhafızı. İhtiyatlı bir biçimde iskelenin biraz gerisinde bekleyen, etrafı şık şövalyelerle ve hanımefendilerle çevrili, uzun boylu, sakallı şekli işaret ederek. "Bu Kral'ın ta kendisi, seni karşılamaya bizzat gelmiş, Erak," dedi.

"Muhtemelen kızını karşılamaya gelmiştir," diye yanıt verdi Skandiyali. Ama Hak'a kalırsa, Yüce Kont halinden oldukça memmm görünüyordu.

Evanlyn de artık uzun boylu adamı görmüştü ve geminin pruvasından heyecanla el sallıyordu. Kızın görüş alanına girmesiyle birlikte, kıyıdaki tezahüratlar da ikiye katlanmıştı. Bir krala yakışır şekilde sakın sakın geride beklemek yerine neredeyse koşar adımlarla iskelenin ucuna doğru yürüyen Duncan, yolun başını çekiyordu.

"Kürekler!" diye seslendi Erak. Kurt gemisi düzgün bir şekilde iskeleye yanaşırken, uçlarından su damlayan kürekleri de yukarı kalktı.

Skandiyali tayfalar halatları kıyıdakilere uzatırken, iki tarafta birbirlerini büyük bir ilgiyle izliyordu. Araluenliler ile Skandiyalılar, ellerinde silah olmaksızın ilk defa yüz yüze geliyorlardı. Evanlyn geminin ortasındaki iskeleye doğru hızla yürürken, yüzü mutluluktan ıslık ıslık olan Will, kurt gemisinin küpeşesine sıçradı. Liman görevlileri gemiyi iskeleye bağlarken, kalpleri kelimelere dökemeyecekleri duygularla dolu olan Evanlyn ile babası, karşılıklı gülümsemekle yetiniyordu. Örgü korkuluklar gıcırdadı ve gemi iskeleye paralel bir şekilde durdu. Otuz iki dişini göstererek gülümseyen Svengal, geminin parmaklığına bağlı duran çıkış iskelesini açtı ve babasının koluna koşan Evanlyn, başını sakallı adamın göğsüne gömdü.

"Baba!" diye bir çığlık attı; boğazında biriken hıçkırıklarla, yüzünü kralın sert gömleğine bastırınca, sesi iyice boğuk çıkmıştı.

"Cassie!" diye mınıdandı kral -bebekliğinden bu yana kızına bu isimle hitap ederdi- ve tezahüratlar şiddetlendi. Dımcın, sevilen bir kraldı ve halkı, kızını kayıpken onun ne büyük acılar çektiğinin bilincindeydi. Skandiyalılar bile bu sahne karşısında sınıtıyordu. Her ne kadar bıçkın birer korsan olsalar da, duygusal bir yanları vardı ve aile bağları onlar için önemliydi.

Yalnızca Halt, tüm bu sevinç gösterileriyle kutlamalarını kıyısında duruyordu. Yüzüne acı ve kederden bir maske geçirilmiş gibiydi. Diğerleri iskeleye doğru hızla koşarken, geminin arka tarafında, dümen küreğinin yanında dikkat çekmeden bekliyordu.

Duncan ile Evanlyn, ya da babasının hitap ettiği adıyla Cassandra, etraflarındakilere aldırmandan kucaklaşmaya devam ediyorlardı. Kalabalığı tarayan Will'in dikkatini, Kral'ın arkasındaki saflarda duran iriyan bir adam çekti. Orta yaşlı adam, heyecanla el sallayarak ona sesleniyordu.

"Will! Evine hoş geldin oğlum! Eve hoş geldin!"

Will bir an **sasır**sa da hemen soma Baron Araid'ı tanıdı.

Yıllardır katı ve otoriter biri olarak tanıdığı adam, oracıkta durmuş, küçük bir çocuk gibi el sallayıp cıgılık atıyordu şimdi. Will, iskeleyi geçip iyi dileklerde bulunan kalabalığı yararak Baron'ım yanına geldi. Resmi bir selam verecekti ki elinden yakalayan Baron, onu heyecanla sarsmaya başladı.

"Boş ver selamı canım! Eve hoş geldin, evlat! İyi iş çıkardın! Çok iyi iş! Tanrim, seni bir daha göremeyeceğimizi sanmıştım! Öyle değil mi, Rodney?"

Son sözlerini hemen yanındaki zincir zırhlara bürünmüş olan şövalyeye dönerek söylemişti. Will, Redmont Şatosu'ndaki Savaş Okulu'nun başı olan Sör Rodney'yi tanıdı. Adamın kurt gemisinin güvertesinde bulunan yüzleri tedirginlikle taradığını fark etti.

"Evet, evet lordum," diye telaşla onayladı Rodney. Ardından Will'in diğer kolumu yakalayarak hızlı hızlı konuştu, "Will, Horace'ın da seninle olduğumu sanıyordum. Sakın ona bir şey oldu deme bana."

Şaşırın Will, Horace'ın Skandiyah tayfalarla el sıkışarak kıyıya çıkmadan önce dostlarıyla vedalaştığı noktaya bir göz attı.

"İşte, şuradaki o." Sör Rodney'e Horace'ı işaret etti ve şaşkınlıktan küçük dilini yutan şövalyenin cıgıllıklarını keyifle dinledi.

"Tanrim! Dev gibi bir şey olmuş!" diye soludu adam. Akıl hocasının varlığını fark eden Horace, seri adımlarla kalabalığı yarıp hazırola geçti ve yumruğu göğsünün sağ tarafına vurup selam verdi.

"Çırak Horace rapor vermeye hazırdır. Savaş Ustası. Görevime dönmek için izin istiyorum efendim," dedi.

Hazırola geçen Rodney, onun selamını aldı.

"İzin verilmiştir, çırak."

Formaliteler bitince, kas yumağı çocuğa sertçe sanlıp, çığlıklar eşliğinde pek de saygın olmayan birkaç dans hareketi yaptı Rodney.

"Bizleri ne kadar gururlandırdın, evlat! Sen ne zaman bu kadar uzadın be?"

Bir kez daha tezahürata başlayan kalabalığın sesi, bir anda kesilmişti. Will, bunun nedenini anlamak için başını çevirdi. Erak Yıldızkovalayan, Skandiyalılar'ın Yüce Kont'u, kıyıya çıkıyordu.

En önde bulunan Araluenliler, içgüdüsel olarak birkaç adım geri çekilmişti. Eski alışkanlıklardan kurtulmak, o kadar da kolay değildi. Arkadaşının onurunun kınimasını istemeyen Will, hemen öne çıktı. Ancak kalabalığın içinden birileri, kontun elini ondan hızlı tutmuştu. Skandiyali mevkidaşını selamlamak üzere öne çıkan Araluen Kralı Duncan, dostane bir tavırla elini uzattı.

"Araluen'e hoş geldiniz, Yüce Kont," dedi. "Ve kızımı güvenli bir şekilde evine getirdiğiniz için teşekkür ederim." Böylece iki lider, el sıkıştı.

Bımun üzerine tezahürat, bu kez Erak ve adamları için, yeniden başladı. Skandiyalılar, memnun memnun etraflarına ba-

kınıyordu. Bu durum, diye düşündü Will, önümüzdeki yıllarda buralara baskın yapmalarını zorlaştıracaktır. Tezahüratın bir süre devam etmesine izin veren Duncan, sessizliği sağlamak için elini kaldırdı. Limandaki yüzleri inceledi. Ardından, aradığını bulamayınca, bakışlarını kurt gemisine çevirdi.

"Hah," dedi usulca, her zamanki gibi pelerinine sarınmış, devasa dümen küreğinin yanında durmakta olan Orman Muhafızı'nın fark ederek. Kral elini kaldırarak limanı işaret etti.

"Karaya çık. Halt. Burası senin evin."

Ama kederinin yüzüne yansımaya engel olamayan Halt, yerinden kııldamıyordu. Konuşmaya başladığında sesi titreyince de kendini toplayıp yeniden söze başladı.

"Ma... majesteleri, sürgünümün bitmesine henüz üç hafta var," dedi sonunda.

Kalabalıktan hafif bir uğultu yükseldi. Kendini kontrol edemeyen Will, şaşkınlıkla tepki verdi.

"Sürgün mü? Sen sürgün mü edildin?" dedi inanmaz bir ifadeyle. Kral'a bir göz attı. Araluen ve insanların sadık bir hizmetkârı olan Halt'ın sürgün edilmiş olması imkânsızdı.

"Neden?" dedi. Sözleri havada asılı kalmış gibiydi. Duncan, bunun önemli bir mesele olmadığını göstermek istercesine başını iki yana salladı.

"Dikkatsizce sarfedilmiş olan birkaç kelime, hepsi bu. Sarhoştum ve söylediği şeyleri hepimiz çoktan unuttuk. Onu affediyorum, Tanrı aşkına karaya çık artık dostum."

Ama Halt yerinden kııldamıyordu. "Majesteleri, beni bundan daha mutlu edecek bir şey bulunamaz. Ama kanımlar uy-

gulanmalı " dedi alçak sesle. Ve o an, bir başka ses söze karişti. Kral'ın Teşrifatçısı Lord Anthony idi konuşan.

"Halt haklı. Majesteleri," dedi. Anthony, iyi bir adamdı ama iş kanunların uygulanmasına gelince, kılı kırk yarıyordu. "Ne de olsa, babanızın gezgin bir dansçıyla yaşamış olduğu mace-radan doğduğunuzu iddia etmişti."

Kalabalıktan dehşetli bir uğultu yükseldi.

Hafifçe gülümseyen Dımcın, istemeye istemeye araya girdi. "Hatırlattığın için teşekkürler, Anthony."

Birden kontrolsüz bir kahkaha sesi duyuldu ve Prenses Cassandra, kraliyet ailesine hiç de yakışmayan bir tavırla kamını tutarak ikibüklüm oldu. Bir anda tüm bakışların çevrildiği prenses, birkaç saniye soma nihayet konuşabilecek kadar toparlanmıştı.

"Çok özür dilerim. Ama babaannemi tanımış olsaydınız eğer, dedemin neden baştan çıkarıldığını anlardınız! Babaannemin yüzü de en az mhu kadar çirkindi!"

Kral, "Cassie!" diye bağırdı, ayıplayan bir ses tonuyla. Ancak prenses, kamını tuta tuta gülmeye devam ediyordu. Bunun üzerine Kral, dudaklarına kadar gelen tebessümü engelleyemedi. Birden Lord Anthony'nin ayıplayan bakışlarını fark ederek kendini topladı ve sakinleşinceye kadar kızını dürttü. Ne yazık ki prensesin kahkahası etrafa da yayılmıştı, kalabalığın kendine gelmesi birkaç dakika sürdü. Tüm bunlar olurken. Halt da kurt gemisinin güvertesinde beklemeye devam ediyordu.

Teşrifatçısına dönen Duncan, en uzlaşmacı ses tonunu kullanarak sordu. "Halt'un cezasının son üç haftasını affetmek yetkim dâhilinde olsa gerek, ne dersin Anthony?"

Ancak yüzünü buruşturan Anthony, başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Bu, yasaya aykırı olur. Majesteleri. Kanunların yorumlanması açısından talihsiz bir emsal oluşturabilir."

"Kral Duncan!" diye gürledi Erak ve tüm kalabalığın dikkatini bir anda üstüne çekti. Niyetlendiğinden biraz daha gür sesle konuştuğunu fark etti. Bu tür resmi ilişkilerin usulünü yeni yeni öğreniyordu. Biraz alçalttığı sesiyle devam etti.

"Belki de bu affı sizden ben talep edebilirim. Ülkelerimiz arasında imzalanacak anlaşma adına bir iyi niyet gösterisi olur, ne dersiniz?"

"İyi fikir!" diye mırıldandı Duncan. Soma hızla Lord Anthony'e dönüp, "Eee?" diye sordu. Teşrifatçı, düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü. Kral'ın isteklerine karşı çıkmaktan hiç hoşlanmıyordu Anthony. Yalnızca görevini yapmaya ve kanunları uygulamaya çalışıyordu. Nihayet yasal bir boşluk yakalamıştı ve memnuniyetle sarıldı o boşluğa.

"Bu tür bir talep, örnek teşkil etmeyecektir. Majesteleri," dedi. "Ne de olsa, özel bir neden söz konusu."

"Öyle olsun o zaman!" dedi Duncan, hızla. Kurt gemisinde beklemekte olan Halt'a döndü. "Pekâlâ, Hah, affedildin işte. Tann aşkına karaya çık da bunu kutlayalım!"

Gözü yaşlı Halt, on bir ay ve beş günlük sürgünün ardından Araluen toprağına adımını attı. Kalabalığın yenilenen tezahürattan altında karaya çıktığı sırada, grili-yeşilli pelerin giymiş bir başka adam öne çıktı ve Halt'un eline bir şey sıkıştırdı.

"Buna yeniden ihtiyacın olabilir," dedi Orman Muhafızı Birlikleri'nin Komutanı Crowley.

Eline bakan Halt, ucunda gümüş meşe yaprağı amblemi bulunan ince bir zincirle karşılaştı.

Ve o an, gerçekten eve döndüğünü fark etti.

KIRK BİR

Will, bir şeyler döndüğünün farkındaydı. İlk kutlamaların ve Erak ile tayfasının, sonraki baharda topraklarına Araluen okçu kuvvetinin yerleştirilmesine dair idari detaylarla Skandiya'ya doğru yelken açmasının ardından Kral Duncan Halt, Crowley, Baron Arald ve Sör Rodney'nin de dâhil olduğu danışmanlarıyla birçok kez toplanmıştı.

Will ile Horace, bu süre zarfında başıboş kalmalarına rağmen, selam verip yanlarına oturanlar hiç eksik olmuyordu. İki arkadaşın Skandiya'da geçirdikleri zamanla Temuçiler'e karşı verdikleri amansız savaşa dair hikâyelerini hayran hayran dinliyorlardı. Ama bir süre soma bu kadar dalkavukluktan bile sıkılıyordu insan.

Meşe Yapağı Şövalyesi olarak maceralan sona eren Horace, çirak savaşçıların giydiği sade beyaz tuniğe dönüş yapmıştı.

Evanlyn de elbette Prenses Cassandra olmuştu artık. Kraliyet ailesinin Araluen Şatosu'nun kulelerinden birindeki dairelerinden birine götürülmüştü ve Will kızı her gördüğünde, etrafı hizmetindeki şövalyeler ve hanımefendilerle çevrili olu-

yordu. Will aynca, kusursuz kıyafetleri ve etrafını sarmalayan genç asilzade ve hanımefendilere karşı teklifsizce tavırlarıyla kızın ne hoş bir genç kadın olduğunu da fark etmişti.

Will, bir ordu çavuşu ile çiftçi karısının çocuğuydu. Nice maceralar yaşayıp tehlikeler atlattıktan yol arkadaşının aslında krallığın en soylu kadını olduğunu kabullendiğinde, aralarındaki mesafenin daha da açılmakta olduğunu üzülenle fark etti. Cassandra ile konuşma fırsatı yakaladığı nadir anlarda acemileşip yapmacıklaşıyordu. Kızın huzurunda dili tutuluyor ve basmakalıp laflar mırıldanarak onun konuşma çabalarını boşa çıkariyordu.

Bu tepkisi, Cassandra'yı kızdınır çileden çıkanyordu. Kızcağız, arkadaşlıklarını eski haline getirmek için içtenlikle çaba harcıyordu. Bununla birlikte, henüz ona doğal gelen ve asla sorgulamadığı bu görkemli kraliyet ışıklarının Will'i ondan uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramadığını kavrayamayacak kadar toydu.

"Benim aynı kişi olduğumu görmüyor mu ki?" diye hiddetle sordu aynasına. Aslında kızgın değildi. Hayatı aylar bojnca tehlikede olan ve korunmak için genç yol arkadaşının anlayış ve cesaretine güvenen Evanlyn, ürkek bir kızdı. Sıkıntılı günlerin ardından bir kurtarıcıya dönüşmüş ve kafası kanşık, ürkek oğlanı sağlığına kavuşturmuştu.

Cassandra ise, Will'in erişemeyeceği kadar soylu, iyi eğitilmiş, güzel bir prensesti. Will'in aklına, onun bir gün babasının yerine geçerek ülkeye hükmedeceği gelmişti. Kızın karakteri değil, konumu değişmişti. Ancak her ikisi de böylesine bir sosyal uçurumun üstesinden gelemeyecek kadar genç ve tecrübesizdi.

İşin tuhafyanı, prenses, Horace ile de yakınlaştığını hissediyordu. Savaşçı çıraklığının diğer adı olan formalitelere ve Redmont Şatosu'ndaki saray hayatının protokollerine alışkın olan Horace, Cassandra'nın unvanı karşısında telaş etmiyordu. Kıza daima saygılı davranıyordu ama zaten hep öyleydi. Horace'ın her şeyi basite indirgeyen hayat felsefesi, olayları olduğu gibi kabullenmeyi de beraberinde getiriyordu. Evanlyn omin arkadaşıydı. Adı artık Prenses Cassandra olsa da. Kıza karşı tavrında ve hitap şeklinde birtakım değişiklikler yapması bekleniyordu belki ama bu tür formaliteler, zaten eğitiminin bir parçasıydı.

Cassandra, nihayet Will'in ondan giderek uzaklaştığını anlattığında, Horace, sabırlı olmasını tavsiye etmekle yetinmişti.

"Olayların işleyişine alışacaktır," demişti kıza. "Ne de olsa bir Orman Muhafızı işte, onların tarzı biraz... farklıdır. Alışması için zaman tanı."

Böylece Cassandra beklemeye başladı. Ama Horace'ın Orman Muhafızları hakkında yaptığı yorum aklından çıkmadı ve bu konuda bir adım atmak konusunda kararlıydı.

Ve çok yakın bir gelecekte, eline mükemmel bir fırsat geçeceğini biliyordu.

Duncan, büyük kızının güvenle eve dönüşünü kutlamak üzere resmi bir ziyafet verdi. Krallık'ı oluşturan elli baronun tamamı yemeğe davet edilmişti. Çok büyük bir ziyafet olacaktı.

Davetlilerin toplanması, tam bir ay sürdü. Araluen Şatosu'ndaki muazzam yemek salonunda, Duncan'ın yirmi yıl

Önceki taç giyme töreninden bu yana böylesine eşsiz bir gece yaşanmamisti

Yemeklerin yenmesi, saatler sürmüştü. Hizmetkârlar, ellerinde damağa olduğu kadar göze de hitap eden kızarmış et, devasa börek, dumanı tüten taze sebze ve şekerleme tabaklariyla ortalıkta koşuşturuyordu. Krallığın en iyi aşçılarından biri olan, Redmont Şatosu'nun başaşçısı Chubb Usta, geceye nezaret etmek üzere başkente gelmişti. Soylularla hanımlarının, mutfak görevlilerinin bir haftadan beri hazırlamakla meşgul oldukları yemekleri midelerine indirmelerini izlerken mutfağın kapısında dikiliyor, kepçesini uzanabildiği noktalardaki şaşkın garson ya da mutfak görevlilerinin kafasına geçiriveriyordu.

"Fena değil, hiç fena değil," diye mırıldandı kendi kendine. Ve "Genç Orman Muhafızı Will" adını verdiği özel yemeği servis etmesi için bir hizmetkâri görevlendirdi.

Nihayet sona eren ziyafetin ardından, eğlence başlamak üzereydi artık. Kralın arpçısı, endişeyle aletin tellerini akort ediyordu. Tıka basa dolu yemek salonun ısısı, tellerin dengeless bir şekilde gerilmesine neden olmuştu. Adam, prensesini ölümün pençesinden kurtaran üç değerli kahramana ithafen yazmış olduğu gazelin sözlerini aklından geçiriyordu. "Halt" kelimesi ile daha iyi bir kafiye yaratmış olmayı dilerdi aslında. Şu ana kadar bulabildiği en hoş uyak, "yeşildir ayağının altındaki ot"tu ki, doğal olarak efsanevi Orman Muhafızı'nın değerini ortaya koyamayan bir şiir çıkıyordu ortaya.

Arp sanatçısı sahneye çağnimadan önce. Kral Dımcın kalabalığa hitap etmek üzere sandalyesinden kalktı. Uyanık Lord Anthony, her zamanki gibi yanındaydı ve hükümdarının işa-

reti üzerine, çelik uçlu asasını yemek salonunun döşemelerine vurdu.

"Kral adına sessizlik!" diye gürledi ve kocaman salondaki konuşmalar ve gülüşmeler bıçakla kesilmiş gibi duruverdi. Tüm gözler, beklenti içinde baş masaya çevrildi.

"Lordlarım ve leydilerim," diye başladı Duncan. Gür sesi, zorlanmadan salonun dört bir yanına ulaşarak. "Bu ziyafeti vermiş olmaktan dolayı büyük bir memnuniyet içindeyim. Öncelikle, kızımın, Prenses Cassandra'nın güvenli bir şekilde aramıza dönmüş olmasını kutluyoruz. Beni akıl almaz derecede mutlu kılan kavuşmamızı."

Salon, "Evet! Evet!" çığlıkları ve hevesli alkışlarla cınladı.

"Bu geceki diğer merrmuniyetim ise, kızıma güvenli bir şekilde kavuşmamı sağlayan dostlarımı ödüllendirme fırsatını bulmuş olmamdan kaynaklanıyor."

Davetliler, daha da coşkuyla alkışladılar. Dinleyiciler, Cassandra'nın babasının yanına dönmesine çok sevinmişti. Ama akşamın esas olayının, kızı geri getiren üç yol arkadaşını ödüllendirmek olduğunu hepsi biliyordu.

"İlk olarak," dedi Duncan, "Orman Muhafızı Hah öne çıkabilir mi lütfen?"

Bu sefer grili-yeşilli pelerinine sarınmadan yemeğe katılan ince yapılı Halt, Kral'ın önüne geldi. Arka tarafla oturmakta olan birçok davetli, Hah'u görebilmek için ayaklanmıştı. Halt'un şöhreti tüm Krallık'a yayılmıştı ama salondakilerin çok azı onu ,daha önce bizzat görmüştü. Bu, büyük ölçüde Orman Muhafızları'nın mahremiyeti tercih etmelerinden kaynaklanıyordu elbette. Efsanevi Orman Muhafızı'nın çelimsiz görünümü

karşısında, davetliler şaşkına dönmüştü. Çoğu, zihninde iki metreye yaklaşan boyuyla haşmeth bir silahşor hayal etmişti.

Halt, Kral'ın önünde başını eğdi. Duncan, kendini Orman Muhafızı'nın kabank, şekilsiz saçlarını incelerken buldu. Saçların ziyafetten dolayı tarandığı belli oluyordu ama Duncan yine de dudaklarına oturan tebessüme engel olamadı. Etrafı hizmetkârlar, uşaklar ve hepsinden önce, yetenekli berberlerle çevrili halde, bir ayı aşkın süredir Araluen Şatosu'nda yaşamasına rağmen, Halt'un saçların saks bıçağıyla kesmeyi tercih ettiği ortadaydı. Kalabalığın onu beklediğini fark eden Dımcın, düşüncelerini toplayarak devam etti.

"Halt, Orman Muhafızı Birlikleri'ne yeniden dâhil edilmesinin kendisi için yeterince büyük bir ödül olduğumu ifade etti," dedi Duncan. Bunun üzerine salon, bir kez daha şaşkınlık mınıltılarıyla kaplandı.

"Kimbilir kaçınıcı kez, en sadık adamlarından biri olan Halt'a yine borçlandım ve bu konuda onun isteklerine boyun eğeceğim. Halt, sana çok şey borçluyum. Yaptıklarını asla unutmayacağım."

Bu sözlerin üzerine başını bir kez daha eğen Halt, salondakilerin çoğu ortadan kaybolduğunu bile anlayamadan, hızla sandalyesine döndü.

"Sıradaki," dedi Duncan, sohbet uğultularını susturmak üzere sesini yükselterek, "Savaşçı çırağı Horace öne çıkabilir mi lütfen?"

Will, tedirgin *hir* ifadeyle sandalyesinden kalkıp Kral'ın yanına doğru ilerlemeye başlayan Horace'ın sırtına bir şaplak attı. Kalabalık, oğlanı bekliyordu.

"Horace," diye söze başladı Duncan. Suratı asıktı ama gözlerinin içi gülüyordu. "Galya ülkesi boyunca tam teçhizatlı bir şövalye kılığında dolaşmış olduğunu duyduk..." Önündeki masada bulunan kâğıt parçasına bakıyormuş gibi yaptı ve ekledi, "*Chevalier de Feuille du Chêne* - Meşe Yapağı Şövalyesi."

Horace, endişeyle yutkundu. Maceralarına dair hikâyelerinin ortalıkta anlatılacağını elbette ki biliyordu. Ama şövalye numarası yapmış olduğu gerçeğinin görmezden gelineceğini umut etmişti.

"Majesteleri, özür dilerim... bunun gerekli olduğunu düşünmüştüm ve..."

Duncan'ın, soğukkanlı bir ifadeyle onu süzdüğünü fark etti. Birden Kral'ın sözünü keserek, önemli bir görgü kuralını çiğnediği gerçeğini kavradı. Geç de olsa sustu ve Kral sözlerine devam ederken, yeniden hazırola geçti.

"Bildığın gibi, bir çırağın bu tür bir sembol taşıması ya da şövalye numarası yapması, oldukça sıradışı bir durum. Bizim de bunu düzeltmemiz gerekiyor." Dımcın, sözlerine ara verdi.

Horace tam, "Evet, efendim," diyecekti ki aklına Kral'ın sözünü yeniden keseceği geldi ve ses çıkarmadı.

Duncan, konuşmasına devam etti. "Baron'un, Savaş Usta'nı ve Orman Muhafızı Hah ile görüştüm ve hepimiz, unvanını yasal bir hale getirmek konusunda hemfikir olduk."

Horace, bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama kuşağı hiç de iyi bir şeymiş gibi gelmiyordu. Duncan eliyle işaret edince, salonun gerisinden yaklaşan ağır ayak sesleri duyuldu. Göz ucuyla bakan Horace, bir elinde kılıç, diğerinde de kalkan taşıyan Savaş Ustası Rodney'nin gelip önünde durduğunu fark

etti. Afallamış bir halde kalkanın üstündeki sembole bir göz attı. Beyaz bir zemin üstüne yeşil bir meşe yaprağı çizilmişti. Kürsüsünden inip kılıcı alarak hafifçe onun omzuna dolomdu-ran Dmıcan'ı dehşet içinde izledi.

"Diz çök," diye fısıldadı Rodney ve Horace, ona söyleneni yaptı. Kelimeler, kulaklarında çınliyordu artık.

"Ayağa kalk. Meşe Yaprakı Şövalyesi Sör Horace ve Aralu-en Kraliyet Muhafızları arasındaki yerini al."

Salonda büyük bir uğultu koptu. Bir çırağın ikinci yılında şövalye ilan edilmesi ve hemen ardından da Kraliyet Muhafız-ları Birliği'ne -yani Araluen Şatosu'nda konuşlanan elit kuv-vetlere- atanması, görülmemiş bir olaydı. Lordlar ve leydiler, sevinçten çılgına dönmüştü.

"Doğrul," diye fısıldadı Rodney ve yüzüne kocaman bir te-bessüm yayılmaya başlayan Horace, ayağa kalkarak Kral'ın elindeki kılıcı kavradı.

"İyi iş çıkardın, Horace," dedi Kral usulca. "Bunu hak ettin."

Yeni şövalyesinin elini sıkarak, çocuğa artık sandalyesine dönebileceğini işaret etti. Etrafındaki yüzleri şaşkınlıktan bu-lanık görmeye başlayan Horace, emri yerine getirdi. Tek gör-düğü, onu tebrik etmek için sırtına bir tane patlatan Will'in piş-miş kelle gibi sirtmasıydı. Salondaki gürültü azaldı ve Kral'ın sesi, tekrar kulaklarda çınladı.

"Orman Muhafızı çırağı Will öne çıkabilir mi lütfen?"

Will, bunu beklemesine rağmen hazırlıksız yakalanmış-tı. Sandalyesinden hızla kalkıp tökezledi ve dengesini ancak Kral'ın önüne geldiğinde bulabildi.

"Will, Orman Muhafızları'nın kendi âdetleri ve kuralları var. Ustan Halt ve Birlik Komutanı ile görüştüm. Eğitimini sona erdirip seni tam teçhizatlı bir Orman Muhafızı ilan etmek, korkarım ki yetkimin dışında kalıyor. Halt ile Crowley, eğitim ve değerlendirme sürecini tamamlaman konusunda ısrar ediyor."

Tedirginlikle yutkunan Will, başını salladı. Bu kadannı zaten biliyordu. Mesleği hakkında daha öğrenmesi gereken birçok şey, geliştirmesi gereken birçok temel beceri bulunuyordu. Horace'ın doğal yeteneği, Kral'ın çocuğun eğitimini sonlandırması için yeterliydi. Ama Will, bu durumun onun için asla geçerli olamayacağını farkındaydı.

"Ancak," diye devam etti Duncan, "şunu önerebilirim. Seni Kraliyet Keşif Kolları'na teğmen olarak atamak, yetkim dâhilinde bulunuyor. Ustaların, bu tür *hk* atama için yeterli donanıma kesinlikle sahip olduğun konusunda hemfikirler ve istemen halinde seni çuaklıktan azat etmeye hazırılar."

Davetlilerden toplu bir şaşkınlık uğultusu yükseldi. Will'in nutku tutulmuştu. Kraliyet Keşif Kolları, Krallık sınırları içinde okçu yetiştirmek ve savaşta ordunun önünden giderek keşif yapmak gibi sorumlulukları bulunan, seçkin bir hafif süvari gücüydü. Keşif Kolu subay ve askerleri, genellikle soylu sınıftan kişiler olurdu. Bu tür bir atama şövalyeliğe eşdeğerdi.

Üç yıl daha devam etmesi gereken zorlu antrenman ve kısıtlamalara kıyasla şeref, itibar, kıdem ve tanınma demekti.

Ama...

Kalbinin derinliklerinde Will, bu işin ona göre olmadığını bilincindeydi. Çekici bir öneri olduğu kesindi. Ama yemyeşil

ormanlari, Çekici, Halt ve Abelard ile geçirdiği günleri, öğrendiklerini mükemmelleştirmenin insana verdiği o özgürlük hissini ve daima olayların kalbinde yer almanın çekiciliğini geçirdi aklından. Orman Muhafızları'nın hayatları bu şekilde geçiyordu. Araluen Şatosu'ndaki hayatın protokolleri ve görgü kuralları, resmiyeti ve kısıtlamalarıyla kıyasladığında, birkaç yıl içinde ikinci defa olmak üzere, ne istediğini biliyordu Will.

Bir işaret arayarak dönüp Halt'a baktı. Ancak ustası, tıpkı biraz ötesindeki Crowley gibi, başım önüne eğmiş oturuyordu. Salonun beklenti dolu sessizliği karşısında garip bir şekilde yüksek çıkan sesiyle, cevap verdi.

"Beni onurlandırdınız. Majesteleri. Ancak benim dileğim, çiraklık eğitimime devam etmektir."

Salondaki şaşkınlık dolu mırıltılar , artık bir heyecan kasırgasına dönüşmüştü. Orman Muhafızları, herkesin kabullendiği üzere, garip insanlardı. Salondaki birçok davetli, Will'in tercihinin nedenini anlayamıyordu. Ancak Dımcın, onlardan biri değildi. Omzundan yakaladığı Will'e usulca fısıldadı.

"Ne olursa olsun, bence akıllıca bir seçim yaptın. Will. Ve bu aslında çok gizli bir bilgi ama ustaların, senin gelmiş geçmiş en iyi Orman Muhafızları'ndan biri olacağını söylüyor."

Will'in gözleri, faltaşı gibi açıldı. Bu, onun için yeterince büyük bir ödül zaten. Başım iki yana salladı.

"Halt kadar olamam herhalde ama değil mi Majesteleri?"

Kral, gülümsedi. "Kimsenin o kadar iyi olabileceğini sanmam, ne dersin?"

Ve elini omzundan çekmeden çocuğu, Crowley ile Halt'un

sıcak bir şekilde gülümseyip, aralarında onun için açtıkları yere doğru döndürdü. Will otururken, kibar ama düzensiz bir alkış koptu. Orman Muhafızları'nın tavırlarını kimse anlayamıyordu ne de olsa.

Kızının oturduğu tarafa doğru dönerken, Duncan'ın kalbi bir parça kederle doluydu. "Denedim," diyecekti ama Cassandra salonu çoktan terk etmişti bile.

İki gün sonra. Will ile Halt, Redmont Şatosu yakınlarındaki kulübelerine gitmek üzere Araluen Şatosu'ndan ayrılıyordu. Hah, genç yoldaşına sevgi dolu bakışlar fırlatıyordu. Will'in önemli bir karar verdiğinin ve zihninin karmakarışık olduğunun bilincindeydi. Prenses'le ilgili bir mesele olduğundan şüpheleniyordu. Will, ziyafetten bu yana kararım açıklamak için birkaç kez kızı görmek istemişti. Ama prenses bir türlü müsait olmuyordu.

Halt, güneybatı yönünde at sürerken, Will'in yalnız kalıp düşünmek isteyeceğini sezmişti. Gönül işleri hakkında daha fazla kafa yormasın diye, eve gittiklerinde onu bir dizi ağır işe koşma karan aldı.

O sırada devasa şatonun teraslarından birinde duran iki kişi, kocaman kulelerin arasından atlılarını **ayrilisini** izliyordu. Evanlyn, elveda dercesine elini kaldırdı. Horace da kolunu kızın omzuna attı.

"O bir Orman Muhafızı," dedi, çiçeği burnunda şövalye anlayışlı bir sesle. "Ve bizim gibileri. Orman Muhafızları'nı asla anlayamaz. Dışarıya asla göstermedikleri, kendilerine sakladıktan bir parçalan var."

Kusursuz bir anlatımla ilerleyen romanda heyecan, savaş sahnesinde doruğa çıkıyor.

- Booklist

Serinin takipçileri, bu kitabı da bir solukta bitirecekler ve sabırsızlıkla bir sonrakini bekleyecekler.

- School Library Journal

Flanagan, savaş sahnesine doğru adım adım ilerleyen olay örgüsünü oluştururken, son derece gerçekçi betimlemeler kullanmış.

- Kirkus Review

Macera devam ediyor...

Bahar gelirken, sonunda sağlığına kavuşan Will ile Evanlyn, Skandiya'dan kaçmaya devam ederler.

Bu sırada Evanlyn, birtakım gizemli atlılar tarafından kaçırlır.

Will, onu izleyip kurtarmak istese de tek başına altı acımasız savaşçıyla başa çıkması olanaksızdır.

Halt ile Horace, Will'in imdadına tam zamanında yetişirler. Altı Temuçi savaşçısının, aslında büyük bir işgal gücünün parçası olduğunu anlayan Halt, Skandiyalılar'ı işbirliği yapmaya ikna edebilecek mi?

www.beyazbalina.com.tr
www.beyazbalinaalisveris.com.tr

**11 yaş ve
üstü**

11.00 TL

ISBN 978-975-999-489-1

